

Cô Là Dân Chơi Hả?

Vitconxauxi1995Ct

Mục Lục

Giới Thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương Kết

Giới Thiệu

Nó tên thật là Lâm Băng Băng hay còn gọi là Linda, là chị hay của nhóm Hải âu.

Trần Huỳnh Như hay được gọi là Funny, là bạn thân hồi học cấp 2 của nó, đang là nhị đại tỉ của nhóm Hải Âu.

Lương Đức Hoàng có tên cúng cơm là Tí nị, là cánh tay phải đắc lực của nó, cũng là phó tướng của nhóm Hải âu.

Hoàng Gia Minh và Huỳnh Thiên Bảo là 2 hot boy nổi tiếng của trường Royal, tuy 2 người có tính khá trái ngược nhau nhưng họ đều cùng mục tiêu là đại ca của nhóm Hắc ban hội.

Dương Hoàng Nam là bạn trai trước khi gia đình nó gặp sự cố và khi gặp lại anh đối với nó anh phải mang tội “sát nhân”.

Hoàng Đan Thanh: là chị họ của Minh và cũng là người yêu “tạm thời” của Nam.

Còn nhiều nhân vật khác nữa, nhưng tui chỉ giới thiệu nhân vật chính thôi, còn những nhân vật khác, từ từ đọc sẽ biết.

Chương 1

Bình bình, bóp bóp, rầm....”đuổi theo nó cho tao, không được cho nó thoát”. Những âm thanh rùng rợn kia được phát ra từ 1 con hẻm nhỏ ở đường XX, hầu như những người dân ở đây đều quen thuộc với những chuyện đó nên chẳng ai bận tâm đến. Và trong vài giây tiếp theo trong hẻm hiện lên loáng thoáng bóng 1 người nào đó, trên tay còn cầm 1 cây côn dài khoảng 1 mét, người đó lê lét cái thân xát mết mết, toàn thân chỉ toàn máu và máu. Cái áo trắng học sinh bây giờ đã pha thành màu đỏ thẫm....đi một khoảng đường, người đó ngất đi.....xung quanh tĩnh mịch, cảnh quang xác xơ mùi chết chóc.....

Ở bệnh viện DM

Cánh cửa phòng 22 mở ra:

hi!!! papa mama vào thăm con sớm thế. nó vui mừng hét toán lên.

_con khỏe chưa con gái iu _papa nó hỏi khi thấy nó tươi cười.

con có bệnh hoạn gì đâu mà khỏe với không khỏe hả papa. nó vẫn cười tươi như hoa.

_con nhox này còn cười nữa à! làm papa mama lo gần chết luôn rồi nè!!! _mama của nó nhí nhảnh thấy sợ.

_mama đừng bần mà, mama bần con cũng bần zậy!!! _nó năng nỉ nhìn cục baby lun nhá.

_pà còn ở đó đùa giỡn với nó nữa à, lo việc chính trước đi!!! _ông nói với vẻ mặt nghiêm khắc (ghét ông này woa' y)

việc chính!!! là gì dạ pa, có người nào đến nhà mình gây sự hả pa, cứ để con xử tội nó, xem đứa nào giám đụng đến chúng ta nữa hok cho biết. nó nghen nghen cái mặt.

_con gái con lú gì không biết, 16 tuổi đầu rồi chứ ít đâu mà suốt ngày cứ tập tụ phá làng phá xóm, rồi còn bài đặt xử này xử nọ nữa chứ, con quá quắc lắm rồi, ta cần phải xem chừng con tí mĩ mới được _ông papa của nó giảng một bài thuyết lý làm nó rợn cả gai óc.

con có làm sai đâu chứ, tại tội nó kiếm chuyện quậy phá tội con nên mới oánh nhau ấy chứ, tại tội nó chứ đâu phải tại con!!! nó vẫn cố gắng hòng lên mà cãi.

vậy chứ mỗi lần oánh là tới nổi vào viện nằm cả tháng trời hay sao hả. ông cũng mắng lại hok kém.

_dạ,...tại lần này không có ai đi chung nên mới nặng vậy chứ có đàn em

của con là tụi nó bầm dập rùi, hahaha_ nó cười mà không để ý đến papa và mama đang nhìn nó say đắm.

_anh à, con Băng nó hư quá òi, anh cần phải nói việc đó với nó ngay không thôi thì nó hư thật mất. _mama nó nói với khuôn mặt lo lắng.

Papa quay sang nó:

_Băng à, ta có việc này muốn nói với con...._ông nói nhưng lại ngừng khoảng.

papa, có việc gì ạ!!! nó đang đặt 1 dấu? to đùng trên đầu.

_ta muốn con...

_Ta muốn con chuyển qua trường Royal học._ông nói rất nhất quyết.

_sao con lại phải chuyển trường chứ!! con có làm gì sai đâu, với lại trường dạy rất tốt mà._nó nhăn mặt cãi lại.

_dạy tốt thì đã sao, học sinh có thêm nghe theo lời thầy cô đâu, còn thô lỗ đánh thầy cô nữa chứ, thật hết biết cái trường đó._mama nó bây giờ mới lên tiếng.

_mama con nói đúng đó, con mới học trường đó mới 1 năm mà đã đánh đấm tùm lum rùi, con mà còn ở đó học vài năm nữa thì không biết con sẽ như thế nào nữa đây?

_dù như thế thì con cũng chấp nhận chuyển trường, nhưng tại sao lại phải là trường Royal ạ!!! Trường đó toàn là 1 lũ nhà giàu kênh kiệu, ăn chơi trác tán chứ có tốt đẹp gì đâu papa!!!_nó ngán ngẫm nói.

_dù vậy, nhưng vẫn còn tốt hơn cái trường Neutral con đang học đấy!!!

_nhưng ở trường đó con có nhiều kẻ thù lắm, học không yên ổn đâu papa ời._nó thở dài nói.

_ta biết,nên bây giờ ta sẽ nói với con việc thứ 2.

_còn việc thứ 2 nữa ạ!!! chán chết._mặt nó bắt đầu ỉu rù.

_việc thứ 2 ta muốn nói đó là....con sẽ đính hôn với con nhà Bác Hoàng đó._ông vừa cười vừa nói.

_cái gì ạ!!! đính hôn..đính hôn gì cơ ạ!!!_nó há hốc mồm ra nói.

_thì đính hôn là đính hôn chứ còn gì nữa._mama nó lên tiếng.

_đính hôn cái quái gì chứ, con không thích!!!_nó bực bội cãi lại.

_ta biết trước sẽ thế mà...nếu con không muốn đính hôn thì hãy nghe theo điều kiện của ta..._ông không hề biến đổi sắc mặt.

_điều kiện gì ạ!!! papa cứ nói đi, chuyện gì con cũng hứa hết._nó vui mừng khi nghe papa nó nói.

_điều kiện của ta cũng không khó lắm, ta chỉ cần con vào trường Royal học 1 tháng mà không được xảy ra 1 chuyện to nhỏ nào, mà ngược lại phải

ngoan hiền, chăm học nữa. Thì đến lúc hết kì hạn mà con làm tốt nhiệm vụ ta sẽ tha cho. _ông nói 1 hơi.

_làm sao mà không xảy ra chuyện được ạ, bọn chúng không để yên cho con đâu!

_chuyện đó ta đã kêu người sắp xếp hết rồi, bây giờ chỉ dựa vào năng lực đóng kịch của con thế nào thôi. _ông xoa xoa đầu nó bảo.

_thế con phải cải trang ạ!!! điều kiện của papa khó chút đi được. _mặt nó phịu xuống nói.

_thế con có đồng ý điều kiện của papa không?

_tất nhiên là đồng ý chứ ạ!!! _mặt nó vẫn xụ xuống làm cho pa và mama nó cười nghiêng ngả.

_thôi con nghĩ ngơi đi papa và mama về để chiều còn xuất viện nữa chứ!!!

Khi papa và mama ra khỏi cửa, nó lấy trong ví ra cái điện thoại và gọi cho 1 người nào đó.

_tí nì hả? chị đây, em tìm được bọn chúng chưa.

_dạ rồi, em điều tra được bọn chúng là tụi đàn em của bọn “hắc ban hội” đó chị.

_em làm tốt lắm, bây giờ em biết việc tiếp theo cần phải làm gì rồi chứ. _nó nói mà miệng nhếch mép cười trong điều.(tác giả kể bên nên bít).

_vâng, em sẽ cho tụi nó biết đưng đến ta 1 lần thì ta sẽ làm bọn chúng lãnh hậu quả gấp 100_1000 lần và sẽ không thấy được bình minh lun.

_Good!!! em của chị đúng là thông minh hơn người mà. _lần này thì nở 1 nụ cười hiền làm cho ai nhìn vào cũng bị say...năng...(nói hơi lớ thì fải).

_em iu của chị mà lại.

_thôi thôi, khoe khoang đủ rồi đó ông tướng, đi làm nhiệm vụ của mình đi...làm xong thì đến đây, chị có việc nhờ.

_yes sir, pp sir.

Rụp.... nó chỉ nở 1 nụ cười nhẹ, rồi nhanh chóng phai mờ và trở lại ngay với khuôn mặt lạnh như băng của mình. (chuyện j’ mà làm cho nó lạnh lùng như thế thì.... chap sau sẽ bít), tai nó đeo phone, chân nhịp theo tiếng nhạc và nó ngủ thiếp đi từ lúc nào không biết.

Ở 1 nơi khác, có 2 người đang....

_con không thích mấy cái chuyện ép hôn đâu, pa làm ra thì pa tự mình giải quyết đi.

_thằng nghiệt tử này, mày suốt ngày chỉ biết ăn chơi lêu lổng, không làm ra tích sự gì, mà bây giờ ta chỉ nhờ mày có mỗi việc đính hôn thôi mà mày

còn cãi bướng với ta nữa à. _ 1 người đàn ông cỡ tuổi trung niên lên tiếng.

_con biết ý định của pa không chỉ là đính hôn thôi đâu, mà để cho con pé kia quản lí con thì đúng hơn, nhưng con không cần 1 đứa con gái quản thúc, con tự biết lo cho mình.

_mày...mày..thôi được, ngày mai ta sẽ phá bỏ tất cả các quán bar và làm cho gia đình của bạn bè mày phải tiêu tan sớm nội trong ngày mai

_pa..pa...ép người quá đáng.chứ bây giờ pa muốn con phải làm gì.

_ta chỉ muốn con chấp nhận vợ tương lai của con mà thôi.

_nhưng con chưa biết mặt cô ta ra sao, tính cách như thế nào làm sao mà ưng cho được.

_con cứ yên tâm pa đã sắp xếp hết rồi, mai, cô pé đó sẽ vào học ở lớp con nên con có thể tìm hiểu con pé đó bất cứ lúc nào.

_ok, nếu pa muốn....nhưng con không nghĩ cô ta có thể chịu đựng được lâu đâu. _hắn nở 1 nụ cười rất ưa là điều trên khuôn mặt baby của hắn

_con nói gì thế? _ông này chỉ nghe loáng thoáng thôi.

_dạ đâu có gì,.._hắn định nói gì đó thì chuông điện thoại vang lên.

_alo.có chuyện gì không

_đại ca ơi, đến giúp bọn em đi, bọn em đang ở đường XX, tụi em bị bọn “hải âu” đánh lén, bọn chúng mạnh...e..e...e...

Vừa tắt máy xong, hắn chỉ khẽ lên 1 tiếng rồi rồ xe đi mất vút _”mẹ kiếp”.

Khi hắn đến nơi thì...

Khi hắn đến nơi thì xung quanh giờ đây đã trở thành.....1 bãi chiến trường..... đàn em hắn thì nằm la liệt trên mặt đất.....gió thổi nhẹ nhẹ....mà cũng phải làm cho người ta rùng mình....khi nhìn thấy cảnh tượng đó...và hắn vừa nhìn thấy....1 tấm hình...in hình chim hải âu, đính kèm 1 chiếc lông vũ, nó được đặt lên trên.... 1 vũng máu...

Mặt hắn tối sầm lại và lấy trong túi ra 1 chiếc iphone,... hắn gọi cho 1 người nào đó.

_ Bảo hả? mày điều tra giùm tao băng “hải âu ” đi, rồi người đứng đầu băng đó nữa. _hắn nói với giọng lạnh tanh.

_ok, mai đi học tao đem qua cho.

Hắn sai người đem đám đàn em của mình vào bệnh viện và hắn tự nói thầm rằng:” bọn bây là ai tao cũng mặt kệ, đã có gan đụng đến Gia Minh ta thì các người tới ngày tận số rồi”. (cha này tự tin gúm_chưa chắc đâu đâu nha cung). _rồi hắn phóng vút đi để lại con hẻm âm u phía sau lưng nhiều sự tiếc nuối. (con hẻm mà mê zai gúm).

Tại bệnh viện, tiếng cười được phát ra từ phòng 22.

_haha, thiệt không, tui nó bò không được lun à....(lần đầu tiên thấy nó cười tươi đến vậy...)

_cho đáng đời, ai biểu tui nó giám đụng tới chị cưng của em chứ.(thằng nh0x này biệt danh là Tí nị nha pà kon).

Tí nị vừa nói vừa ôm cổ nó chặt cứng.

_thôi thôi, thả chị ra y nghet thở qua rùi nè.

_à mà chị nói có việc nhờ em mà, có việc gì không chị.

_à, là như vậy....(nó kể mọi chuyện cho Tí nị nghe hết...cả chuyện đánh hôn nữa...)...là zậy đó. _mặt nó bùn lại.

_vậy chị có đồng ý, chuyện đánh hôn không? _tí nị nói mà khuôn mặt hiện ra vẻ bùn bùn..(t/g cũng hém bít lun)

_tất nhiên là không rồi, bởi không đồng ý nên chị mới định cải trang đó.

_vậy thì tốt quá!!! _thằng nhỏ hơn hờ khi nghe nó nói là “không đồng ý”.

_tốt gì chứ!! _nó hém hỉu ý của tí nị định nói gì.

_à không có gì đâu, ý em là em sẽ làm nhiệm vụ hóa trang cho chị thật tốt ý mà. _thằng nhỏ nói mà tránh đôi mắt nó vì giờ đây mặt cậu ta đỏ như quả cà chua.

_uhm, nhưng còn 1 việc nữa, chị muốn em nói với mọi người trong mấy ban hội khác là chị đã đi du lịch ở nước ngoài rùi, không có ở VN nghe chưa.

_em biết rồi mà, chuyện ấy em bít tự xử lí, mà lúc nào chị cũng cứ coi em như con nít ý.

_thì em là con nít chứ gì nữa, bằng tuổi chị mà khuôn mặt trong như baby ấy, nhìn cưng kinh khủng lun. _nó nói mà tay cứ nhéo nhéo khuôn mặt baby của tí nị.

_thui thui, chị tha cho em, em còn nhỏ hém mún chút sớm đâu. _thằng bé nói mà miệng cứ chu chu ra trông kute cực, làm nó phải phì cười.

Một lát sau pama nó đến làm giấy xuất viện và đưa nó về nhà nhưng nó không chịu lên xe mà nằng nặt đòi đi bộ,...đi một khoảng...đến con đường XX (nhà nó gần ấy), nó thấy 1 chàng trai đang bị 1 bọn khoảng 12, 13 đứa đánh không thương tiếc,...rồi cái máu anh hùng của nó nổi lên, nó đến gần và ròi.....

Nó chưa kịp suy nghĩ kĩ gì đã...bụp, bịch, bụp...nó đánh bọn kia làm bọn chúng không kịp trở tay và ngã quỵ xuống đất, nhân cơ hội đó nó nắm lấy tay anh chàng bị vây đánh hồi nãy (cái này là nó tự nghĩ chứ tác giả cũng hém bít ròi) chạy thụt mạng ra công viên Hương lái ở gần đó.

_nó thở hắt hắt quay sang anh chàng kia, thấy anh im lặng từ nãy tới giờ và nhìn nó chăm chăm làm nó phát bực:” anh không cần nhìn tôi = con mắt biết ơn đó đâu, giúp người là chuyện thường tình ý mà.”

_....._anh ta vẫn ngồi im trên ghế đá và nhìn nó = đôi mắt...(hok bít nói sao lun).

_chắc anh sợ lắm phải hok, trong tình cảnh ấy ai mà chả sợ, với lại lần sau anh có đi đâu thì đi nhieu nhieu người ấy, chứ đi 1 mình ban đêm nguy hiểm lắm._nó giảo thuyết anh ta.

_gần như biết được chuyện gì vừa xảy ra với mình, anh ta nhếch mép cười nhẹ 1 cái rồi nghĩ thầm.” chắc cô pé này có gì nhằm lẫn đây”.

_chợt nó thấy trên cổ tay của anh có chất gì màu đỏ đỏ chảy ra...đó không gì khác....mà là..máu.

_anh chờ tôi ở đây 1 lát, nhất định không được đi đâu đấy._nó chạy đi mà nói với theo.

” lại là 1 đứa iu mình hóa điên rồi, xinh thế mà....ôi đi thôi, mấy đứa con gái này thật phiền phức, đã hăm dọa rồi mà còn đeo như sam! thật nhàm chán!!!” anh ta nói thầm và đứng zậy định bỏ đi nhưng nó chạy tới.

_tui kiu anh đừng đi đâu, chờ tui 1 lát là chết người à,... đưa tay ra coi._nó nói với giọng khá bực bội.

_anh ta chưa kịp hỏi nó tay sao phải đưa tay ra thì nó đã nắm chặt lấy tay anh và băng bó vết thương trên cổ tay của anh.

_tại sao cô lại giúp tôi _anh nói với vẻ kinh ngạc vì những hành động của nó.

_không tại sao cả, chỉ vì tình người thôi, với lại tui thấy anh cũng là người tốt nên giúp đỡ zậy m0à._nó nói mà vẻ mặt cười tươi tắn trông cực đáng iu. Nó hèm bít những hành động đó đã làm cho 1 trái tim bị băng giá giờ dần trở nên ấm áp, dễ chịu.

_cô không biết tôi là ai mà sao cô giám chắc tôi là người tốt chứ._anh ta nói với vẻ mặt khó hiu.

_uhm, thì tui hok bít anh là ai, nhưng tui tin giác quan của mình, nó nói rằng “anh là người tốt”._nó kèm theo 1 cái nháy mắt làm cho anh chàng kia đang mặt lạnh cũng phải phì cười.

_ui cha, anh cười đẹp như thiên thần ấy cho nên ngày ngày phải cười tươi và nhieu nhieu hơn nữa, thế mới được nhieu người iu quý chứ!!!_nó chọc anh ta làm mặt anh ta hơi hồng hồng nhưng tan biến rất nhanh.

_thế còn em, có iu quý anh không._anh ta chọc nó lại làm mặt nó đỏ ngầu vì mặt cỡ và cũng vì lần đầu tiên có người con trai hỏi nó như thế.

Chợt chuông điện thoại reo lên...“Băng ơi nghe điện thoại kìa...pama gọi Băng kìa....”.

_alo, con zè ngay đây ạ.

_nó nghe xong liền quay sang anh, chào 1 tiếng và nó chạy mất hút, chỉ để anh chàng kia ngồi thờ thần suy nghĩ bân quơ:

_” thì ra pé tên Băng à, tên đẹp đấy, đẹp và lạnh giá như con người của em vậy, chắc có lẽ đây là duyên số ông trời cho 2 ta gặp nhau,...anh sẽ tìm được em và...chiếm giữ trái tim em...”.

Anh ta vừa bước đi vừa suy nghĩ, bỗng có người gọi phía sau làm anh tan đi giấc mơ mà trở về hiện tại.:

_Đại ca có sao không ạ

_Anh không sao! _anh ta chỉ cười nhẹ.

_đại ca quen cô gái đó à. _thằng áo xanh từ xa chạy lại hỏi.

_không quen nhưng bây giờ đã quen. _anh cười nhẹ rồi bước đi.

_mấy thằng đàn em nghe đại ca nói mà chẳng hiểu mô tê gì, đứng đờ ra đó nhìn nhau.

_tụi bây còn không đi, đứng đó ngắm sao hả??? _anh ta quát, bây giờ hồn tụi nó mới trở về thể xác, riu rít chạy theo sau.

Khi nó về đến nhà thì đã thấy pama ngồi đợi ở phòng khách.

_con về rồi đây ạ!!! _cô vẫn thanh thản bước vào nhà.

_à, con về rồi à, pama đã kêu người đem đồng phục cho con rồi đây này. _mama của nó tươi cười nói.

_con biết rồi ạ, con xin phép lên phòng trước, pama ngủ ngon. _mặt nó trở nên ủ rũ trở lại lặng lẽ bước đi.

_uhm, con ngủ sớm đi, mai còn phải chuẩn đi học nữa. _papa nó vẫn nhìn chăm chăm vào tờ báo đang cầm trên tay.

_sao nhanh thế ạ!!! con mới suất viện về, vẫn còn mệt mỏi sao đi học được. _nó quá bất ngờ khi nghe papa nó nói, nó hét lên.

_vậy bây giờ con muốn thế nào? ở nhà hay đi học. _bây giờ ông mới bỏ tờ báo xuống, nhìn nó = đôi mắt đầy đe dọa.

_vâng!!! con sẽ đi học. _nó miễn cưỡng trả lời, vát cái thân xác nặng nề của mình đi lên phòng.

Ở dưới nhà, có 2 người cười thầm vì nhiệm vụ của họ đã thành công.

—ở trên phòng nó—

_nó bắt máy lên gọi cho ai đó:

_heo lô!!!

_”heo” cái đầu mày á, chị đây.
 _ủa, chị hai hả, có chuyện gì mà gọi em khuya thế, nhớ em à.
 _nhớ,nhớ cái con khi, mày có nhớ nhiệm vụ chị nhờ mày làm hok?
 _à, việc hóa trang á hả!
 _uhm, mai mày qua nhà chị sớm nhá, mai chị mày phải đi học rồi.
 _ok, sao cũng được, chị nói gì em làm nấy,...dù có phải lên chảo dầu xuống biển lửa em cũng...cam lòng.
 _ôi, trùi ui, nghe mà nổi cả da heo...ý nhằm da ngừ.
 _thui hem giống chị nữa, pp chị.... iu chị nhìu.
 _chị cũng iu tí nị nhìu nà! chúc em ngủ ngon nha _nó cũng nói giống theo, cúp máy nó nằm bệch ra cái giường iu quý của mình.
 _____bên đầu dây bên kia_____

_em mong những lời đó sẽ thành sự thật, chị à,.....dù chị có biết tình cảm của em hay không, nhưng em mong chị là của em mãi mãi.
 _____trên cái giường của nó_____

_hôm nay thật nhiều chuyện phiền phức xảy ra, haizz...._nó nằm thở dài, nghĩ về những chuyện vừa qua.
 _nó vừa nghĩ đến cái gì đó mà hét lớn: “ui chết cha!!! hồi nãy đi gấp quá quên mất chuyện hỏi tên anh chàng kia ời, tiếc quá đi mất,“_nó chột bịch miệng mình lại, nó suy nghĩ:” mình vừa làm gì thế này, lúc trước thường xuyên gặp mỹ nam mà mình có suy nghĩ như zậy đâu, chẳng lẽ anh ta khác bọn kia sao”.
 _uhm, chắc là vậy.....nhưng vì anh ta quá đẹp zay mà.....ui trùi ui thích chết đi mất_nó nằm trên giường vừa suy nghĩ đến khuôn mặt anh chàng kia, vừa ôm mềm ôm gối lăn tới lăn lui cười ha hả. (tác giả mới bít tính con nhỏ này cũng hơi mê zay đẹp á).
 _____sáng hôm sau_____

Trời xanh trong lành, chim chít hót vang khắp nơi nơi, ở 1 căn nhà sang trọng, trên cái giường ngủ, có 1 con gì đó đang ngủ,.....đó không ai khác chính là nó.
 _cốc, cốc....
 _mama ả, ể on nủ... út ữa i. (mama hả, để con ngủ 1 chút nữa đi).
 _con iu, con mau thức dậy đi, đã 7h rồi đó, thêm một chút nữa là con thành heo lun đấy _tí nị ở ngoài giã giọng mama của nó cười nói.
 _nghe hem giống giọng mama, nó bật dậy như lò xo chạy vào wc vsen, rồi phóng ra ngoài mở cửa.
 _heo lô! nhanh dữ hen.

heo cái gì nữa mau hóa trang nhanh lên đi, trễ giờ rồi nè. nó nắm tay tí nị vào phòng hồi thúc nh0x.

_tí nị mặt hơi đỏ vì lần đầu vào phòng con gái, nhưng cố gắng bình tĩnh, quay lại chọc nó: ” chị hai nhà ta, biết học chăm chỉ từ khi nào dạ ta”.

_cho chết này dám trêu chị hả!!! _miệng nó nói mà tay nó cú vào đầu Tí nị xối xả. _chị cũng không mún chăm học đâu, tại ông già kêu trong 1 tháng không được gây sự nên mới thế đó chứ.“ _nó cố giải thích cho Tí nị hiểu.

_oh, ra thế, chứ trời có sập thì chị cũng chẳng chăm học đâu.

thôi nói nhiều quá đó, trang điểm đi, trễ rồi. nó nhăn mặt nói với tí nị, tỏ vẻ bực tức.

_em biết rồi, thế chị muốn trang điểm như thế nào?

_à,...hãy làm cho chị xấu đi,làm xấu thế nào mà cho bọn họ không nhận ra ấy.

_ok, xong ngay.

Một tiếng sao, bàn tay ma thuật của tí nị đã biến 1 nàng công chúa (đanh đá)...trở thành....1...1...(hết nói sao lun) nói chung giờ nhìn zô thì chỉ có thể hoặc là cùng.

_nó nhìn mình trông kiểng mà hét toáng lên:” ôi má ơi đây là ma hay người thế này, trông kinh quá.”

_thế thì bọn chúng mới không nhận ra chị chứ,à khoan còn thiếu cái gì đó....*tí nị chạy vào ra túi lấy ra 1 chiếc kính cực ngổ đưa cho nó chị đeo cái này vào đi, cái này hợp với chị đó.*

_thôi thôi, như thế là đủ lắm rồi, làm khuôn mặt đẹp đẽ của chị ra như vậy rồi còn thêm chút nữa là pama không nhận ra chị lun ấy chứ!

_không ai nhận ra chị càng tốt chứ sao _chưa kịp để nó nói, tí nị đã đeo thẳng vào mặt nó

Nó đi đến trường = khuôn mặt bần như con chuồn chuồn và cuối cùng trước mắt nó là cái trường mà nó cực kì ghét. Nó thẳng tiến bước vào trường với hàng ngàn con mắt kính ngạc nhìn chăm chăm về phía nó và nó cũng có nghe vài lời không hay cho lắm từ các phía:

_ê mày, con nhỏ đó là con nhà ai mà xấu chết đi được.

_làm sao mà nó có thể xứng với trường nổi tiếng này được chứ.

bla....bla.....

Chợt có tiếng 1 đứa con gái hét lên làm phá tan bầu ảm đạm trong đầu nó,.....cái tính tò mò của nó nổi lên đành quay lại xem có chuyện gì đang xảy ra.

_aaaa.....idol của trường đến rồi kìa pà kon ơi!!!
_ôi, tôi iu các anh ấy nhất.
_ai cho pà iu các anh của tôi thế hả? đừng nói bừa bãi.
_mày nói cái gì hả con nhỏ kia? các anh ấy là anh iu của tao đây thì làm sao.
_thì cho mày chết này...bụp..bình..bốp.
_hok ngờ ở cái trường nổi tiếng như thế này mà cũng xảy ra mấy cái vụ như thế này à!!_nó nghĩ trong đầu, mà cười thầm rằng mình có thể lộng hành ở đây rồi,...chưa kịp cười xong nó đã bị 1 đám con gái chạy lại chen lấn vì 1 cái gì đó xô đẩy và thế là nó té ra đất....ôi không nó té xuống mà hok hề đau, mà hình như nó ngồi lên cái gì đó mềm mềm...để nó nhớ kĩ lại...hình như vừa nãy lúc té xuống...nó đã kéo 1 người khác té xuống theo...hình như là vậy..
_này cô kia ngồi đủ chưa hả, còn không mau đứng lên._thằng con trai nhìn nó quát lớn.
_ơ, uhm...._nó cố đứng dậy nhưng có cái gì đó là lạ...ôi trùi ui, guốc của tui, nó đã...đi chầu diêm dương mất ời,...chợt có cánh tay đưa ra và 1 giọng nói âm áp đầy quen thuộc cất lên.
_bạn có sao không, đưa tay đây mình kéo lên cho.
Nó ngược lên nhìn xem là ai, thế là..
_ơ, là cậu à..
_ơ, là cô ư..
Hai đôi mắt nhìn nhau chằm chằm mà không để ý đến xung quanh đang có cuộc nội chiến và vũ khí....không gì khác là = mắt.
Hai người họ vẫn cứ thế, nhìn nhau chằm chằm đến khi có 1 người nãy giờ vừa bị bỏ rơi lên tiếng:
_Ê!!! con nhỏ kia, làm người ta té rồi còn đứng đó nhìn nhìn ngó ngó cái gì thế hả?_anh ta vẫn ngồi lì dưới đất mà quát nó.
_đến bây giờ nó mới tỉnh mộng và quay sang anh ta,nó chỉ biết điều trước tiên nó phải làm là kéo cái tên đang la hét kia đứng dậy,...fải...thế là nó làm theo đúng suy nghĩ của mình đưa tay ra 1 cách lịch sự.
_Anh chàng kia chưa kịp nói gì thì ở sau lưng nó có 1 bàn tay được xem là trắng nõn nà xô ngã và 1 giọng nói tựa như oanh vàng cất lên: (cái này t/g nói hơi lố thì fải)
_Anh Minh ơi!! Năm tay của em mà đứng lên này._cô ta còn tặng kèm 1 nụ cười như thiên sứ nữa chứ.
_Gặp người khác trong tình trạng này thì đã nắm lấy bàn tay của cô ta mà

vui mừng tốt độ rồi (vì cô ta we' xinh ý mà). Nhưng cách biểu hiện và lời nói của anh ta làm nó không khỏi bàng hoàng:

_Anh ta gạt bỏ tay cô bé ra và hét lớn: " cô là cái thá gì mà bảo tôi phải nắm lấy bàn tay dơ bẩn của cô chứ."

_nó chung hững và nhìn mọi người trong trường, họ vẫn bình thản nhìn cái bi kịch trước mắt,...nó không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nó nghĩ nếu nó còn đứng đây chắc chắn sẽ gây họa, thế là nó quay đi, phòng thầy hiệu trưởng thẳng tiếng.

_Anh chàng kia đang đối phó với cô gái đang ở chân anh mà đầm đìa nước mắt nhưng khi thấy nó bỏ đi anh ta cũng gán chửi với theo: " con nhỏ kia, làm người ta té chưa bồi thường gì đã đi là thế nào."

_nó không nói gì chỉ quay lại chọc quē hấn 1 cái, làm cái đầu của hấn ta bốc khói nghi ngút.

_anh ta mặt đỏ hăm hăm quay sang người bạn chí cốt của mình.: " Bảo! mày quen cái con nhỏ xấu xí kia à!".

_anh Bảo cũng ngập ngừng rồi nói:...tao không biết phải người tao quen hay không, nhưng hình như là phải."

_ " thế mày có giúp tao đối phó với con nhỏ đó 1 trận ra trò hok, nó giám làm bẽ mặt tao với học sinh trong trường thù này nhất định phải trả." _hấn ta bóp tay bóp chân như sắp đi ra chiến trường hém bằng.

_anh Bảo chỉ cười mà hok nói với hấn ta 1 lời nào, vì anh đang bận duy nghĩ đến việc của nó, hàng chục dấu chấm hỏi xuất hiện trên đầu anh, làm hấn (Gia Minh ý) đứng gần cũng không khỏi tò mò.

Quay lại với nó, trước mắt nó bây giờ là phòng hiệu trưởng, cóc...cóc...cóc.

_mời vào.

_cháu chào hiệu trưởng!!!_trước mắt nó là 1 cụ già khoảng 40 tuổi (mới 40 mà nó kiu = cụ, thịt hết bít).

_ơ, tiểu thư, sao tôi lại dám để tiểu thư xưng với tôi như thế ạ! _ông kính cẩn, cúi đầu xuống nói với nó.

_ơ, xin ông đừng làm vậy ạ, dù sao ông cũng là người đáng tuổi ba cháu mà.(nhỏ này cũng lễ phép gúm).

không đâu thưa tiểu thư, nhờ ông chủ đã cứu mang gia đình tôi và giúp tôi được cái thân phận như ngày hôm nay, tôi thật lòng rất rất biết ơn ông ấy. ông hiệu trưởng kể rõ đầu đuôi với đôi mắt biểu hiện sự thán phục pa nó.

_tôi biết rồi, nhưng tôi mong khi tôi còn ở trong cái trường này thì mong ông có thể đừng gọi tôi= tiểu thư này, tiểu thư nọ có được không, ông cứ gọi

tôi = tên như các hs khác là được rồi. nó hơi gắt giọng khi nói với ông ấy.

thưa vâng. ông hiệu trưởng có vẻ sợ sệt khi nghe nó nói.

tốt, thế bây giờ ông có thể cho tôi biết lớp học của tôi đc hok. nó vẫn
câu có nhìn ông hiệu trưởng.

cô học ở lớp 11b2 thừa tiểu thư. ông vẫn kính cẩn nói với nó.

—tôi đi đây và ông phải giữ bí mật về thân phận của tôi nếu không thì...
(nói chuyện với thầy kiêu đó đấy).

tôi biết rồi a!!!

Rầm....cánh cửa được đóng sầm lại với cách đóng không mấy là lịch sự.

ông chủ thật tốt bụng và hiền lành, còn cô chủ thì...._ông hiệu trưởng ngồi đó mà lắt đầu ngán ngẫm.

~~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*~*

1 tầng...

2 tầng...

3 tầng...

Thế là đến lớp, nó vẫn thanh thản bước vào và nó thấy 1 cái trò rất rất trẻ con mà nó thường chơi ở nhà, đó là trên cánh cửa bị đóng có 1 cái bục màu nâu mà không biết rõ đó là cái gì, lỡ ai bước vào và kéo cánh cửa kia thì.. (biết rồi hé).. và nó chợt bất ngờ khi nghe có tiếng gọi từ phía sau:

—em là học sinh mới chuyển tới phải hok?— một cô giáo mặt áo màu xanh nhìn nó cười 1 cách tự nhiên.

vâng ạ!!! nó nhìn người trước mặt và cười 1 cách rất ngây thơ, (nói chung là đẹp).

—nó chưa kịp nói gì cô đã bâng bâng vô lớp thể là cánh cửa được mở ra....ụch...bịch....bây giờ không gian trở nên im bật và hách xì....hách xì... (tiếng này của ai thì mý pon tự hiểu).

_nó không ngờ cái bịch nâu nâu hồi nấy không gì khác đó là hạt tiêu và còn dưới đất nữa đó là vài cái vỏ chuối xanh mượt vừa bị bà cô dẫm lên_bây giờ nó mới rùng mình khi nghĩ mình là người phải chịu những cái trò quỷ quái đó thì tiêu lun, không ngờ bọn chúng đón mừng bạn mới = cách đó. thật tội nghiệp cho pà kô khi phải thay nó lãnh nạn (nói mà mặt chẳng bít hồi lỗi chút nào)

thế là chiến tranh thế giới thứ 3 được nổ ra:

đứa nào trong số tui bây làm ra mấy cái trò đáng ghét này thế hả????

bây giờ không ai nhận ra 1 bà cô xinh đẹp nét na hời nãy, mà bây giờ đã xuất hiện 1 con quỷ mắt đỏ hồng học nhìn cả lớp.

là tôi đó. 1 giọng nói khá lạnh lùng cất lên, nó cũng thấy tò mò...thế là

nó đưa mắt vào lớp nhìn và rồi,...là tên khốn đó.

Chương 2

Cô giáo nghe tiếng nói cũng cố gắng mở to mắt ra xem...ai dè...lại là tên nhox con Gia Minh đó, ta sẽ cho mi biết tay.

_nó thì vẫn nghĩ hôm nay là ngày chết của tên đáng ghét đó vì bây giờ đầu bà cô đang bốc khói nghi ngút....hehe...mi chết chắc rồi.

_nhưng câu nói của cô đã làm cho nó xém té ngựa.

_không sao, chắc tại em ham vui thôi chứ không cố ý, nên cô tha cho em lần này.*cô nói mà kèm theo 1 nụ cười giương trên mặt.*” hên cho mi là con của ông chủ nếu không thì.....và die từ lâu rồi._cô nghĩ thầm mà mặt không khỏi vẻ gian tà.

nhưng trái lại với nó, cái tên đáng ghét đó không biết sorry hoặc ra vẻ nào là hối hận cả, cái mặt cứ trơ trơ ra và nói 1 câu phán quyết rồi ngồi xuống” thế thì tốt”.

_”ôi trời, đây là cái lớp học đó hả, dù lúc trước mình học ở trường Neutral có quậy phá thế nào đi nữa nhưng vẫn giữ được câu “tôn sư trọng đạo” thế mà._nó lắc đầu ngoe nguẩy bước vào lớp.

_chợt lớp im phăng phắt khi nhìn nó bước vào và bây giờ cô mới nhớ lại nhiệm vụ của mình.

_uhm...uhm..đây là bạn học mới của các em mong các em cho 1 tràng pháo tay để chào mừng bạn ấy vào lớp của chúng ta nào.

chẳng nghe được gì nhưng vài giây sau thì nghe được 1 tiếng vỗ tay nhỏ từ phía góc lớp, nó chuyển mắt tới đó và thấy người quen nên cười nhẹ 1 cái” dù sao cũng có người ủng hộ mình vào cái lớp này, thế cũng còn mai”._nó làm bầm trong đầu và bị cắt ngang những suy nghĩ đó bằng vài tiếng xì sầm phía dưới lớp:

_trời ơi!!! con nhỏ đó xấu xí thế mà cũng được vào cái lớp chúng ta à.

_thiệt hết chịu nổi, lớp mình toàn gia đình quyền quý, tướng mạo song toàn, thế mà bây giờ lại đem đầu ra cái vẹt xấu xí thế không biết vào lớp.

_con đó vào được chắc nhờ tiền cha mẹ thôi.

_nhìn quê mùa quá đi mất....v...v...

_bà cô thấy tình hình không ổn, nhưng bà ấy vẫn muốn tìm hiểu xem gia cảnh nó như thế nào mà có thể vào được cái lớp Vip này, thế là..._em có thể giới thiệu về bản thân và gia đình cho các bạn biết được không? (cả cô cũng mún bít nữa nà).

_nó nhếch mép cười 1 cách lạnh tanh và khuôn mặt nó bây giờ cũng thế, nó không thèm nhìn mặt pà cô mà quay thẳng xuống lớp và buôn 1 câu ngắn gọn: ” tôi tên Hạ Gia Hân, mong chiếu cố” (tên giả nhá pà kon)._xong phần

giới thiệu cụt lút của mình, nó quay sang pà cô nói với giọng khá ầm lên 1 chút.: “em ngồi bàn nào dạ cô?”

_có vẻ pà cô cũng thấy vẻ tức giận của nó nên không dám nói nhiều và chỉ vào cái bàn trên của Gia Minh và nói: “em vào chỗ đó ngồi nhé!”_có vẻ cô hơi sợ nó nên nói chuyện cũng hơi rụt rè.

_nó gật đầu chào cô 1 cái và đi thẳng tới cái chỗ ngồi lí tưởng của mình và gục đầu xuống, vài tiếng bàn tán xung quanh nó càng nhiều hơn như:

_con nhỏ đó xứng nhờ! được ngồi trước anh Minh và ngồi ngang anh Bảo nữa chứ, chắc nó phải tu 8 kiếp mới đc.

_con nhỏ đó láo quá, mới vào lớp là đã chơi nổi rồi.

_nhìn quê mùa thế chắc không biết chúng ta là đây mà, phải cho nó bài học để khỏi láo toét trước mặt chúng ta.

_uk, được đó.

_ở bên bàn nó, nó vẫn gục mặt xuống nhưng tay nó đã nghe hết mọi chuyện mà chỉ cười nhẹ vì tội cho mấy cái tên không biết lượng sức mình.

Renggg...Rengggg.

2 Tiết học trôi qua 1 cách nhanh chóng, vì chủ yếu là nói về các buổi chơi hè thôi chứ có học hành cái gì đâu.

_chợt có 1 cô bé chạy tới gần nó, khều khều nó hỏi:” Hân ơi, pà hok sao chứ sao tui thấy pà nằm nãy giờ zậy.

_uhm, mình hok sao còn bạn, bạn tên gì thế?_nó vẫn mắt nhắm mắt mở hỏi.

_mình tên Băng, Trần Thiên Băng._cô nói và kèm cho nó 1 nụ cười như thiên thần.

_nó nghe xong thì hơi bất ngờ vì nó cũng tên Băng mà, nhìn kĩ Băng từ trên xuống dưới và nói lớn: “bạn đẹp thật đấy,...nhưng tại sao bạn lại chơi với mình thế?”_khi hỏi đến đó mắt nó bần bần hẳn.

_sao bạn lại nói bản thân mình như thế, ai mà không đẹp chứ, tại người đó hok biết chăm sóc mình thôi, và tại sao mình lại mún chơi với cậu là vì mình thấy cậu rất thú vị.

_cám ơn Băng đã chơi với mình nha!!!_nó cũng cười tươi vì có thêm 1 người bạn mới.

_khách sao quá à, cứ xưng hô là pà với nhau j nghe vui tai hơn,...với lại hỏi nãy tui không có ý không vỗ tay mừng pà đâu mà tại vì...tui sợ..tui con Ngân thui.

_vậy sao pà còn đòi làm bạn với tui chi, pà hok sợ sao!!_nó cũng khó hiểu nên quay sang hỏi.

_uhm, bây giờ thì hết sợ ời, dù sao có thêm 1 người bạn cũng tốt mà có bị đánh 1 vài lần cũng hem sao._cô nói mà vẫn tươi cười.

_cậu yên tâm đã là bạn của mình thì sẽ hok có ai giám động tới sợi lông chân của cậu đâu_nó ngênh cái mặt lên làm cho Băng phải phì cười.

_thui đi cô nương,tui biết cô giỏi lắm rồi, thui 2 đứa mình cùng ra canteen mua đồ ăn nha, đói meo ruột lun ùi nè._Băng giả vờ mít ứt làm nũng với nó.

_thui thui pé ngoan, để chị dẫn đi ra canteen rồi chị mua kẹo cho ăn nha, cung cung ghê..._nó nói mà mặt cứ nhéo qua nhéo lại má của Băng làm mặt cô giờ đỏ chót. Cô biết mình sẽ bị rượt đuổi nên trước khi buông tay ra cô đã bắt chón và phóng vèo ra cửa để cho Băng đứng đó la lối ời ới, rượt theo mình.

Ở trên 1 cái cây gần lớp học, có 1 người nãy giờ nghe hết đầu đuôi câu chuyện và cười thầm trong bụng mà không biết trái tim anh đã lộn nhịp vì ai đó.

Băng và nó vẫn tung tăng cùng nhau đi trên cầu thang quen thuộc, bất chợt nó hỏi:

_Băng này, sao mình thấy cái ông Gia..Gia..Minh gì gì ấy, hình như hok sợ thầy cô giáo thì phải, mà như hồi nãy á, cô cũng hok giám động đến hấn ta nữa là sao dạ?

_uhm, thì tại cái trường này là do nhà hấn ta xây nên, nên mấy thầy cô có thấy hấn ta làm gì thì cũng phải im lặng nếu không mất việc như chơi.

_ồ thế à, thì chỉ là 1 tên công tử bột thôi chứ có gì đâu mà sợ chứ.

_không chỉ có nhiều đó thôi đâu, pà có thấy khi cậu ta đi đến đâu, hoặc làm cái gì thì hok ai giám hó hé bèn mắng đến hok._Băng nói mà chỉ tay về phía G. Minh.

_uhm, có, lạ thiệt hé, dù có giàu đi chăng nữa nhưng mình thấy khi đi hấn cũng có vài người đi theo hết á mà lại kính cần nữa chứ, hok lẽ là vệ sĩ._nó tò mò vương mắt lên nhìn.

_hok phải đâu, đó là đàn em của cậu ta đó.

_hả? bộ cậu ta cũng có đàn em trong trường nữa à._nó ngạc nhiên hỏi.

_uhm, hok chỉ trong trường thôi đâu mà còn ở ngoài trường nữa,...à mà pà có nghe về nhóm “Hắc ban hội” hok?_Băng quay sang nhìn nó.

_à, thì ra là nhóm đó, sao tớ hok biết được chứ.(mới đánh nhau xong mà hok nhớ mới lạ)_nó cười mỉm trả lời.

_ủa? bộ pà cũng biết về nhóm đó nữa hả? nghe nói nhóm đó mạnh lắm, cho nên không ai giám đụng vào cậu ta hết._Băng nói mà khuôn mặt cũng có đôi phần lo sợ.

uhm,... thôi ta không nói tới mấy chuyện đó nữa tới canteen rồi. nó nói còn tay thì nắm lấy Băng chạy thẳng tới quầy.

Hai đứa ríu rít gọi món, nhún nhảy mà quên có người đằng sau thế là:...

_xoảng.....

con nào đây hả??? một giọng nói đanh đá của 1 đứa con gái hét lên.

_tôi..tôi..tôi xin...xin lỗi bạn, mình hok có ý đâu._giờ đây Băng đã đóng ”băng” thiệt lun ời, áp ứng trả lời.

_nó thấy thế nên chạy lại gỡ vây cho bạn:

_ơ, bạn ơi, tụi mình xin lỗi, vì lỡ tay làm rơi đồ ăn trên tay bạn, bạn có thể vào lấy khay đồ ăn khác được hok mình sẽ trả tiền, thấy con kia hok nói gì mà trừng mắt ra nên nó cũng đưa khay đồ ăn của nó lên nói _hay pạn lấy khay đồ ăn của mình đi, mình mới mua xong đó.

_con nhỏ kia không thèm để tâm đến câu nói của nó mà huơ tay đánh đồ hết khay đồ ăn rơi xuống đất và nói _ai cần cái thứ rẻ tiền này, bàn tay dơ bẩn của mày đụng vào thì làm sao mà ăn được_nói xong còn tặng cho nó 1 nụ cười điệu. Bây giờ bọn học sinh đang bu quanh tụi nó

_nó không bất ngờ gì lắm vì nó lun nghĩ con nhà giàu ai cũng thế nên nó vẫn bình tĩnh trả lời:” thế thì huề nhé!!!“_nói dứt lời nó đã nắm lấy bàn tay Băng đi tụt.

_con nhỏ kia cũng không vừa, vỗ tay 3 cái thì 1 bon con gái chạy tới bao quanh tụi nó, con nhỏ kia cười_mày định đi ra khỏi đây dễ dàng zậy sao, nếu như thế thì tao hok fải là Ngân.

_”thì ra tên Ngân à! thú vị đây”_nó nghĩ và nói _thế cậu muốn gì đây.

_hahaha, hỏi tao mún gì hả, tao mún đánh mày, mày nghe rõ chưa, đồ ngu._cái Ngân vẫn vênh váo xỉ nhục nó, câu nói của cô ta làm canteen trở nên ngột thở.

ok, được thôi“lần này cô chết chắc”_nó cười cười nhìn trông rất điệu.

_ồ ồ ồ _ai cũng lắc đầu nhìn nó thương hại, lẫn cảm thông.

_thế đánh khi nào._nó quay sang Ngân hỏi.

_khá lắm, nếu mún thì đây chịu, đánh ngay bây giờ ok._Cái Ngân lắc đầu vì có đứa tự mún nhảy vào chảo dầu đây mà.

_ok,...xin mọi người tránh ra._nó nói với mọi người gần đó làm ai cũng không khỏi ngạc nhiên và Minh, Bảo cũng không ngoại trừ.

Thế là đã xong phần trang bị cho trận đấu, nó cũng quay sang Băng bảo:

_cậu đi ra góc kia xem mình xử bọn chúng nhá._nó vẫn tươi cười với Băng.

_không được đâu bọn chúng đông lắm với lại chuyện này do mình gây ra

cho nên mình sẽ gánh chịu.

—”cộc”—trên đầu của Băng—cậu ngốc quá, cứ để mình lo, cậu chỉ cần đứng xem là được rồi.

Khi Băng len lết chạy ra xa thì trận chiến 1: 20 cũng bắt đầu nhưng...ở đâu trong nhóm học sinh chạy lại gần nó và ghé sát vào tay nó và nói nhỏ làm mặt mày nó tối sầm lại.

—cô nhớ về giao kèo chứ!!!—người con trai ghé sát vào tai nó nói nhỏ.

—nó hơi có chút ngạt nhiên, nhưng vài giây sao nó cũng biết rõ và bình tĩnh suy nghĩ:— thì ra là người của ông già đây mà “.—nó xoay qua phía anh chàng kia nhưng không thấy rõ mặt vì bị che bởi đôi mắt kính và cái nón lưới trên đầu, nhưng nó không quan tâm mà hỏi tiếp: “anh là người của pa tôi,...ông ấy sai anh đến giám sát tôi ư?”.

—tôi không phải là người của ông ấy và tôi đến đây không phải giám sát cô mà là “bảo vệ” cô.—anh ta trầm tĩnh nói.

nó có chút không hiểu và nhìn anh ta 1 cách ngờ ngát; anh ta biết nó có chút ngỡ ngàng nên quay sang bọn kia để lơ chuyện của mình.” tôi không cho phép các cô đụng đến cô ấy”.

all học sinh trong trường đều nhón nháo lên vì lời nói của anh ta và còn xì xầm to nhỏ nữa.

—mày có biết anh ta là ai hok?—con nhỏ thứ 1 nói.

—ai mà biết?—con nhỏ thứ 2 chen vào

—chắc anh ta là bồ con kia.—thứ 3

—chắc là vậy.—thứ 4....v...v...

—tất cả im lặng—con Ngân hét lên làm cho khu canteen trở nên im phăng phắt đến rợn người.

nó quay sang chống nạnh nói với anh chàng kia.” muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân à”.

anh ta không cần giải thích mà nói một lèo” thế thì sao, tại thấy 1 bọn khi ẻo lã mắt xanh mỏ đỏ tay đầy gậy gộc đến bắt nạt một cô bé hiền lành tay không có vũ khí thế này, thấy trường tai gai mắt nên đến giúp thôi!”

—lời nói của anh ta làm cả khu cười nghiêng ngả và cả nó thế.

giờ đây mặt mày Ngân ta tím ngắt vì bị cho 1 vố mạnh, tay chân nắm chặt mà hét“mày là ai? tao sẽ cho mày tiêu đời!!!”

—ồ ồ lời nói này có phải do chị Ngân cao quý, con của chủ tập đoàn điện tử lớn thứ 3 của nước ta không đây? thật là bất lịch sự hết biết? chẳng có gia giáo gì cả?—nó từ phía sao phóng lên trước, làm mặt ngờ ngơ nói.

—cô Ngân nhà ta, chẳng biết nói thế nào, chỉ biết liếc nhìn nó và nói:—cô

hãy chờ đó, thế này vẫn chưa xong đâu.

_nó thì trời không sợ đất không sợ, huống chi chỉ là 1 lời đe dọa của Ngân, nó vẫn chống nạnh vênh vênh cái mặt lên mà cười.

_con bạn thân của nó giờ đã thấy bớt nguy hiểm nên vội bay tới nó (úi nhầm là chạy mới đúng)_ê ê mày có sao hok_vừa nói vừa sờ soạng trên người nó.

_ê ê mày làm cái quái gì thế, tao có bị làm sao đâu, chưa có rớt miếng thịt nèo hết, hehe

_còn ở đó cười nữa này giờ làm tớ lo muốn chết, tưởng có đánh nhau nữa ời chứ_Băng nói mà mặt hok còn miếng máu.

_lo gì, có đánh nhau thì càng vui chứ sao!!!_nó vẫn bình thản nói.

_đồ ngốc, hồi này hok nhờ cái anh kia thì tiêu rồi còn gì,..._Băng nói mà xoay xoay tìm anh chàng kia_ủa, mà anh ta đâu ời.

_giờ nó mới nhớ ra và loay hoay tìm kiếm ân nhân_ừa hé, mất tiu ời, đi đâu ời ta_nó không nhìn thấy anh ta nhưng nó nhìn thấy 1 cành bông hồng và 1 lá thư, nó mở ra....trong đó có 1 tấm hình có hình chim hải âu của băng nhóm nó và 1 lá thư.

Hi nhox!

Chắc nhox hok biết anh là ai phải hok nè!!! nhưng đừng suy nghĩ quá nhiều cho căng thẳng đầu óc nhé! 2 chúng ta sẽ sớm gặp nhau thôi,...à với lại anh sẽ giữ bí mật cho nhox, pipi nhox!!!

kí tên

thiên thần hộ mệnh của nhox

nó vẫn đang suy nghĩ về danh tánh của người bí mật kia thì sao lưng có người kéo tay nó và nói với Băng“cho tôi mượn cô ấy chút nhé!!!_thế là người đó kéo nó tới sân thượng, chẳng hiểu mô tê gì mà bị kéo lên đây với lại đang mệt nên dồn hết sức mình mà hít hít lấy không khí, đến khi người kia lên tiếng.

_em là Băng phải hok?_người đó nói với giọng trầm trầm sâu lắng.

_nó quay lên nhìn thì mới nhận ra hok phải người lạ mà là....người quen.

Nó quay lên nhìn thì mới nhận ra hok ai xa lạ mà chính là người mà cô cứu lần trước đây mà, nhưng tại sao anh ta lại biết tên nó, không khỏi thất mắc thế là nó hỏi lun:

_Tại sao anh lại biết tên em thế?_nó hỏi mà mặt vẫn không khỏi vẻ khó hiểu.

_à, tại lần trước em nghe điện thoại á, rùi anh đứng gần nên cũng nghe lun._anh ta giải thích cặn kẽ cho nó nghe.

_ò ò thì ra là zậy!!!_nó gật gật đầu tỏ vẻ hỉu ý, trông cái mặt ngố kinh khủng.

_thế em gặp lại anh mà em hok vui à, thế thì anh đi zậy!_anh ta nói mà cái mặt cứ gục xuống tỏ vẻ buồn tủi.

_hok hok fải zậy đâu, gặp lại anh em vui lắm chứ._nó vừa nói vừa làm động tác huơ huơ cái tay làm anh ta phì cười.

_nó thấy anh ta cười thì bít mình vừa bị lừa nên cái mặt đỏ ửng: “anh giám lừa em, em hok thèm chơi với anh nữa đâu!!”

_anh ta thấy thế, bít nó đang giận nên cũng xoa xoa đầu an ủi. “thôi mà, cho anh sorry chuyện vừa nãy nhá, nhưng anh cũng có chuyện mún hỏi em này!”

_nghe anh ta năng nỉ quá nên nó cũng thik thik mà cười toe miêng nhưng tại cái tính bướng bỉnh không bỏ được nên nó cũng bày đặt nói với giọng đầy cao thượng với anh: ” tại em thấy anh năng nỉ ie oi wa’ nên em mới tha cho anh đó, gặp người khác là em hok dễ dàng bỏ qua như zậy đâu.”

_dạ em bít rùi ạ, chị tha cho em nhá, mai một em hok giám làm chị iu quý của em giận nữa đâu._anh ta cũng giỡn lại với nó.

_hihi!!! mà anh định hỏi em cái gì thế?_nó đang cười híp mắt nhưng nhớ tới lời anh nói vừa nãy nên quay sang hỏi.

_à, tại sao hồi nãy gặp anh mà em làm như chưa quen thế, hok lẽ quen với anh thì mặt mặt lăm sao?_anh hỏi mà khuôn mặt từ vui chuyển sang...mếu...

_hok phải, em hok có ý đó, tại em thấy anh có nhìu fan hâm mộ quá, với lại em cũng mới vào trường thôi nên hok mún ra đi hoặc bầm dập sớm đâu anh ạ!_nó nói ngoài mặt thế thôi chứ trong đầu lại nghĩ khác đấy nhé.” chuyện tụi con gái giám kím chuyện với tôi thì tôi còn vui nữa là, tại vì nếu mọi người bít tôi quen anh thì tôi sẽ thành đề nỏ hay sao, nếu thế thì công sức tôi bỏ ra hóa trang nhần nhện từ mấy bữa nay coi như trôi sông hết còn gì, tôi đâu có ngu mà tự chuốt họa chứ.”

_à, em cứ yên tâm chuyện này anh cũng có nghĩ tới, cho nên em cứ tự nhiên nói chuyện với anh bọn họ không giám làm gì em đâu _anh ta nói như đinh đóng cột.

_nhưng...chuyện đó.._nó thấy anh ta hơi tự cao quá thì phải, nó chỉ nói chơi thôi chứ nó có nghĩ thiệt sự như thế đâu chứ.

_hok nói gì cả, cứ thế mà làm, à, anh còn chuyện này nữa,...hình như em hóa trang đúng hok, lần trước em giúp anh, anh thấy rất rõ là khuôn mặt em rất đẹp mà.

_à, chuyện này khó nói lắm, nếu rảnh em sẽ kể cho anh nghe.

_thấy nó không mún nói nên anh cũng im lặng lun, chỉ xoay mặt về không gian xa xa tận hưởng không khí trong lành.

_anh ơi, gặp nhiều lần rồi mà em vẫn chưa biết tên anh nữa!!!_nó vừa nói vừa gãi gãi đầu, cười mỉm làm tim ai kia chột xao xuyên.

_à anh tên Bảo. học cùng lớp với em đó, em hok biết à._anh quay sang nó với cái mặt khá ngạt nhiên.

_thiệt hả anh tại em hok để ý, thế phải thay đổi cách xưng hô ời._nó nói mà cái tay chà cái cằm của mình tỏ vẻ tri thức.

_thôi đi nh0x kêu như thế là được rồi hok cần đổi đâu.

Renggg renggg....

_thôi vào lớp rồi 2 đưa mình vào thôi_Bảo nói rồi nắm lấy tay nó đi làm nó đỏ hết cả mặt mà anh ta hok biết.

Ở phía nào đó có người đã nghe từ đầu đến cuối câu chuyện và ở trên đầu người đó đang có 1 dấu hỏi lớn to đùng mà vẫn chưa có lời giải thích.

Lớp 11b2:

_G.Minh ở đâu chạy thẳng xuống chỗ ngồi của Bảo hỏi tới tấp:

_Ê Bảo, bộ cậu quen với cái con heo xấu xí kia à? quen lúc nào thế? ở đâu?cậu đổi gu mới rồi sao tớ không biết zậy? với lại hỏi này trên sân thượng 2 người đang....

_Stop, hỏi từ từ chứ, tớ có biến mất đâu mà hỏi lắm thế, à mà hỏi này cậu nghe lén tớ nói chuyện à!!!

_hok hok, làm gì có, tại tớ đang ngồi trên sân thượng thì thấy cậu với con heo xấu xí đó nói chuyện thì....nghe thui._Minh nói với vẻ mặt hok khỏi lo lắng.

_thế cậu nghe được những gì?_bây giờ tới lượt Bảo trừng mắt lên nhìn Minh.

_tớ đứng xa quá nên nghe hok rõ lắm, chỉ nghe..à..gì là...sao hok nhận ra anh...à mà...em có lí do riêng..rùi..cái gì nữa á...nghe hok rõ._Minh vừa nói vừa chống cằm suy nghĩ như ông cụ non.

_thế thì tốt, tôi mà biết cậu giám lừa tôi thì_Bảo vừa nói mà tay thì đang chột lét Minh làm cậu ta chạy vòng vòng lớp, la hét toáng lên.

_cả lớp ai cũng ngạt nhiên về hành động trẻ con của 2 người, riêng nó thì lại thấy cái tên ác ôn đó cũng có chút gọi là đáng yêu.

_2 người vẫn chạy quanh lớp đến khi lớp trưởng hô, nghiêm thì 2 người họ mới biết sự có mặt của cô giáo.

2 tiết nữa trôi qua với nó như 2 tuần dài đằng đằng, vì khi ở trường cũ nó đâu có chịu ngồi yên quá 30p, lúc thì chọc phá bạn phá cô hoặc bày ra mấy

trò làm cho cả lớp không học yên được với nó, nhưng điều mà nó coi như là hình phạt nhẹ nhứt đó là lấy phone ra nghe và...ngủ, thế đấy, nhưng còn ở trong tình trạng này thì biết làm sao hơn khi bị ông pồ giám sát chặt chẽ như thế. haizzz...chán...cuối cùng cũng lê lét được cái sát thân tàn ma dại này ra..cửa lớp. Đúng lúc Minh đi ngang nó, cậu đâu thể để nó yên mà khỏi trường, đúng như cậu đã nói là trả thù nó, thế là,...bụp...nó nằm dài xuống đất, môi nó hạ cánh 1 cách hoàn hảo, nó cố gượng đứng lên. Quay sang người đã hại cô và:

Anh là người gạt chân tôi đúng không? tay và môi nó giờ đây trầy trụa và...có máu.

Minh biết mình đã làm quá trớn, nhưng vì chí khí nam nhi nên đâu chịu khuất phục, anh vẫn giữ thái độ kêu ngạo như ngày nào, tiến lại gần và nói với nó: ” tôi làm thì sao? cô làm gì được tôi nào?”

_từ trước tới giờ nó chưa bị gút ngã lần nào thế mà hôm nay nó lại..khóc..vì 1 lí do khá là đơn giản..và...chát...nó cho anh ta 1 cái tát thật đau và mạnh,giờ đây anh không còn thấy đau ở má vì 1 cái tát của nó mà anh thấy đau ở sâu thẳm trong tim vì khi thấy 2 hàng mi của nó đầm nước mắt, con tim anh mách bảo hãy lau nước mắt cho nó và anh làm theo,...tuy nó hơi ngạt nhiên về hành động của anh nhưng nó vẫn cố bình tĩnh gạt tay Minh ra và tự lau nước mắt của mình, phán 1 câu rồi bỏ đi:

_tôi, ghét anh, tôi không muốn thấy mặt anh nữa.

_giờ đây anh đứng chết lặng nơi này, chờ 1 lời giải thích từ con tim mình, cảm giác và hành động có nghĩ gì khi con tim này còn mách bảo anh phải chạy theo giữ nó lại,... khi thấy nó khóc tại sao anh lại đau lòng như thế, cảm giác ấy anh chưa từng có ở những cô gái khác, nhưng sao với nó, một con heo xấu xí anh lại như thế? không biết? không nghĩ ra? để con tim tự dẫn đường và anh sẽ làm theo nó!!! thế nhé.

” Những lúc em buồn anh ở bên cạnh, muốn cho em bờ vai, lúc em buồn anh tự trách mình chẳng che chở được em...” (mượn nhạc bày tỏ tâm trạng nhà).

Đi theo sau nó nhưng không gọi lại,đi ngang qua quán cafe,tâm trạng Bảo giờ đây thật sự y như đứt với bài hát, cả anh ấy cũng không biết, taja sau lại có cảm giác đó, khi ra trước cổng trường anh đã thấy nó, thấy nó chạy đi trên mặt còn đầy nước mắt, anh cảm thấy không yên tâm về nó, thế là anh đuổi theo. Khi nó khóc anh chỉ muốn ôm lấy nó và dỗ dành nó, nhưng tại sau anh lại nghĩ ra những hành động đại dột đó chứ, anh chưa từng làm những hành động đó với ai ngoài em gái mình, nhưng thấy nó như thế anh không chịu

được, không muốn nó xem anh như người ngoài cuộc. Vậy là đành phải làm theo như con tim mách bảo, anh chạy đến ôm nó từ phía sau, tựa đầu vào vai nó và khẽ nói:

_tại sao em lại khóc thế? sao không gặp anh mà kể lễ, như thế chẳng phải tốt hơn sau, còn đỡ hơn là khóc một mình, chôn đầu nỗi buồn tự mình gánh chịu chứ.

_một thoáng bất ngờ, nhưng nó nghĩ ” Bảo tốt thật”, nó xoay người lại ôm Bảo nói: ” Cảm ơn anh rất nhiều, vì đã quan tâm em”.

_nó đâu có hay hành động đó đã làm cho Bảo nhà ta mặt đỏ cấy lên, dù thường xuyên tiếp xúc với con gái nhưng cảm giác đối với nó lại khác. ” chẳng lẽ Băng thích mình”, Bảo tự nghĩ thầm và cũng ôm chặt nó.

_1 phút...2 phút...3 phút... bịch bịch, có tiếng bước chân từ xa nhưng rồi dần dần chậm lại, nó vẫn chưa biết ai đến nhưng thấy thái độ của Bảo nó mới thấy lạ và nó xoay lại nhìn, chân mày nó đâu lại với nhau nhìn người trước mặt, đó không ai khác chính là G. Minh.

_cậu đến đây làm gì? _Bảo cất tiếng hỏi.

_đi ngang qua thôi. _Minh nói với cái giọng rất ư là rùn người (hem bít seo nữa).

_thế hok phải anh đòi theo tôi à? _giờ đây nó mới đưa cái miệng chót chét của nó lên.

_Minh có chút khựng lại nhưng rồi cũng đáp lại nó:

_tôi đâu có rãnh hơi mà đòi theo cái con heo xấu xí như cô chứ.

_xí, bộ tưởng mình đẹp lắm chắc xấu mà chảnh, hứ _nó liếc xéo Minh rồi nói.

_cô,... _Minh chưa nói hết câu đã bị Bảo chặn lại mặt có vẻ bực. (vì ngừ ta đang ôm tự nhiên xen vô hà, mất hứng)

_thế cậu đến đây làm gì, kiếm tôi à?

_à, uhm. _Minh có vẻ thấy ý này hay nên trả lời đại.

_để tớ đưa Băng, à...nhằm, tớ đưa cô ấy về rồi quay lại với cậu nhá. _Bảo luýnh quýnh xoay sang nó.

_à, hok cần đâu anh đi với hấn đi (chỉ sang Minh), em đi về 1 mình cũng được nhà em gần m0à.

_thế cũng được anh đi nhá, mai gặp em. bye. _Bảo nói còn kèm cho nó nụ cười miễn phí.

_vâng ạ. (ngoan ghê ta).

Khi 3 cái bóng dần xa khuất trong con hẻm nhỏ, ở đây, trong bụi bông hoa giấy, có 2 người trên tay đang cầm cái gì đó và không hẹn mà gặp, họ

cùng nở ra 1 nụ cười hết sức là

Sáng tinh mơ, hoa lá hẹ nở rục, chim chít chen chút nhau cùng hát “bài ca hok quên” như ngày nào.

Nó uể oải bước zậy nhìn đồng hồ, chết cha 6h30' ời, lần này trễ chắc ời, chắc phía leo tường zô wa'. Nó bay thẳng vào phòng vsen và thay đồ trong vòng 5' (ma hay seo mà nhanh thía).

Nó ngoắc 1 chiếc taxi gần nhà và đi, nó hỏi hả kêu anh đi nhanh nhanh làm anh tài xế, phì cười.

_làm gì mà phải luýnh quýnh thế, không còn thấy vẻ đáng yêu ban đầu nữa ời.

_nó chẳng hiểu mô tê gì nhưng nó cũng lễ phép trả lời: dạ, tại em đi học trễ nên mới thế ạ.

_anh tài xế hiểu ra vấn đề và cũng gật gật đầu để xe chạy nhanh hơn tí. (ông này sợ công an tóm đây m0à).

Cuối cùng cũng tới trường, thanh toán tiền xong, nó chạy ngay vào cổng, hên là chưa đóng, nó bình thản đi vào trường, nó chợt nghe văng vẳng đâu đó vài tiếng khen ngợi.

_cô pé đó xinh nhỉ, hok bít học lớp nào ta.

_từ trước tới giờ tao chưa từng thấy cô pé đó vậy.

_h/s mới hả gì á mà ời.

_nhưng tao có nghe gì đâu..v..v....

_nó nghe mà nhìn xung quanh đây đó, nhưng nó hok nhìn thấy ai nổi bật cả, bản tính hok nhiều chuyện thế là nó vẫn dửng dưng vào lớp, đi khoảng nửa đường, có 1 thanh niên cao to, khuôn mặt khá kute gọi nó:

_này bạn gì đó ời, cho mình hỏi cái? _anh ta chạy lại phía nó.

_nó cũng hok bít anh ta gọi ai, thế là nó lại xoay ra đằng sau nhìn, nhưng chẳng thấy ai, nó xoay ngược đầu lại, giờ anh ta đã đứng kế bên nó.

_nó chỉ 1 tay vào mặt mình rồi nói: anh gọi tôi à?

_anh ta khẽ cười rồi gật đầu.

_tôi quen anh sao _nó vẫn làm mặt ngố trước mặt anh làm anh cảm thấy vui vui.

_chúng ta không wen nhưng rồi sẽ quen, anh có thể làm bạn với em hok?

_anh nói mà đôi mắt long lanh đầy hi vọng

_à, được em tên Hân, còn anh?

_anh tên Phong, chào em nhé, em học lớp nào thế

_à, em học lớp 11b2. _nó nói cùng kèm theo nụ cười chít ngừ.

_ủa lạ nha, anh học 11b3 nà, sao hok bít em nhỉ, dễ thương thế mà sao

anh hok nhớ ta. _anh chàng chà càm suy nghĩ.

dễ thương nó vẫn chưa hiểu anh ta nói gì.

uk, em dễ thương mà anh chọt nhéo má nó la lên vài tiếng ui da, ui da rồi xoa xoa mặt.

_bây giờ nó mới hiểu ra vì sao nãy giờ lại kó những câu lạ hoắt phán ra về nó và có cả câu nói của anh tài xế nữa....vì.....nó chưa có hóa trang. Nó vội chạy đi vào phòng wc làm anh Phong nhà ở ngoài cứ tưởng nó ngượng khi anh chạm vào mặt nó, anh cười khúc khích 1 mình, chờ nó hồi lâu khoảng 15' mà nó vẫn chưa ra, anh bắt đầu lo lắng, chợt có 1 người bước ra nhưng hem fải nó, anh gọi lại hỏi.

_bạn ơi bạn có thấy ai khác trong phòng wc hok dạ._anh hỏi cô ta với vẻ mặt đầy lo lắng.

à... hok có ai trong đó cả, chắc đi ra ngoài rồi đó. cô gái đó có vẻ lúng túng khi đáp lại (ngừ nì hok ai khác 9 là.....)

_uhm, zậy thanks bạn nha._anh ta nói xong rồi bước đi, trong đầu không khỏi suy nghĩ zè nó ” rõ ràng mình đứng ở ngoài nãy giờ mà có thấy ai đâu, sao biến mất nhanh zậy, chẳng vui chút nào”, anh ta tiếp tục ủ rủ đi zè lớp.

_giờ đây nó mới cảm thấy nhẹ nhõm hơn khi cải trang xong, nó cũng tiếp tục đi nhưng lại nghe đc tiếng xì xầm ở đâu đó.

_đồ xấu xí hok biết nhục.

_xấu xí, đồ đĩa mà đòi đeo chân hạc.

_không biết nó bỏ bùa mê thuốc lú gì anh ấy nữa.

_đồ đáng ghét, tao sẽ cho 1 bài học nhớ đời.....

_nó vội nhìn lại mình xem có sai xót gì nữa hem, xoay qua xoay lại, bụp....hoàn mỹ, chẳng chê vào đâu đc, nó vẫn nhón nhờ đi, đi chừng vài bước....trên trời rơi xuống 1 đồng giấy bay mù mịt khắp sân trường (nói hơi wa', thông kum)

_nó vội chụp 1 tờ xem trong đó là cái gì, thì nó tá hỏa khi nhìn thấy.

Nó nhìn vào giấy và nó tá hỏa khi nhìn thấy hình nó đang ôm Bảo và phía dưới tám hình còn vài dòng chữ, ghi để chữ nó nhưng nó đâu để ý, nó lượm vài tấm nữa lên xem thì toàn bộ đều là cảnh nó ôm và những biểu hiện người ngoài nhìn zô có thể xem là “thân mật”, nó cố bình tĩnh lại và suy nghĩ xem hôm qua có ai ở đó, hôm đó có nó, Bảo,...và cả Minh nữa, đúng rồi Minh chắc chắn cậu ấy đã làm những chuyện này, nó cầm tờ giấy nhàu nát tan tành và đi vút lên lớp.

Ầm.....nó đập cánh cửa, đi thẳng đến nơi Minh ngồi và chọi thẳng tờ giấy vào mặt Minh mà hét:

_Đồ bỉ ổi, muốn trừng phạt tôi hay đánh đập tôi thì làm 1 cách quan minh chính đại đi đừng có đâm sao lưng người ta như thế.

_anh chẳng hiểu nó nói gì vì anh cũng mới vào lớp chưa được bao lâu, anh dùng bộ mặt ngơ ngác nhìn nó: “cô nói gì thế? tôi không hiểu.”

_bây giờ lớp nó đã làm trung điểm của trường, người thì chen xem từ cửa trước, cửa sổ rồi bao quanh cả 2 đứa nó và bàn tán đủ điều. Nào là ” con nhỏ đó giám chửi anh Minh của tao, tao sẽ cho nó biết tay”, ” có kịch xem kìa mày, khỏi tốn tiền fcũng xem được, kaka”, ” con nhỏ đó ở đâu mà xấu thế”...bla..bla...

_Minh cảm thấy ngọt ngào khi bị người ta soi mói chuyện riêng tư nên mặt mày hằm hằm quát:

_các người im lặng hết coi, ra khỏi đây mau.

_dù mún xem phim nhưng cũng phải đi vì họ thấy Minh đang...tức giận...đâu ai mún chuốc khổ vào thân bao giờ.

_giờ đây, trong căn phòng chỉ có 2 đứa nó, nó vẫn im lặng nhìn anh = con mắt

_anh lên tiếng trước phá tan bầu không khí ảm đạm bi giờ. ” hồi nãy cô nói tôi đâm sau lưng cô cái gì chứ”.

_anh đừng có sáo biện nữa, ở đây chỉ có tôi và anh thôi đừng có giả nai làm gì, tui gớm kiểu đó lắm.

_cô...cô là cái quái gì mà trách tôi chứ, chuyện Gia Minh này không làm thì nhất quyết không nhận, tôi không phải hạng như cô nói đâu. _anh bi giờ tức thiệt ời, mặt đỏ bừng bừng, 2 bàn tay nắm vào nhau, kêu rắc rắc.

_nó giờ đây đâu còn biết sợ là gì, nó vẫn giữ thái độ đó, nghênh mặt với anh. ” hứ, tôi cũng không ngờ, ngoài mặt đẹp đẽ như thế mà bên trong toàn là rác rưởi”.

_cô cẩn thận lời nói của mình đi!!! _Minh giơ tay lên định tát nó nhưng có ai đó nắm lấy tay anh lại, quay ra sau, anh nhận ra đó là thằng bạn thân của mình, hèm ai khác 9 là Bảo.

_có ngon thì đánh tôi đi, mặt này này _nó được nước làm tới đưa cái mặt sát lại Minh nghênh nghênh lên xem anh có giám tát nó không.

_cô thách tôi hả, đừng tưởng tôi không giám đánh con gái _lần này anh không kìm chế được cảm xúc của mình, hươ tay lên, chát...

Chát.....

Năm ngón tay thon thả của Minh đã nằm gọn trên mặt Bảo, vừa nãy anh đã thấy pạn mình tức giận, biết rằng nói chuyện một lúc nữa sẽ xảy ra chuyện, thế là anh Bảo galang nhà ta tình nguyện hứng trọn cái tát thô bạo của thằng

pạn thân thay người đẹp (seo cao thượng thía).

Giờ đây Minh nhà ta vẫn còn đứng như trời trồng vì không hiểu sao anh lại ra tay với nó, cũng mai không đánh trúng nó, nhưng.... Bảo, thằng bạn chí cốt của mình lại gánh cái bạt tay giùm, chưa bao giờ thằng đó quan tâm quá lên chuyện người khác mà, hay là..... ngàn câu hỏi trong đầu Minh hiện lên làm anh quẩn não.

ai cho anh đánh anh Bảo hả, cái tên khốn kiếp này. nó thấy cảnh anh hùng cứu mỹ nhân trên của Bảo nó rất xúc động và bày tỏ thái độ giận dữ với Minh.

_Minh vẫn đang thắc mắc với những câu hỏi trong đầu mà hok thêm đề ý đến câu hỏi của nó.

cái tên chết tiệt này nó tiến sát lại Minh định trả cho anh ta cái tát hồi nãy thì Bảo nắm tay lại khẽ lắc đầu với nó là không sao, dù trong lòng vui lắm vì được nó bênh vực như thế nhưng dù sao thì nó và Minh đều là bạn của Bảo, Bảo không muốn gây thêm phiền phức ý mà.

nhưng.... nó vẫn không muốn bỏ qua chuyện này nên vẫn mún..nín kéo..(hehe).

_thân hình nó giờ đây đã bị Bảo lôi xềnh xệch hok thương tiết.

thật sự việc đó không phải do tôi làm. Minh nhà ta bị giờ mới hoảng hồn nói vọng theo nó.

không phải anh thì còn ai khác nữa chứ. nó cũng cố gắng hét lớn cho Minh biết dù mất hết sức lực khi bị Bảo kéo đã man như thế này.

...

thật sự không phải tôi mà, sao không tin tôi chứ, cô ghét tôi đến thế sao,..... Minh nói trong vô thức khi bóng nó và Bảo đã khuất xa.

Anh cầm cái iphone lên và títtítítít...gọi cho ai đó, chỉ nghe được vài câu trong cuộc đối thoại giữa Minh và người bên kia như:

_anh tìm cho tôi ai là người đã tung tin đồn trên tờ báo lá cải ở trường tôi ngày hôm nay.

.....

_nhanh đấy.

.....

Rụp...

_nếu cô đã ghét tôi thế thì đành vậy.

.....

Nó và Bảo bây giờ đã cúp tiết và chạy vọt đến công viên gần đó, ngồi hóng mát.

anh không ghét tên Minh đó sao. nó chu mỏ lên nói phá bỏ bầu không khí lằng mạn hiện tại.

_anh không ghét nó, vì anh biết tính nó, nóng nảy, thô bạo lâu ời và anh cũng không tin nó là thủ phạm gây ra chuyện này.

anh thật cao thượng nó cười tít mắt nhìn Bảo.

anh đâu có cao thượng gì, thật ra lạnh lùng, thô bạo chỉ là vẻ bề ngoài của thằng Minh thôi, thật ra nó có nỗi khổ tâm đấy em à. Bảo vẫn ung dung nhìn trời xanh mà nói chuyện với nó.

thế anh kể em nghe đi máu tò mò nó nổi lên thì hok cần nổi và bây giờ khuôn mặt nó như 1 chú cún trông iu cực kì làm sao mà từ chối được.

_ok, chuyện là thế này, gia đình nó gồm..” những câu ân tình chưa nói, giờ bỗng tan như là mây khói, khi tình yêu đã chết thật rồi,...” đó là chuông điện thoại của Bảo, bài hát mà anh và nó điều thích.

_anh sorry nó, ra nơi khác nghe điện thoại.

_thế nào rồi.

_có rồi thưa cậu chủ.

_là ai?

_.....

_tôi biết rồi.

_anh chạy lại gần nó và kéo tay nó đi, 1 lần nữa nó lại bị lê lêch trên đường (nói chơi thui chứ kéo cho nó chạy thui à).

nó chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra thế là nó hỏi Bảo có chuyện gì thế anh.

anh tìm được người đã hại 2 chúng ta rồi. anh mở cửa xe cho nó rồi chạy sang chỗ mình và phóng xe đi.

Kết...thế là đến trường.

_Trong thời gian này chiếc ” dế iu” của Minh cũng reo lên.

_.....

_thế à, được rồi, thanks bác nhiều.

thế là tóm được con mồi rồi nhé. anh xoay qua phía bàn của 1 con nhỏ thủ thỉ gì bên tay con bé rồi bước đi, để lại cái mặt xanh chành không còn miếng máu ở lại.

....

Nó và Bảo chạy đến lớp, Bảo hét to.

Con Ngân đâu rồi. Bảo thiên thần nhà ta đã “tiến hóa” thành ác quỷ.

”Ngân ư! chính cô ta hại mình sau.“ nó nghĩ buồn quơ trước câu nói của Bảo.

_có 1 thằng chạy đến gần nói.: ” À con Ngân nó được anh Minh kêu ra đằng sân sau trường rồi anh”.

_”hok lẽ là muốn giết người để bịt miệng trước, chắc là dậy quá ta”_nó trầm tư suy nghĩ.

_tôi biết rồi._Bảo nắm tay nó và tiếp tục...lôi đi.

.... Đến sân sau trường, toàn hoa là hoa, nhưng với cái sát khí trên người Minh bây giờ đã làm không khí trở nên..ngột ngạt...khó tả.

Ở sân sau trường...

_Nói, có phải cô là người đã tung tin đồn này không hả?_Minh mặt hầm hầm nói với con nhỏ đang khúp núp dưới đất và phan thẳng một sấp giấy vào (cái bản) mặt cô ta.

_Em...em không có làm những chuyện này đâu ạ._tuy rất run nhưng Ngân vẫn giữ được bình tĩnh, nói = cái giọng ngọt như mía của mình.(định dụ dỗ người ta đây m0a’)

_thôi đi, đừng có dở cái giọng chó chết đó ra với tôi, cô đúng là 1 con quỷ đội lớp người mà._Minh nói mà mắt không rời khỏi mặt Ngân, tặng kèm nụ cười khinh bỉ.

_có phải con Hân nó, nó nói xấu em trước mặt anh không, có phải những chuyện này là nó nói với anh là em hại nó đúng không, đồ đệ tiện này tao không để yên cho mày đâu._cô ta quát tháo lên trên tay bóp thành hình nắm đấm.

_đủ rồi đấy, không có ai nói cả, thế lực của tôi mà không điều tra nổi 1 chuyện còn con này hay sau,*Minh vừa nói vừa tiến đến chỗ Ngân, ghé sát vào tay con nhỏ thì thào* à mà tôi nói cho cô biết, cô mà động đến một sợi tóc của Hân thì cô biết hậu quả của cô và cả gia đình cô nữa sẽ như thế nào rồi chứ.

_nó là gì của anh mà anh lại bênh vực nó mà đối xử với em như thế chứ, dù sau 2 chúng ta cũng đã..._chưa nói hết câu thì Ngân đã bị Minh nhìn = đôi mắt không mấy thân thiện cho lắm.

_chúng ta ư!!! hừ hừ, còn có thể nói câu chúng ta sau, cô không sùng đáng đâu._Minh nói mà mặt lảng đi chỗ khác che giấu sự buồn bã của mình.

_em...em.._cô ta nghe nói thế cũng không nói được thành lời thì đằng xa có 2 bóng người chạy đến.

.....

_hộc..hộc...anh chạy gì mà nhanh thế._nó chạy đến sát bên Bảo thở không ra hơi nói.

giờ đây Minh mới biết sự có mặt của 2 người ngoài cuộc, anh nói 2 người

đến đây làm gì?_ anh thấy nó ôm lấy ta Bảo anh có cảm thấy nóng nóng trong người nhưng vẫn cố bình tĩnh nói.

_à, chúng tôi..chưa đề Bảo nói, nó đã tươm tướp đứng lên trước 2 tay chống ngang hông, la lớn.

_còn anh đến đây làm gì đừng nói với tôi là ra đây hóng mát thôi nhé.

_uhm, hóng mát có sao không._anh vẫn thản nhiên trả lời với nó.

_anh đừng có ngại biện nữa, anh ra đây để giết người bịch đầu mỗi trước phải không?_nó nói với cái giọng chắc nịch.

_Minh không nói gì chỉ cúi nhẹ mặt xuống, mặt anh giờ đây đã tối sầm lại, ” không ngờ cô ấy lại nghĩ mình xấu xa đến như thế, cô ta ghét mình lắm sau, mình có làm sai gì à, uống công mình bảo vệ cô ta đến thế“_anh nghĩ thầm và cười 1 nụ cười chua chát.

_ai cho cô nghĩ xấu tới anh Minh của tôi như thế hả?_Ngân nghe nó nói thế cũng lên tiếng chống đối.

_vậy chứ không phải sau._nó vẫn giữ thái độ đó.

_anh cũng không nghĩ Minh làm việc đó đâu_bây giờ Bảo nhà ta mới lên tiếng,vỗ vai nó khuyên nhủ.

_nhưng..._nó vẫn lững lự khi nghe Bảo nói.

_Minh vẫn cứ lẫn quẩn trong đầu những suy nghĩ khó nuốt ấy, cô lấy lại vẻ mặt kên kiêu của mình, anh phán:

_Đúng, việc đó là tôi làm đấy, thì sau nào.

Chương 3

Đúng là tôi làm đó, thì sao nào. Minh hiền ngang trả lời.

_cái cô (ả) Ngân ngồi nghe Minh nói thế, cứ tưởng Minh che chở mình, mà thâm vui khôn xiết.

đó, chịu nhận rồi hả, cứ tưởng anh là người đàng hoàng tử tế, ai dè anh lại bị ối đến như vậy, uống công anh Bảo đã tình tưởng anh và xem anh là bạn, còn anh thì sao, anh lại hại anh ấy. nó được nước làm tới, phan thẳng vài câu điều cộc vào mặt Minh.

_Minh không nói gì chỉ thấy lòng đau nhói vì một mặt là bị xúc phạm, một mặt khác là vì ai đó (mí pạn cũng bít là ai ùi fải hok) đã không tin tưởng anh.

_chúng ta đi thôi _Bảo chỉ nói một câu phủ phàng rồi kéo tay nó đi mất.

....

10s

20s

30s

_Anh....cô nàng tiến đến chỗ Minh đang chôn chân dưới đất nhẹ vuốt vai Minh, vòng tay ôm lấy anh gọi thủ thi anh nói như thế là để bảo vệ em đúng không, em biết mà, anh vẫn còn tình cảm với mà.

_Đứng chôn chân tại chỗ hồi lâu, anh cũng bừng tỉnh lại, gỡ tay Ngân ra, nói_cô đừng có nằm mơ giữ ban ngày, cô không xứng đáng để đến với tôi đâu, coi như tôi đã giúp cô giữ lại tính mạng, chúng ta giờ đây không còn ai nợ ai nữa, tự mà liệu lấy, tôi không có tốt bụng đến nỗi giúp cô lần thứ 2 đâu_nói xong anh bước đi để lại 1 pho tượng mới xây gần như tan rã ở phía sau.

_à mà cô đừng quên lời tôi nói hồi nãy đây, nếu cô không giữ lời thì_Minh nói và đưa tay phải lên hình quả đấm, xoay xoay làm Ngân phát rùng mình.

....đợi 1 lúc sau, khi bóng Minh đã khuất, Ngân cũng bót đi vài phần sợ sệt và tiếp tục nảy sinh ra các cách hại người mà cô vẫn thường làm.

_Hân, mày hãy chờ đấy, tao không bao giờ cho phép mày đụng đến anh Minh của tao và không bao giờ bỏ qua cái nỗi nhục mà mày đã cho tao gánh chịu.

.....

Khi đã dẫn nó đến lớp, Bảo cũng dần buông tay nó ra và đi thẳng đến chỗ ngồi của mình, nó cũng khó hiểu với những hành động của Bảo, nhưng không dám hỏi vì nó biết Bảo đang buồn bực 1 cái gì đó, mà không muốn ai

biết đến.

Tan trường, nó vẫn được bác tài xế già quen thuộc chở về, đi thẳng lên phòng, nó mệt mỏi muốn ngủ thiếp đi, nhưng nó vẫn cố mở cái laptop ra, mở Yahoo như thường lệ, chợt có nick thienthan_homenh_9x, lạ hoắc đến nói chuyện với nó:

_ Buzz

_ ai thế?

_ Bạn hok cần bjt' âu? nhưng mik' có chuyện cần nói.

_ sao pạn bí mật thía!!! zâj pạn cần nuj' j' zói mik' nà.

_ pạn zân kute như hồi nèo há!!!

_ pạn wen mik' seo.

_ à, mà thôi chuyện đó núi seo j, pi jơ' bạn mở cặp ra j.

_ chi d0a!!!

_ có một món quà dành cho pạn đó.

_ seo có thể thía đc.

_ thật á, pạn cứ mở ra i ùi bít lìn à.

_ ok, hok có thì pạn chít zói tui á nha.

_ uhm, mà.

Nó chạy đến cái giá to đùng để toàn là đồ trang sức, nó mở cái cặp iu quí mà nó luôn mang theo bên người ra, trong đó có, có, có, 1 cái....

Nó chạy đến cái giá to đùng để toàn là đồ trang sức, nó mở cái cặp iu quí mà nó luôn mang theo bên người ra, trong đó có 1 cái...hộp quà nhỏ bằng cuốn tập, nó chạy ngay tới cái laptop của mik'.

_ Buzz...

_ pạn tìm được chưa.

_ rùi, mak' cái nì pạn bỏ vào cặp mik' khi nào thía.

_ à, pạn có nhớ hồi chiều về bạn đưng vào 1 người bạn và làm rơi cặp xuống đất không.

_ à nhớ ùi, lúc đó bạn đã bỏ vào đúng hok.

_ yes.

_ mak' trong đây là cái j' thía.

_ pạn mở ra rùi sẽ bít, pipi pạn trước đây

Thienthan_homenh_9x is offline

_ người này là ai vậy ta, chưa kịp hỏi thì đã offline ời, khó hiểu thiệt, để xem trong đây là cái gì nào_ nó nghĩ thầm rồi từ từ mở hộp quà ra.

_ ủa cái gì vậy nè_ nó hơi ngạc nhiên vì trong đây hok có socôla, không có vòng vàng gì hết (Ặc, cái nì nói hơi wa'), mà chỉ có 1 cái đĩa, không có danh

tánh đang nằm lẫn lóc với 1 tấm thiệp, nó lấy lên xem.

””Đừng suy nghĩ nhiều, hãy xem và biết được sự thật, hãy làm theo những gì con tim mách bảo nhé!!!”

thiên thần hộ mệnh của em.

_lại là thiên thần hộ mệnh, thật ra anh ta là ai chứ, sao lại đưa cho mình' cái đĩa này, cái gì mà hãy xem để biết được sự thật, rồi cái gì mà con tim mách bảo chứ, thiệt là lố bịch quá hà, ngủ cái rồi mai tính tiếp. _nó tự lằm bằm 1 mình, rồi bay thẳng lên giường ngủ, xoay tới xoay lui, sao không ngủ được thế này, thôi thì bắt lên xem thử trong đây có cái gì đã. (thật ra nó rất tò mò tại mỗi tội hơi ương bướng thôi.

Nó chạy đến cái laptop mở chế độ xem phim ra, rồi ngồi hồi lâu gần 20',.....không biết nó xem được cái gì mà vội vội vàng vàng, thay đồ chẳng bị ra khỏi nhà.

Trên đường, nó đi trên chiếc xe taxi nho nhỏ băng qua các con hẻm đông đúc, trải dài trên thành phố HCM, nó lấy cái iphone ra gọi cho ai đó:

_anh Bảo hả! anh có thể cho em biết số điện thoại của Minh được không. _nó gượng gạo hỏi Bảo.

_có chuyện gì hả em?

_à, không có chuyện gì đâu anh tại em có việc muốn nói với Minh thôi.

_uhm, để 1 lát anh nhắn tin qua cho em số nó cho.

_dạ, thanks anh.

_pipi em.

Nó tắt máy, ngồi lặng im với những thắc mắc trong đầu: “thì ra Minh nói thật, anh ấy không có làm những chuyện đó, vậy mak' mình lại trách làm anh ta, haizzz, sao mak' mình háo thắng thế không bít, bây giờ phải làm sao đây, mình đâu có dễ nói được lời xin lỗi đâu, dù gì mình cũng là chị 2 của nhóm Hải âu làm sao lại nói lời xin lỗi dễ dàng như thế, ai biết được chắc mình kím hớ mà chồn wa””

Nó vẫn đang lẩn quẩn với cái suy nghĩ cùn đó, rồi tí..tít...tin nhắn có số của Minh cũng đã xuất hiện.

“thôi đành liều 1 phen zậy, dù sao mình cũng có lỗi trước mà, mà nhớ lại những gì mình chửi anh ta, không biết anh ta có tha lỗi cho mình không nữa, thôi mặc kệ mình chỉ đến xin lỗi thôi, không tha lỗi thì mặc anh ta dù gì mình cũng làm đúng bốn phận là xin lỗi thì ta thôi mà.”

Nó lằm bằm 1 mình làm bác tài xế tưởng nó chạm mạch, làm ông toác mồ hôi vì sợ nó hok trả tiền.

Nó lấy con đê ra gọi cho Minh, bên đầu dây kia chờ hồi lâu mà không bắt

máy, chợt có tiếng trả lời mà không phải là Minh mà là người khác,

_alo, ai đó ạ._bên đầu dây có tiếng thằng con trai nói.

_à, phải số này là của bạn Minh không ạ._nó nghe có tiếng nhạc um sùm, nên phải nói lớn để cho người bên kia nghe máy.

_à vâng, chị là bạn của anh Minh phải không ạ, anh Minh giờ đang sin quất cần câu rui nên không nghe máy được chị ạ._anh chàng giải thích.

_zậy à, em có thể cho chị biết anh Minh đang ở chỗ nào không em._nó nghe anh chàng kia gọi bằng chị nên chững xung em cho phải phép (lịch sự gúm).

_dạ, là quán bar ”boom” ạ!!!

_ok, chị đến ngay._nó không cần hỏi đường nào, hẻm nào, vì nơi đó là nơi nó đến thường xuyên đây mà (lúc còn làm chị 2 ý).

_bác tài, chở cháu đến đường MX nhé, ở quán bar “boom” ấy._nó hồi thúc ông bác tài xế

_giờ đây ông tài xế cũng bớt lo ngại hơn vì những người vào quán bar đó phải là con nhà giàu mới vào được, cho nên nó tất nhiên cũng sẽ có tiền để trả cho ông rui, mặc dù nó hơi ”xấu xí”. (cái nì nó đang hóa trang nhé các bạn).

Kết....

Quán bar “Bom” đã ở ngay trước mặt nó, nó thanh thản bước vào mà để quên ông tài xế đằng sau gọi í ới, “vì chưa trả tiền cho người ta”. Sợ bị lỗ vốn bác tài xế đuổi theo nó tới cùng, chưa kịp đụng đến tay nó thì đã bị 1 băng quay quanh, khuôn mặt cười nham nhở.

_các cậu, muốn gì ông tài xế run run trả lời.

_hehe, muốn gì hả, thì này._một thằng nh0x giơ tay lên định đâm cho ông già 1 cái nhưng đã bị 1 bàn tay nỡn nà, trắng trẻo của nó giữ lại (mắc ới we’).

_thôi, đừng có chọc ông nữa, tại hồi nãy chị quên trả tiền xe nên ông đi theo chị chứ gì._nó khom lưng xuống nhìn ông tài xế rồi ngược lên nói.

_dạ, vậy mà em cứ tưởng thằng nào giám chọc ghẹo chị nên mới._thằng nh0x gãi đầu nói.

ai mà giám đụng tới chị 2 tụi bây chớ không sợ bị tụi bây luộc sống à, hà hà nó nói với cái giọng chọc ghẹo.

_Từ nãy đến giờ ông tài xế như được đưa xuống tới địa ngục, nghe những câu nói của tụi nó,à phát rùng mình ” trời ơi, sao con xui xẻo thế này, kiếm chút tiền com mà cũng gặp phải đàn anh, đàn chị là sao trời “, ông tài xế tự nghĩ thầm mà khẩn trời khẩn phật cho qua khỏi kiếp nạn.

_uhm, cháu gọi chú này, hồi nãy cháu quên gọi, à mà đang nói chuyện với ông bác nó quay sang mấy thằng đàn em đầu nhuộm đỏ, nhuộm

vàng_mấy thằng này sau không xin lỗi người ta đi, không chịu suy nghĩ, tìm hiểu kĩ càng đã hùng hổ với người ta rồi. (nói thế thôi chứ nó cũng có khác gì ai đâu)

_vâng ạ!!!_mấy thằng này nghe lời nó găm gáp, cuối đầu cung kính_cháu xin lỗi chú ạ!

_ờ không, có gì đâu, chú đi trước nhé!_ông nói hết câu rồi phóng nhanh ra cái xe iu quý phóng như bay mất hút.

....

_à, chị đến đây có chuyện gì ạ!_một thằng cất tiếng hỏi.

_chị cần có việc thì mới được đến đây à!_nó làm mặt giận dữ.

_dạ không phải tại, thường thì em thấy chị đi chung với anh Tí Nị nhưng hôm nay lại không thấy anh, mà chị lại đi 1 mình nên em mới..._thằng nhỏ gầy đầu nói.

_uhm, không có gì đâu, chị vào đây để kiếm bạn thôi, mà vào đó đừng có gọi chị là chị, mà cứ xem như không quen đi nhé_nó thẳng bước đi vào trong.

_à mà chị cẩn thận đấy, quán bar này bị nhóm “Hắc hải” chiếm rồi, cho nên chị hãy cẩn thận hơn có chuyện gì cứ gọi tụi em nhé.

_uhm, chị biết rồi, các em cứ chơi vui vẻ đi, chị không sao đâu mà lo._nó cười với lũ đàn em một cái, rồi bước đi.

Bùm bùm bùm bla bla.....

Tiếng nhạc, tiếng la hò hét, những ánh đèn xanh đỏ quay tứ tung, làm cho người nó quay cuồng.

_” trời ơi, sao mún nhảy quá zầy nè” haizzz” thôi phải tìm anh ta trước đã”....a kia rồi, anh chàng ngồi nghiêng qua nghiêng lại trên cái bàn vip kia kìa, sao anh ta say cỉn đến vậy cơ chứ, hok lẽ lại mình_nó suy nghĩ bần quơ 1 lúc, cuối cùng cũng đến được chỗ Minh.

_Minh, Minh, tỉnh lại coi, làm cái gì mà say mềm dậy hử, để tui đưa cậu về._nó lay lay cánh tay của Minh rồi vòng tay của cậu ta lên vai nó bước đi

_Minh hất tay nó ra, kêu 1 con nhỏ nào đó, mặc đồ hết sức là thú vị, trong thật “sexy”, quyến rũ lại và ôm cô ta vào lòng.

_nó không cảm thấy buồn vì bị Minh hất tay ra, vì nó cũng có lỗi trước, nhưng nó thấy hơi đau trong tim vì trước mắt nó, Minh đang ôm ấp cô gái khác mà không phải là nó “ôi đang nghĩ lung tung cái gì thế không biết, bây giờ mình chỉ việc kéo anh ta ra khỏi chỗ này là được”, nó vẫn tiến lại gần cặp đang ôm nhau âu yếm và tiếp tục hành động của nó là lay lay vạt áo của Minh.

_Minh không nói gì mà có lẽ là thấy nó hơi phiền phức, cho nên anh cũng

tiếp tục phản kháng bằng cách đẩy nó 1 cách tàn nhẫn hơi lúc nãy, và nó không kịp trở tay thế là nguyên cái thân sát nhỏ bé của nó đã ngã vào 1 cái bàn Vip bên cạnh và xoảng....(tiếng li tách đầy cá pạn)... đổ vỡ mạnh mẽ, tay nó giờ đây đã bị những mảnh thủy tinh làm trầy xước đến ra máu.

—ê con nhỏ xấu xí này mày làm cái quái gì thế hả?_1 thằng ngồi trên cái bàn bị đổ quất nó, rồi xoay qua nhìn Minh khinh khỉnh nói_ê, thằng oánh con, về mà giữ cái con bạn gái xấu xí của mày này, không hiểu sao 1 thằng ăn chơi như mày lại chịu quen 1 con nhỏ xấu xí, như..._chưa để thằng đó nói hết câu thì.

Bụp....miệng thằng đó tóe ra máu, ngã quy xuống đất.

Bụp....miệng tên kia tóe ra máu, ngã nhào xuống đất.

—”Ai da, tội nghiệp cung quá ai biểu cung nói chị là bạn gái của anh làm gì, làm anh ta bề mặt như thế bị như thế này là đáng đời đây con ạ!!, hì hì“_nó thấy tên kia nằm 1 đống không đứng dậy nổi, lòng khoái chí vì cũng cho hắn ta 1 bài học, nhưng lí do chủ yếu Minh đánh hắn ta không phải vì mình cho nên nó hơi buồn 1 chút.

—mày nghe cho rõ đây_Minh 1 tay chỉ thẳng vào tên lưu manh đang nằm chết dí dưới đất, 1 tay kéo nó lên ôm vào lòng_đây là bạn gái tao, chị 2 của cái quán bar này, tao mà còn thấy mày lảng vảng ở cái quán bar này hoặc những quán bar khác trong địa bàn của tao thì mày chết chắc rồi đó_nói xong Minh kéo nó đi không thương tiếc, nhưng nó còn biết cự cãi, giải nãy gì nữa đâu, giờ nó như biến hóa thành pho tượng hay sao ấy, mặc sức cho Minh kéo nó đi đâu thì đi, nó không quan tâm đến nữa.

—” cái gì vậy nè, anh ta nói mình là bạn gái anh ta và nói không cho ai giám động đến mình, vừa nãy anh ta còn đánh nhau để bảo vệ mình nữa, anh ta nói thật sao, hay anh ta chỉ giả vờ thôi, còn nói mình là chị 2 của cái quán đó nữa chứ, từ trước đến giờ chưa có ai lên tiếng bảo vệ che chở cho mình cả, chỉ toàn mình bảo vệ người khác thôi, không ngờ được người khác bảo vệ lại hạnh phúc đến như thế”_nó lẩm vẩm với cái suy nghĩ trong đầu mà mặt thì tươi cười, cười hơn hờ.

Ở quán bar bí giờ

Một đám xúm lại đánh cho thằng kia ngồi không nổi, mà lét cũng không xong, nào là:

—cho mày chết này dám đánh chị 2 tao này._thằng áo Xanh nói

—hồi nãy mà tao đánh mày thì mày chết chắc rồi (giờ bị 1 đám đánh hồng chết hả trời)_thằng áo trắng lên tiếng.

—dám chửi chị 2 tao nè._thằng áo đen đập liên tục.

_chị 2 tao còn đẹp hơn ***** nữa kia. (trời ơi cái này là khen hay chê dè ta) _thằng áo vàng nhảy vô nói, biết mình nói nhầm nên quay đi chạy trước, mấy thằng khác quỳnh một cũng chạy theo, thằng áo vàng vừa chạy vừa la í ới.

_Ở đây chỉ còn lại bãi chiến trường, mọi người thì bàn tán xôn xao, về chuyện vừa rồi

_chắc bọn họ là đàn em của anh Minh đây mà.

_nhưng hok ngờ bạn gái của anh Minh lại xấu xí đến thế _người con gái chưa nói hết câu đã bị ném cho 1 cái nhìn hết sức là chết người của...2 cái bóng....1 trong 2 người bước ra, nắm lấy tóc của con nhỏ mới **** nó, ném ra phía bàn khác gần đó và cất tiếng nói:

_đừng có mà nói xấu, Linda của tôi, không thì...kúp,kúp.. _bàn tay người đó bóp lấy nhau phát ra tiếng đến rợn người, rồi 2 người hươ tay tạm biệt tất cả rồi cũng bước đi, bước ra khỏi cái không gian u ám này.

Công viên

_Minh dẫn nó đi 1 hồi rồi cũng đến công viên, bây giờ anh ta mới thấy được thái độ kì cục của nó anh ta hỏi _cô làm cái gì mà đứng đó cười như điên vậy.

_một câu nói của Minh đã làm nó, đang dung dăng trên trời mà rớt ngay xuống địa ngục, nó quát lại _anh nói ai điên hả? À đúng rồi tui điên, tui điên nên mới bị người không bình thường như anh dẫn ra đây nè.

_cô...thôi được rồi tui thua rồi được chưa, sao lần nào tui và cô nói chuyện là lại cãi nhau thế nhở.

_cái đó,...tại anh gây sự trước với tui chứ bộ _nó chu chu cái mỏ nhỏ nhỏ của nó trước mặt anh làm anh phải bật cười.

_anh cười cái gì chứ! _nó xoay đi (giả bộ) làm mặt giận

_thôi được rồi cho tui xin đi, à mà cô đến quán bar làm gì, nhìn cô đâu có giống kẻ ăn chơi. (đừng nhìn bề ngoài mà xem xét nhé cậu).

_hì hì, (nó hơi mắt cười về lời nói của Minh nhưng cố chịu được và nhập vai thật tốt vào), tui đâu có đến đây để chơi bởi gì đâu, tui đến đây để kiếm anh đó. _nó cười nói.

_kiếm tôi Minh chỉ tay vào mặt mình, trông ngổ kinh khủng _để làm gì?

à, ừ, để...“sao nói hok được zậy nè“ _à ừ...*nó hươ hươ tay làm sao mà tùm....*, chết ời, rớt xuống dưới mắt ời, cái vòng đó là kỉ niệm của mẹ tôi đây không làm mất được đâu.

_trời ơi sao cô hậu đậu thế không biết Minh cởi giày của mình ra rồi xoay sang nó _đợi tui ở đây chút, hồ sâu thế này chắc khó kiếm lắm đây _nói

xong anh ta nhảy um' xuống nước.

3'

5'

10'

15'

20' trôi qua, nó bắt đầu sợ, bắt đầu lo lắng, nó ngồi thụp xuống ôm mặt nhớ lại kí ức xưa, kí ức mà nó dần như muốn quên đi nhưng, bây giờ, những cảm tượng bây giờ sao giống quá, nó sợ, nó run lên.

Minh ơi, cậu mau lên đi tớ sợ lắm nó rên lên tường nhịp trong tiếng nát, 2 hàng nước mắt tuôn ra, lấm tẩm trên mặt, làm tan đi phấn son mà nó đã gày công cực khổ trang điểm gần 1 tiếng đồng hồ, bây giờ nó không quan tâm đến việc đó, bây giờ nó muốn là thấy mặt Minh.

25'

Nó không thể chịu đựng được lần nữa kí ức đến tiếp diễn với nó, nó chạy lại giữ bờ hồ đang im phăng phắt, nó hét lên:

_Minh cậu đâu rồi, có nghe tớ nói không, trả lời tớ đi.

Nó ngồi đó, nó vẫn khóc, vẫn gọi tên Minh không dứt, ngồi đến khi có 1 bàn tay ấm áp chạm vào vai nó, nó ngước lên, mắt nó sáng rực và đứng lên ôm chầm lấy người đó đến té ngã mà vẫn không muốn buông ra.

_Còn vâng chàng trai kia thì: " ui da, cảm giác này là sao đây ta, sao tim mình nó đập nhanh dữ vậy nè, chắc về phải kêu mami đưa đi doctor quá".

"Nằm" trong tư thế đó, chợt có tiếng xì xầm phía xa xa:

ông à, bọn trẻ bây giờ hết nói nổi, mạnh bạo quá, còn nhỏ mà chơi trò người lớn ngay ở công viên luôn ông ạ! 1 phụ nữ lên tiếng

haizzz...cho nên về mà dạy cho thằng con của pà ấy, nó có khác gì người ta đâu. 1 ông bác trả lời.

ông này, sao tối ngày cứ bắt bẻ cục vàng của mình thế nhỉ, nó lớn rồi cũng phải có bạn gái chứ. bà ta nhả mặt nói.

uk, đúng rồi, nó là cục vàng mà, đâu có giống người ta, người ta thì có 1 con bò là muốn chết rồi, còn nó thì 1 tuần đưa về 2 3 đứa, lo tiếp đãi mấy đứa đó thôi cũng chết sớm rồi. ông bác phán.

hừm.... bà ta mặt mày chủ ụ, bỏ đi mất hút khi nghe ông bác nói.

....

bây giờ Minh mới biết 2 đứa ngồi...á nhầm, nằm với cái cảnh tượng " lờn mợn" thế nào ê, con heo kia, sao không chịu ngồi dậy hả, nặng chết đi được.

giờ nó mới nhận ra việc làm của mình, mặt nó đỏ kè à, uk_ngồi bật dậy.

Minh ngồi dậy, (giả bộ) đâm lưng thì thùm, như muốn nói là nó rất nặng,

nhưng khi thấy mắt nó đỏ quết, mũi hồng hồng, anh hỏi tại sao cô khóc dậy.

_tui có khóc đâu, tại bụi bay vào mắt thôi. _nó xoay mặt nơi khác, không cho Minh biết về mặt bôi rồi của nó bây giờ.

_uà, dậy à, sao hồi nãy tui nghe cái con gì kêu, nào là Minh ơi, cậu đâu rồi, mau ra đây, này nọ, nghe thảm thiết lắm kia. _Minh lấy mặt để sát mặt nó cười cười nói.

_dậy này giờ anh nghe hết rồi mà còn hỏi tôi sao. _nó thỉnh thoảng xoay qua, xém chút là kiss vào môi của Minh nhà ta mắt tiu ỏi.

_tuy chưa hôn, nhưng anh Minh nhà ta cũng thoáng bôi rồi trước mặt nó, ngồi gượng dậy, cách nó 1mét.

_à, mà này giờ anh đi đâu dậy, tui tưởng ông chết chìm dưới đó luôn ời chứ. _nó đánh trống lảng.

_uk, thì tui kiếm không được nên chạy lại tiệm vòng ngọc đằng kia mua lại cho cô nè, sẵn tiện mua quần áo thay luôn, ướt hết rồi còn gì _Minh nói xong, mở lòng bàn tay nó ra đặt vào 1 chiếc vòng ngọc.

_trùi ui, sao anh hay dậy, nhìn nó y chan như chiếc vòng của của tui luôn á. _nó hớn hở reo lên.

_Minh chỉ cười chứ hok nói điều gì càng làm cho nó nghi ngờ anh.

_thôi khuya rồi, để tôi chở cô về. _Minh nói làm đứt dòng suy nghĩ của nó.

_uhm

..

Chiếc xe chạy bon bon trên phố, cuối cùng cũng đến nhà nó, 1 căn biệt thự trang hoàn, cổ kính và quý phái, nó bước xuống xe, rồi quay lại với Minh.

_giờ đây, nó mới đánh giá đúng cái thất mắc của mình là không sai _thật ra anh là ai, sao biết được nhà tui, tui có chỉ anh đâu.

Minh cười và biểu lộ hành động hôn gió với nó thôi anh về nhé, chúc vợ tương lai của anh ngủ ngon nha.

nó hơi bàng hoàng về lời nói của Minh, nó gần từng tiếng cái gì mà V.Ọ.T.Ư.Ơ.N.G.L.A.I.C.Ủ.A.A.N.H hả?

_Minh chỉ cười (lại cười) và hươ tay tạm biệt nó rồi phóng xe vút đi.

_nó phàn phạch bước vào nhà, chỉ thấy mẹ nó ở nhà, nó lễ phép nói:

_chào mami, con mới về.

_uhm, con về rồi hả, mẹ tự làm món súp cho con đây, con vào nếm thử đi. _bà chạy lại nắm tay nó, kéo vào trong nhưng, cái vòng tay này, bà ngược lên nhìn nó, cười rất chi là

_có gì không mami. _nó hơi khó hiểu với hành động của bà nó hỏi.

_uhm, không có gì đâu con gái, thế mới ngoan chứ._bà vẫn giữ nụ cười đó và dẫn nó vào bếp.

_nó vẫn thắc mắc nhưng không hỏi.

...

Ăn xong, nó bay thẳng lên phòng, tẩy trang xong nó đánh 1 giấc tới sáng, để quên đi những gì bức bối trong mình.

Vẫn như thường ngày nó tới sớm hơn, vẫn có những lời đàm tiếu về nó, nhưng nó không quan tâm, vì hôm nay nó vẫn còn....bùn ngủ (ngủ như heo ý nhỉ), nó lê lết cái thân sát, ừ ịch của mình lên lớp.

vào lớp nó đã thấy Minh và Bảo đang ngồi đó, nó cố gượng cười rồi đi đến chỗ ngồi và ịch....oe..oe _ngủ mất tiu.

_” cậu ấy dễ thương thế nhỉ” _đó là suy nghĩ của 2 người bạn cùng chí hướng.

_nghiêm_lớp trưởng hô to.

_cuối cùng thì pà cô cũng vào lớp, nhưng nó thì vẫn... an tọa trên cái bàn của mình_chào các em, hôm nay lớp chúng ta sẽ có 2 bạn chuyển đến, mong các em giúp đỡ các bạn đó nhé_cô xoay ra cửa lớp, cười rõ tươi_các em vào đi.

_Ohhhhhhhh...._đó là tiếng la của tất cả học sinh trong lớp (trừ nó, Minh and Bảo)

các em tự giới thiệu mình đi cô giáo nhỏ nhẹ nói (lần đầu thấy tử tế đến thế).

_hi!!! các pạn mình là Trần Huỳnh Như, hay gọi mình là Funny cũng được mình mới từ Hà Nội vào, từ bây giờ mình là thành viên trong lớp này, mong các bạn giúp đỡ_nói xong Như tặng cho các pạn nam lẫn nữ suýt té ghế.

_còn mình, mình là Lương Đức Hoàng, hay còn gọi là Tí nì, các hot girl nào cần boy friend thì đến tìm mình nha, mình đón hết._Anh chàng này cũng khuyến mãi cho các girl trong lớp choáng, sịt máu mũi (hơi quá, nhưng kute thiệt).

_các em có đồng ý giúp đỡ các bạn này chứ_pà cô nói dư thừa quá luôn.

đồng ý ạ!!! cả lớp đồng lòng hét.

_dậy các em muốn ngồi chỗ nào nà_pà cô nhí nhảnh thấy ón.

em muốn ngồi chỗ Hân ạ!! Như và Hoàng cùng nói.

nhưng chỗ đó chỉ được 1 người ngồi thôi. pà cô lên tiếng.

_vậy thì đuổi Hân đi chỗ khác cho Như và Hoàng ngồi chỗ đó đi cô._1 con nhỏ nói.

không được bây giờ là 4 người đồng loạt nói toàn tập (Nhur, Hoàng, Minh, Bảo).

nhưng 2 em nói muốn ngồi chỗ đó mà. bà cô nghiêng đầu hỏi.

em muốn ngồi kế Hân Hoàng nói.

em cũng vậy Nhur đáp theo.

_bây giờ cả lớp mồm chữ A mắt chữ O, nhìn Nhur and Hoàng như 2 người hành tinh.

nhưng chỗ đó chỉ được 1 người ngồi thôi bà cô nói rồi nhìn xuống nó đang...ngủ.

thì cứ để Hân chọn, ai sẽ ngồi chung đi ạ. Hoàng cười toe toét nhìn Nhur.

chọn thì chọn ai sợ ai chứ Nhur lên giọng nói.

_thế là 2 anh chị đi xuống chỗ, 1 con heo đang yên giấc.

Hân Nhur gọi lại lay tay nó

Hân à Hoàng gọi nhẹ giọng.

Hân!!! cái này đến cả lớp gọi, nhưng nó vẫn...ngủ, vì Hân có phải là tên của nó đâu.

Thế là Hoàng nhà ta, mạnh bạo kéo nó dậy và chụt...

Thế là Hoàng nhà ta, mạnh bạo kéo nó dậy và chụt.... 1 nụ hôn ngay trán.

Nó cố mở to đôi mắt ngây thơ, trong sáng (ặc, cái nì chưa chắc à), long lanh như giọt sương của ánh ban mai còn vương trên lá, (ý chỉ ghen á mà) nhìn kĩ xem người nào có cái lá gan bằng con khùng long bạo chúa mà giám.... kiss nó.

Nhìn trước mắt mình là Tí nị (Hoàng á), nó có chút ngạt nhiên nhưng vì là người trên chốn ” giang hồ”, nên cố lấy bình tĩnh cười 1 cái, rõ tươi.

Nó đâu có biết hành động của nó bây giờ đã làm cho 2 người, à không phải nói là 2 ngọn núi....lửa.....đang phun trào ngừng ngục trên đầu của....?.....2 chàng nhà ta.

2 người còn tính diễn cảnh tình tứ tới chừng nào đây, làm người ta sồn cả da ” heo ” hết lun òi kà. Nhur nói với nó và Hoàng rồi xoay ra sao chỉ mấy bạn trong lớp, à phải nói là tất cả mọi người trong lớp (kể cả cô giáo), đang bị đóng băng tại chỗ, mà mồm thì haizzz...ruồi chui vào mồm chắc, cũng chả biết.

Nó biết mọi người đang nghĩ vậy đây mà, thế là nó lên tiếng giải thích ờ xin giới thiệu với mọi người đây là Hoàng, em kết nghĩa của tui.

”chẳng hiểu sao khi nghe Băng nói thế, mình cảm thấy khó chịu quá,...sao phải làm em mới được chứ.“ Hoàng buồn rầu suy ngẫm.

_còn phần về 2 chàng nhà ta thì, mặt tươi tỉnh như có ai mới lì xì tết hok bằng.

_nó nói rồi xoay sang Hoàng và Như_vậy 2 người đến đây làm gì?

_trời ơi, mẹ này hỏi lằng, vào trường thì tất nhiên là học ời, nói chuyện thừa._Như ngồi xuống chỗ nó nghênh nghênh nói.

_bịch..._1 cú đập vào đầu Như, mà người gây án là..._tao chơi với mày mấy năm nay, mà không biết cái tính phá phách của mày hay sao hả? mày đến đây chắc chỉ kiếm chỗ mà quậy phá thôi chứ gì?

_hehe, biết rồi còn hỏi_Như xoa xoa đầu nói.

_nó xoay sang Hoàng nói_thế còn em, sao đến đây.

câu cố gắng cười trả lời tại mấy bữa nay, em hok thấy chị gọi về nên em đến đây tìm chị luôn.

_tại mấy bữa nay, chị không có thời gian nên không gọi cho em được thế chuyện của bang..._nó đang hỏi Hoàng thì bị bà cô cắt khoảng.

_các em bàn bạc chỗ ngồi xong chưa._bà cô hỏi.

_bàn bạc gì thế?_nó hỏi 2 đứa kia (Như và Hoàng ý).

uhm Như kéo mặt nó xoay về bên mình, giọng ra lệnh_bây giờ pà chọn đi, ngồi cùng tui hay ngồi chung với Hoàng, nói!!!

_uhm!!!_nó đang suy nghĩ thì Hoàng thỏ thẻ bên tay, cái gì đó..... nên nó...đành..ra quyết định._tui sẽ ngồi chung với Hoàng, còn pà thì xuống bàn Bảo mà ngồi, chỗ đó còn chỗ trống đó.

_ê con Linda kia!!! tao với mày là chị em lâu năm mà mày nỡ vì 1 con nam không ra nam nữ không ra nữ này mà phản bội lại tao sao hả?_Như hét toáng lên.

_nó vội bịt miệng Như xuống, cho vài cú vào đầu (tội pà nì ghê), nhưng chưa hết chuyện của Như thì lại đến chuyện của...Hoàng.

_ê cái pà kia, pà nói ai là nam không ra nam nữ không ra nữ hả, nói cho pà biết,tui là boy chính công đây nhá, handsome thì khỏi chê lun, chứ trên thế giới này có mấy người được như tui._Hoàng lên giọng nói.

_uk, đúng rồi, trên thế giới này chỉ có vài người như ông thôi, cho nên ông là đồ hiếm, là đồ cổ đó._Như đáp lại

_chớ sao, tui là ai chớ._Hoàng ngông nghênh nói.

_uhm, mà ông nhớ cho 1 điều, đồ cổ là....đồ Cũ rồi đó nhe_Như nói hết câu liền đưa tay lên cảm, suy nghĩ_ không lẽ ông là đồ cũ là hàng mất tem rồi hả._Như đưa đôi mắt ngờ ngàng trước mặt Hoàng, làm cho ai ai trong lớp đều nhìn Hoàng rồi....lắc đầu.

_axx...cái pà này, con gái gì mà miệng mồm thấy ớn, hung dữ như quỷ,

coi chừng ế chồng đó nha, không thì để tui cho pà 1 bài học để biết thế nào là lễ độ_ Hoàng sẵn tay áo lên, định chiến đấu thì bị nó giữ lại....khuyên giải....

thôi 2 người ngưng lại giùm tui đi, có gì đâu mà cãi hok biết nữa hà, tội nghiệp em tui mất tem chắc rớt giá lắm phải hok, thôi dù sau cũng là pạn pè thân thiết bỏ qua đi, rồi có gì chị giấu bí mật giùm cho. nó nói quang quáng trước mặt bản dân thiên hạ, rồi còn vỗ vai Hoàng tỏ vẻ thông cảm, làm mặt mày Hoàng kute không biết đào lỗ chỗ nào mà trốn nữa.

_chợt nó quay sang Như, thấy con nhỏ đang cười toe toét, nó cũng vỗ vai, giọng thì như cái loa phát thanh, ân cần nói_haizzz,.....tao thay nó xin lỗi mày, dù biết tính mày như S.U.T.Ủ.H.À.Đ.Ô.N.G đi chẳng nữa thì cũng phải khề giọng mà khuyên bảo, chứ ai đòi nói mày dữ như quỷ, mà còn nói mày miệng mồm thấy ớn nữa chứ, tuy biết mày chửi lộn thì không ai bằng mà nó còn C.Ố.Ý nói thế, chắc sao này không ai dám lại gần mày nữa quá. Haizzz..._ nó thở 1 hơi dài, sau câu nói, làm Như cũng như Hoàng mún kiểm cái hồ nào đó mà lôi nó ra chán nước chết cho xong (2 ông pà nì ác quá).

_nãy giờ nghe nó nói làm ai nấy cũng cười thâm, chứ hok giám cười lớn vì bây giờ họ biết không nên đối đầu với lửa (ý nói Như với Hoàng á).

_còn Bảo và Minh thì rất khâm phục cái tài thuyết phục của nó (thêm dầu zô lửa thì có).

LINDA!!!!!! lần này thì cả 2 (Hoàng và Như) đồng thanh.

_nó hơi bất ngờ khi họ gọi biệt danh của nó, sợ phát hiện nó kéo 2 người chạy mất hút, để lại cho 2 chàng nhà ta 1 dấu? về cái biệt danh là lạ, mà quen quen đó.

Khi kéo được 2 cái thân ú ì của Như và Hoàng lên tới sân thượng thì nó cũng ra một màng thở không ra hơi, đợi đến khi tích tụ đủ không khí để thở nó xoay qua 2 người đang đứng chết trân vì bất gặp ánh mắt hết sức thân thiện của nó.

ủa! mà chị kéo em với cái pà thêm này lên đây làm cái gì dạ? Hoàng vẫn thanh thản nói, dù đã biết nguyên do của nó.

còn hỏi chị nữa sao, 2 người có biết là sắp làm tiêu tan hết biết bao nhiêu cố gắng, công sức của tui không hả. Còn đứng đó mà giả vờ hỏi nữa. giờ đây mới chính là bản tính thật sự của nó, ngang tàn và nóng nảy.

cho tớ xin lỗi, nhưng mọi việc cũng tại thằng Tí nì chứ ai, lúc đầu cho tớ ngồi với cậu thì mọi chuyện đâu rắc rối tới vậy. có lẽ Như đã thấy khói bắt đầu bốc lên trên đầu nó, cô nàng đành đẩy tội cho anh Hoàng nhà ta, đang há mồm nhìn bà.

_cái gì chứ? pà biết gì mà nói, lỗi là tại pà ấy, tôi ngồi kế chị hai là để nói

với chị ấy về tình hình trong hội mấy tuần nay, chứ có ở không mà chơi như pà đầu, đúng là không biết lí lẽ, toàn đưa ra những lí sự cùn. _Hoàng khoanh tay ngoảnh mặt chỗ khác mà miệng vẫn cứ tuôn trào những lời nói khinh thường. (sao cha này chảnh thế).

_uk, tui ở không mà chơi đó thì sao nào, nhưng tui đến đây là để bảo vệ chị 2 chứ không như ông nghĩ đâu, à phải nói là không giống như ông mới đúng, chẳng phải ông đến đây vì sợ có người cướp chị 2 của ông đi sao. _N như đưa cái mặt gần tai Hoàng mà thủ thỉ đủ để anh nghe và đủ để anh làm 1 hành động không mấy là thiện cảm với mấy pạn girl.

_tuy Hoàng ra tay khá nhanh nhưng Như cũng đâu có phải là hạn thường, cô bật người ra phía sau, tránh được cú đâm tử thần của Hoàng, cô cười nắc nẻ như điên. _tôi mún giữ bí mật giùm cậu lắm nhưng...haizzz...làm ơn mắc quáng không hà, thôi thì đành nói ra vậy lỡ chị ấy chịu thì càng tốt chứ há. _N nói xong rồi tiến lại chỗ nó, nhưng bị Hoàng dứt ngược lại và té vào người anh.

_trong tình cảnh đó ai nói là hành động bạo lực đấy, mà phải nói là hết sức lãng mạn ý chứ, trước mắt nó bây giờ, có 1 cặp tình nhân đang tay trong tay, người nữ nằm lòng người nam, người nam khụy xuống, tay kia vòng lấy người nữ, bốn mắt nhìn nhau trào máu họng==>ý lộn==> trào nước mắt. (bà nì mê phim riết nhiệm nì, làm như người sắp chết hem bằng).

_nó đứng nhìn nãy giờ, mà trên môi lại hiện lên một nụ cười tinh quái. _um..um...đây là trường học không phải công viên, mong các bạn có làm những chuyện 18+ thì đi vào chỗ vắng chứ làm ngay tại đây thì sẽ làm vẩn đục tâm hồn trong trắng, ngây thơ của tở mắt.

_nghe nói câu đó, Hoàng chột buông cái thân sát bé nhỏ của Như ra làm cô nàng đập đầu xuống đất la oai oái. Anh chàng liền chạy tới chỗ nó, khuôn mặt hết sức là dầy khờ (ơ), _những gì chị nghĩ không phải sự thật đâu, em với pà Funny không có gì hết á, thật đó chị tin em đi. _Hoàng lay lay tay nó như 1 đứa trẻ, nhưng anh đâu có biết nói những câu đó đã làm tổn thương trái tim của 1 người.

_Có gì đâu mà chối chứ, tui đâu có cảm 2 người thích nhau đâu, với lại tui thấy 2 người cũng sững lắm mà. _nó cười cười nói.

_thôi đi pà ơi, đừng có nói tầm bậy tui với ông Tí nì tối ngày chỉ biết cãi nhau, chỉ mỗi là không đánh nhau thôi chứ sững cái con khi _bây giờ Như mới lên tiếng.

_uhm, đúng đó _Hoàng độp theo.

_trời ơi, bình thường, mấy người không xem phim sao, lúc đầu thì chả

ghét với chả ưa, lúc sau thì...haizzz...thì like với chả love, những chuyện đó như ăn cơm bữa ý mà. _nó luyện thuyên thuyết giáo.

_tui nói là không phải như vậy mà. _Nhu răn cổ lên nói.

_suyt....im nào _nó chợt xoay qua 2 người mặt đang hầm hầm trước mặt, khuôn mặt nó hiện ra vẻ nghiêm túc.

_có chuyện gì thế. _Hoàng hỏi.

_có người đến, 2 người cẩn thận lời nói đó, đừng tự tiện gọi biệt danh của nhau nghe chưa. _nó nghiêm mặt nói, làm cho Như và Hoàng phải gật đầu lia lịa.

Bịch...bịch...bịch..

_Hân ơi, hân, cứu bạn tớ với _một cô gái khá xinh, trên mình lắm lem đất lẫn những vết màu đỏ, có lẽ là máu, chạy ngay đến chỗ bọn nó đang đứng và ngã quy xuống.

_có chuyện gì vậy _nó chạy đến bên cô gái, đỡ cô ấy đứng dậy hỏi, nhưng khuôn mặt thì vẫn thê, không 1 chút lo lắng.

_bạn phải giúp tôi, bạn tôi đang bị bọn Ngân đánh đập rất dã man ở sau trường á, bọn họ nói là phải có cậu ra mặt, họ mới không đánh đập cậu ấy nữa _cô gái ấy nói rồi tuôn ra 1 tràn nước mắt.

_nó nghe nãy giờ mà chân mày cứ nhăn lại rồi giãn ra, không nói 1 lời.

_cậu nhìn xem, đây là máu của bạn tôi đây, cậu mau đến đó để cứu cậu ấy đi, xin cậu đấy. _có lẽ thấy nó không tin cho lắm nên cô gái đành quơ quơ chiếc áo dính máu của mình lên, hồi thúc.

_vậy cậu dẫn đường đi _nó cất tiếng.

_uhm _cô gái mừng rỡ chạy nhanh xuống.

_chị 2 à, em thấy chuyện này có gì đó khúc mắc lắm, hay chị đừng có đi. _Hoàng khuyên nhủ.

_uk, tui cũng thấy lạ lạ, mà cái màu đỏ đỏ trên áo của con nhỏ đó chưa chắc là máu đâu, tui thấy màu đó quen quen. _Nhu nói rồi lấy tay xoa xoa cảm ra vẻ suy nghĩ.

_không sao, có 2 người ở đây mà. _nó cười, rồi vỗ lên vai Hoàng và Như làm cho 2 người hết sức ngỡ ngàng, lắc đầu vì cái tính ngu ngơ của nó.

...

Đi một lúc, cuối cùng rồi cũng đến nơi, nhưng trước mắt họ bây giờ là....

Đi một lúc, cuối cùng rồi cũng đến nơi, nhưng trước mắt họ bây giờ, không phải là 1 đám đang uỳnh hội đồng 1 đũa mà 1 đám đang...đứng chờ 1 đũa.

Con nhỏ hồi nãy kiếm nó, giờ đang chạy về phía Ngân, khoanh tay lại

nhìn nó cười tít mắt.

Lần này mày chết chắc rồi con, có chị Ngân ở đây, xem mày có giám lộng hành nữa hay không? nhỏ lên giọng.

thấy chưa, tui biết ngay mà, lúc con nhỏ đó lên kiểng pà là tui thấy nghi nghi rồi, tự nhiên như không bị đánh không lên phòng hiệu trưởng, giám thị kêu cứu, mà lại đi kiểng pà. Đúng thật là chúng có âm mưu mà. Như cảm râm.

hì hì, tui đã biết từ lúc con nhỏ đó dữ dữ cái áo sang tui rồi, pà không thấy sao màu đỏ đó là màu son mà tui hay dùng mà, sao tui không nhớ được chứ! nó nhìn về phía Ngân thong thả nói.

vậy pà biết rồi mà còn đi theo nhỏ đó làm gì! pà không sợ bị lộ hả? Như hỏi.

chuyện đó nhằm nhò gì, chỉ có mười mấy đứa con gái, với lại chỉ toàn là võ mèo cào thôi, không lẽ pà lại sợ tụi nó nó nhìn Như với đôi mắt gian ơ là gian.

pà nói vớ vẩn cái gì thế? tui mà sợ bọn nó á, nằm mơ giữa ban ngày à, với lại tui dù gì cũng là phó bang hội, sao có thể đánh thua bọn nhãi ranh này được chứ, thiệt là hoang đường. Như ngênh mặt nói.

tụi bây còn ở đó mà tranh luận à, tranh xem ai chết trước hả, thế tụi bây tranh nhau xon chưa, tụi tao không có thời gian mà đùa giỡn với tụi bây đâu Ngân khoanh tay trề môi cười nói.

này, tụi tôi mới không rảnh để lãng phí thời gian vàng ngọc của tụi tôi để đến đây nói chuyện nhằm nhí với mấy người đâu, muốn đánh thì đánh đi, nói nhiều quá. nó hơi nóng nóng nhưng cố kìm nén nói, giọng đầy uy nghiêm

Ngân hơi ngỡ ngàng trước câu nói, không sợ trời không sợ đất của nó, tuy hơi sợ với luôn khí u ám bên người bọn nó, nhưng vì danh tiếng vì bọn đàn em đang nhào nháo đòi đánh nên cô quyết giữ thể diện hô tụi bây, xông lên.

nhờ vào cậu cả đây nó vỗ vai Như rồi tiếng lại chỗ gốc cây gần đó, tự đào vào cây xem kịch.

thôi tui cũng tránh ra đây, tụi nó toàn con gái, với lại khá xinh đẹp, tui không nỡ ra tay, pà cố gắng tự lực cánh sinh nhá Hoàng lắc đầu nói.

xí, chứ không phải ông sợ bị mất giá à, nhưng 1 mình tui là đủ hạ bọn chúng rồi không cần ông nhúng tay vào. Như chuẩn bị tự thế, khẽ nói.

ok.

Thế là cuộc kháng chiến được nổ ra tại cái trường có tên là Royal, cuộc

chiến này lửa của 2 phe đàn chị, 1 chọi 10 và có 4 hành khách đang xem phim không cần tốn vé.

Đúng như nó nói, các tiểu thư của chúng ta chỉ biết ba cái võ mèo cào, tay thì lăm lăm nắm áo núu kéo, tay thì giựt tóc Như, ui cha, chỉ ba cái võ cùn thì làm được pà chị Như chứ, cả bọn của Ngân hết té lên té xuống rồi lại tiếp tục nhào vô cầu xé (như động vật gặm nhấm nhỉ), cuộc chơi nào rồi cũng đến lúc tàn, gần 20' trôi qua, giờ đây Như ta cũng thấm mệt, vì này giờ phải tránh né, phải nhường nhịn cái bọn bố láo này.

haizzz....tui nhường nhịn lăm rồi nhé, bây giờ ai xông lên tui luộc tất. Như nghiêng răng nói.

_tuy cũng hơi sợ vì này giờ bọn Ngân chỉ có làm rã ngựa cho Như thôi, chưa động được gì đến thân thể Như cả, nhưng vì không muốn chịu nhục, nàng đành _tui bây xông lên, quýnh chết pà nó cho tao.

ái da, định quýnh tui không lại thì kiu người quýnh chết pà tui à, nhưng tui nói luôn cho mí người biết pà tui chết lâu ời, muốn tìm pà ấy thì đến đây để tui tiễn xuống dưới lun, cho gọn. Như nói với giọng đầy thách thức.

con này láo, lên bây. Ngân hét.

Như tun cước đá cho con đi trước 1 vố, ngã lăn xuống đất ôm bụng khóc nức nở, con tiếp theo thì Như tán mạnh vào mặt, in nguyên lằn dấu tay đỏ chót, đánh dần dần rồi cũng đến con đầu đàn (ý pà Ngân đó), Như quay sang đá vào bụng Ngân 1 cái rõ đau, cô nàng say sẩm ngã người qua 1 bên nhưng tay thì vẫn....ôm mặt (pà này sợ làm tổn thương nhan sắc đây mà).

_chỉ thế thôi à! _giờ này nó cùng Hoàng bước đến bên Ngân, nó cất tiếng.

hồi này tui nghe có 1 con c.h.ó, ủa nhầm 1 người tai to mặt lớn, ở gần đây nói là sẽ đánh chúng ta như tử mà, sao giờ lại lại nằm co ro ra, mặt thì hôn đất thế. Như khinh khỉnh nói.

_tui bây sẽ phải trả giá vì đụng đến tao _Ngân rần sức nói.

_ái da, như thế này mà còn lên mặt được à, với lại, mình xin t.r.ị.n.h. t.r.ọ.n.g nói với Ngân rằng, chúng ta vào đây thì cũng đã có giáo dục đảng hoàng cho nên phải nói chuyện cho lịch sự 1 chút chứ, dù sao cũng là đại tiểu thư quyền quý mà cậu lại nói chuyện và hành động chẳng ra hồn chút nào, y như mấy pà bán cá ngoài chợ ấy, à không cậu còn thua xa họ, phải giữ cho mình lịch sự 1 chút nếu không người ta tưởng cậu không có học đây, nhớ chứ? _nó tuôn một tràng làm mặt Ngân ửng đỏ vì giận.

lần này chúng tôi còn nhượng lăm đấy, nếu có lần sau thì mấy người tự liệu mà mua quang tài đi nhé!!! Như trừng mắt hăm dọa.

chúng tôi cũng sẽ không đồn đại về chuyện này đâu, cho nên từ bây giờ các cậu nên quên đi và đừng bao giờ gây phiền phức với chúng tôi nữa, chỉ thế thôi. nó nói xong rồi bỏ đi, Như cũng luýnh quính chạy theo sau, còn Hoàng...Hoàng đâu ời ta, a đây rồi.

bạn có sao không, mặt pạn cát không hà, để mình lao cho nhé. chàng trai ân cần hỏi và đưa tay lên lau những vết bẩn trên mặt Ngân, làm cô run...run..động.

hì, xong rồi mình đi nhé anh chàng giơ tay lên chào định bước đi nhưng chợt xoay lại đi đến gần Ngân, khẽ nghiêng đầu gần tai Ngân.

tự dưng có 1 anh chàng bảnh bao, galăng như thế tiến tới tới chỗ mình, ôi sung sướng quá, anh ấy định làm gì nhỉ, định kiss mình khi chào tạm biệt và nói I love you sao, ôi...ôi...ôi đó là suy nghĩ trong đầu Ngân, mặt cô hớn hỡ, cười sung sướng

_rồi chàng trai cũng cất tiếng, câu nói mà Ngân chờ cũng đã đến, nhưng, câu nói này sao lại _ cậu tốt hơn hết là đừng đụng đến bọn mình, nhất là Hân, nếu không tớ sẽ không bỏ qua cho cậu đâu đấy_ anh chàng nói xong rồi cũng thẳng tiến về phía cuối con đường.

niềm tin trong Ngân, nụ cười trong Ngân đã vụt tắt 1 cách đột ngột, đang từ trên 9 tầng mây đột nhiên rớt ngay xuống 18 tầng địa ngục sao lại là nó, sao lại phải Hân mà không phải là mình chứ, đòi thật k.h.ố.n.n.ạ.n, không được ngàn lần không được, nhất quyết mình phải giành lại được anh Minh và cả anh chàng kia nữa, Hân à, những gì thuộc về mày nhất định tao phải có được, dù tao không có được thì mày cũng sẽ không có được._Ngân mắt đỏ hoe miệng tun ra nhưng câu quái ác, rồi cô nhất điện thoại lên, gọi cho 1 ai đó.

Chương 4

alo, có chuyện gì mà gọi chị khuya thế? (đang ở nước ngoài nên thời gian cũng khác) người đầu dây bên kia ngam ngáp nói.

hu hu hu...chị..chị, mau về đây đi, em..chắc em chết quá chị ơi.Ngân gào thét, rên rĩ nói. (pà nì làm diễn viên được à).

em..em có chuyện gì hả Ngân, hay là có ai giám bắt nạt em, hay thằng Minh đối xử với em không tốt.cô nàng lo lắng hỏi.

chị mau về với em đi, họ bắt nạt em, họ còn chửi chị, xem thường chị, thế là em bênh vực chị, nhưng, nhưng mà...hít..hít.. Ngân kể lể. (con nì láo nhở).

nhưng gì hả em!cô nàng bênh kia giọng hơi cáo gắt hỏi.

nhưng mà em sợ nói ra, chị..chị sẽ giận em mất Ngân dịu dàng, thủ thỉ nói.

em cứ nói đi, em là em gái iu quý của chị mà.người kia đáp.

dạ, bọn họ là bạn của anh Minh, với lại anh Minh còn theo phe của họ để..để nói xấu chị nữa.Ngân e dè nói.

thằng này, mới có mấy năm không gặp mà nó trở thành thế này, thật quá quái, chị phải cho nó 1 bài học mới được.cô gắt gỏng nói.

không phải lỗi của anh ấy đâu chị à, mọi chuyện cũng tại em mà ra, tại em quá tin người, tin họ sẽ là bạn tốt với em, thế mà..thế mà mới có mấy tuần mà 1 con nhỏ trong số họ, đã quyến rũ anh ấy nên, nên anh ấy mới thế thôi chị à.Ngân vừa nói vừa thút thít (chắc, sắp khóc màng 2 cảnh 3 nữa à)

thôi được rồi, mai chị sẽ về nước, để chị xem gan con nhỏ đó to thế nào mà giám cướp Minh khỏi tay em chứ!!!cô nàng khinh khinh nói.

dạ, dạ, chị về nhanh nhá, để mai em ra sân bay đón chị ngay.Ngân có vẻ khá hơn, giọng vui mừng, niềm nở nói.

_uhm, bye em.

Rụp..thế là xong, 1 con cờ đã vào tròng, chuyện này với Ngân có vẻ khá dễ dàng vì người con gái kia rất rất tin tưởng cô và luôn luôn bênh vực cô (có vẻ hợp nên thế).

Xong mọi chuyện Ngân đứng lên, lấy lại vẻ kiêu ngạo như ngày nào, bước đường thẳng tiến, trên mặt cô có vẻ thoải mái, à không, phải nói là rất vui thì có, vì cô sắp có người cứu trợ rồi

Quay qua Minh và Bảo lúc này_____

Khi bọn nó đi, họ cũng đi theo sao, lén lén lúc lúc 1 hồi rồi cũng chịu bỏ cuộc vì cái bụng đang réo âm lên vì...đói

Bảo này, cậu có thấy 3 người họ có gì lạ lạ không?Minh quay sang Bảo hỏi.

ờh! tui cũng thấy dậy á, mà hồi nãy ông có để ý tới thằng Hoàng không, nhìn nó cứ như đại ca ấy, thanh thần, khoan tay xem mà miệng còn cười thích thú nữa chứ, y chang ông lun Bảo luyện thuyên nói.

ông nghĩ sao mà so sánh thằng ẻo lả đó với tui hả, thật không biết nhìn người Minh quay sang hướng khác giả vờ giận dỗi.

thôi đi cha, đừng có ở đó mà khoe khoang, à mà tui thấy bọn họ có vẻ không sợ mấy cái chuyện đánh đấm thì phải (chời, hỏi thừa), lúc thấy bọn Ngân, họ không có vẻ gì là sợ hãi cả, mà ngược lại là tỏ ra vẻ thú vị nữa chứ, gặp mấy đứa khác là đã chạy mất dép hoặc khóc than um sùm rồi Bảo bâng hoàng kể lại.

uhm, tui cũng thấy bất ngờ về hành động của bọn họ đó, cho nên ông phải tìm hiểu kĩ càng hơn về họ nhá, chắc chắn họ có gì đó bí ẩn ở đây Minh xoa cằm suy nghĩ, rồi quay sang vỗ vai Bảo chuyện này chắc phải nhờ Bảo thiếu gia rồi.

haizzzz...yes, sir. Bảo thở dài ngán ngẩm nói.

Ở 1 nơi xa xa nào đó, có 2 người đang ngồi trên giường nói chuyện vui vẻ với nhau, trong 1 không gian hết sức..hết sức là lộn mộn.

anh à, mai anh về Việt Nam với em nhá. Cô gái dụi dụi đầu mình vào lòng chàng trai nói.

có chuyện gì mà phải về nước gấp thế em một giọng trầm âm vang lên.

à, là chuyện của pé Ngân đấy anh ạ, nghe giọng của nó khóc lóc trên điện thoại, chắc nó bị ai đó bắt nạt dữ lắm anh à! cô nàng vuốt ve chàng trai nói.

trời, nó không bắt nạt người ta chứ ai giám bắt nạt nó chứ, xem chừng em bị lừa rồi đó. anh chàng không đồng tình nói.

coi như là thế đi, nhưng em cũng muốn về thăm quê hương lắm, mấy lần trước anh về đâu có cho em theo đâu, cho nên ngày mai 2 chúng ta cùng về nhá. cô nàng nện nói.

à, uhm, vậy mai anh đi cùng em. anh xoa đầu cô nói.

_cô nàng cười rồi, chủ động hôn lên môi chàng trai, làm anh ta suýt ngã.

_anh đứng bật dậy, lấy tay che mắt, tỏ vẻ mệt mỏi nói _thôi, vậy em về phòng ngủ sớm đi, mai còn phải đi sớm nữa chứ.

vâng ạ! tuy có vẻ hơi buồn, nhưng lại nghĩ anh ta khuyên ngủ sớm là lo lắng cho mình nên cô tủm tỉm cười đáp (ai nói là hấn lo lắng thế=> mệt mỏi thì có).

...

Khi cô nàng đã khuất bóng, trong không gian yên ắng không 1 tiếng động, anh chàng thở dài nói.

haizz...muốn tránh cũng không được rồi, chắc phải chạm trán rồi đây, một thật nhưng trong đầu anh lại tóe lên hình bóng 1 ai đó làm anh cất tiếng _Băng à! Em sao rồi, em có còn nhớ anh không, hay anh giờ đây chỉ là 1 quá khứ, 1 quá khứ đau buồn của tuổi thơ.

Reng reng reng...

Chuông đồng hồ reo in ỏi khắp nhà, giờ đây ai có thể phân biệt được trên chiếc giường rộng lớn màu hồng kem có 1 con rắn hay chính là chị Băng nhà ta đang ngáp, đang lăn, đang xoay múa lung tung vì bức khi đang êm trong giấc mộng đẹp.

Cố gắng “nướng” thêm vài phút, nó mới chịu ngồi dậy đi học.

Một ngày mới của nó lại bắt đầu như thường lệ, giờ đây nó đã thành thạo về mặt trang điểm nên không cần Hoàng qua tận nhà “chăm chút sắc đẹp” cho nó nữa.

Sau 15 phút “sửa soạn”, từ hình dáng 1 tiểu thư body chuẩn khối chê, tóc để kiểu mốt nhất, tai đeo vài chiếc bông hình sọ đỉnh kim cương, mắt chọn đồ thì very good, còn bây giờ thì ==> tóc bùm xùm, thắt bím 2 bên, đeo chiếc bông màu xanh lam, chính giữa có cắm “hột xoàn” (cái nì giống giống của bà nui tui nà), mặt thì đánh phấn cho tối tối lại (vì da nó thuộc loại trắng “hiêm” mà) đeo thêm cặp mắt kính to chẳng nữa chứ, haizzz...nhìn nó bây giờ Thị Nở còn phải bái làm sư phụ nữa à.

Khi ổng ẹo trước gương một lúc, được xem là ok, nó mới chịu bước ra khỏi nhà để đi học và...

AAAAA....chết con rồi, con trể giờ học rồi, papa chở con đi học đi nha nó rồi rít chạy lại papa mình khi bắt gặp ông đang ngồi xem báo.

có gì mà gấp gấp thế, con ăn sáng đi rồi, papa đưa con đi ông thấy vui vui khi thấy con gái “rượu” của ông biết quýnh lên vì chuyện học hành.

dạ nó vui mừng chạy đến bàn ăn vì bụng nó bây giờ cũng đang réo lên vì..., nó đang ăn bỗng xoay lại nói với ông 1 câu làm ông chới với _thế, một lát papa đi vào xin ông giám thị giùm con nhé, con thấy ông ghét con từ kiếp trước hay sao á, mỗi lần bắt gặp con đi trể là ông phạt con chạy 3 4 vòng sân, làm con sáng ra là phải mất mấy kí calo rồi.

_thế là hết, vậy mà ông cứ tưởng con gái ông chịu học hành đàng hoàng, chăm ngoan lại, thế mà bây giờ ông lại bị nó làm cho thất vọng tràn trề, thế mà còn kiu ông thầy giáo là ông này ông nọ nữa chứ.

_Băng à! Chắc papa phải đi rồi, papa còn có buổi họp rất quan trọng nữa,

chắc phải để con đi taxi hôm nay vậy, papa đi trước đây. ông nói xong thì đã vào ra xe và nói với bác tài xế chạy mất hút, vì ông biết ở lại thì sẽ bị dính “miễn” từ nó bang cho.

đúng như ông nói, nó bây giờ đang rất là khủng hoảng vì hôm qua khi đi học về, nó đã cùng Như đi shopping hết cả buổi và gom tất tần tật cái shop đó về nhà, tối về nó còn cùng 2 đứa bạn đi vào bar chơi nữa chứ,...nói chung bây giờ nó đã hết “máu”, làm sao còn money để đi taxi cơ chứ.

Thế là nó đành quyết định đi xe....dép....

Bây giờ đã là 6h 45’ mà giờ đóng cửa trường là 6h30’, thế là dù nhanh hay chậm thì nó vẫn đi trễ, mà tiết 1 là của ông thầy Tuấn đầu hói nữa chứ, nó chúa ghét cái ông thầy này, dù có thích môn Vật lí đến đâu đi nữa thì vẫn ghét ông, vì lúc nào bước vào lớp nó thì ông chỉ có kêu nó và kêu nó! Chấm hết!

Nó đi lang thang từng bước trên con đường đầy cây “trứng cá”, chắc, sao thấy chẳng “lỡn mọn” chút nào cả, người ta thì có một cô gái đẹp đi lang thang trên con đường đầy hoa mặt trời (cảnh đẹp làm người càng đẹp hơn.==> còn nó==> một cô nàng xấu xí đi lang thang bên hàng cây “trứng cá” (người chưa đẹp thì làm cảnh càng....éc)

Trong lúc đó ở 1 nơi không xa lắm, có 1 người từ bao giờ đã quan sát, chăm chú đến từng hành động, từng cử chỉ của nó, nhìn thấy phân thân nhỏ bé kia sao mà thân quen quá, thật muốn chạy ngay đến bên nó và ôm nó, muốn gọi nó một tiếng “em...” ngay nhưng không thể được, người đó không biết nó có còn nhớ tới mình không hay đã để mình vào quá khứ, 1 quá khứ hồn nhiên, ngây thơ, 1 quá khứ đau buồn, 1 quá khứ không ai muốn nhắc đến.

Cuối cùng nó cũng lết “xác” được đến trường, nhưng, không ngoài dự tính của nó, ông bảo vệ đang đi tới đi lui, tay vòng qua sau lưng, nhìn có vẻ đang chờ ai đó... nó biết ông đang chờ ai....chờ nó chứ còn ai nữa. Nó biết nếu còn lảng vảng gần cổng trường nữa thì càng dễ bị ông bảo vệ tóm gọn khô.

Thế là chất “sám” của nó bắt đầu hoạt động thật tích cực, nào là kiếm chỗ nào vô được trường mà không bị ông bảo vệ tóm, nào là đi vô lớp không bị sao đỏ ghi tên, vô lớp không bị cô “ca bài ca loài chim biển”, haizz..ngĩ mà nhứt óc, đau tai.

Sau 2’ đập đầu, bút tóc cuối cùng cũng suy nghĩ ra cách giải quyết, thôi thì tìm cách vô trường trước đi rồi mây cái kia từ từ tính.(ặc, cái đó mà gọi là biện pháp giải quyết ak).

Nó rón rén ra phía sau trường, coi thử xem có lỗ chó á nhằm đường nào hờ hử để vô trong không,..tìm 1 lúc kết quả chỉ có con số 0, à mà không phải không có nhưng có 1 cái lỗ hết sức tế nhị làm nó không biết có nên chui qua hay không...đó là lỗ thông hơi trong phòng...WC.

Thôi đành liều vậy, dù sao cũng chết, mà bây giờ đang là giờ học, chắc mọi người không biết sự hiện diện của nó trong đây đâu há (ế ế, cái này tui hok giám chắc à nha).

Nó cẩn thận đến bên nhà WC nhưng không biết bên nào mới là WC nam, bên nào mới là WC của nữ nữa,(vì nó học trên lầu lớp 11 nên không biết phòng WC ở tầng trệt lớp 10) đành mở đại 1 trong 2 ra và từ từ bước vào... khi bước vào xong, nó cảm thấy sảng khoái vì không bị ông bảo vệ bắt gặp, nó hươ tay, hươ chân, (giống biểu tượng của sự chiến thắng), nó đâu biết trong góc nhà WC này có 1 người đang nhìn chằm chằm nó (kiểu như người ngoài hành tinh ý) và không nói được 1 lời nào.

Nó có lẽ cảm nhận được 1 ánh mắt không mấy thân thiện cho lắm đang nhìn “đắm đuối” từ trên xuống dưới người nó, ánh mắt đó có vẻ làm nó hơi khó chịu, thế là nó quyết định bước lại xem sao và nó đã biết nguyên nhân tại sao người này lại nhìn nó như thế...vì nó đã trèo “nhằm” qua WC của “boy”....giờ đây mặt nó cũng ửng hồng lên vì mắc cỡ, phải chi có cái lỗ nào đó chui xuống cho rồi, thiệt là mất mặt quá.

Khi nó định chạy ngay ra khỏi WC thì nghe phía sau mình có tiếng rên rỉ, sự tò mò nổi lên, nó quay lại, đi về phía thằng con trai đang ngồi, hỏi:

__cậu bị đau ở đâu à hay tôi đưa cậu vào phòng y tế nhá! __phải chăng Băng nhà ta đã mở lòng từ bi, cứu giúp chúng sinh, no no không phải thế đâu, khi nói câu đó ra nó đã nghĩ như thế này __”khi mình đưa thằng nhox này lên phòng y tế, thì mình đã có lí do để vào trể rồi, kaka...(thì ra là có ý đồ riêng)

hắn nhìn nó một lúc rồi mới lên tiếng không cần quan tâm.

nó có vẻ ngạc nhiên vì những lời nói đó, nghe có vẻ bất cần đời và ngang ngược lắm, thế thì không thêm quan tâm, cứ để mặt cho chết luôn.thế thì thôi.

Nó đi gần đến cửa thì...tuttttttt...bịch....

ai da, huhu cái mông của tui, đĩa nào mà chơi ác thế hả, giám giục xà bông tùm lum để người ta bị trượt té vậy nè, ui da, hix hix nó la toáng lên vì bị té mà thủ phạm là cục xà bông.

hy' hy' hy' thằng nhox cười nhỏ nhưng cũng khiến nó bực cả mình.

cười cái gì hả thằng nhox kia, thấy người ta gặp nạn mà còn cười nữa hả?máu nó đang lên tới não đây.

hahaha tại chị không chịu nhìn đường đó chứ, còn ở đó trách ai.bây giờ

mới nghe thằng nhox đó nói chuyện nhiều, không ngờ giọng nói của nó nghe ầm ập quá, nhưng nó nào có để ý nhiều, lấy cây lao nhà gần đó mà phan tới tấp, vừa đập vừa nói _thì ra thủ phạm là đây, cho mày chết, giám giõn mặt với chị mày nè.

*ui thôi thôi, chị tha cho em..ui daa*thằng bé có lẽ rất đau nên mới hét lên như thế, rồi lại ngồi thụp xuống.

*nhox, cưng có sao không, hay chị đưa lên phòng y tế nhá!*nó cũng hơi lo lắng (cái này là thật nhá)

*có gì đâu mà phải lên phòng y tế chứ, mà chị đừng gọi em là “cưng” nha, nghe mà nổi cả da gà.*thằng nhỏ vừa nói vừa xoa xoa tay làm mình họa.

*cái thằng bé này, còn nói móc người ta thì vẫn còn chưa chết được.*nó bình thản nói.

chị...chưa kịp bóp chap lại gì thì_á á á...chị làm cái quái gì vậy hả, biết đau lắm hông mà còn mạnh tay nữa _thằng nh0x thét lên vì bị nó đày đọa.

*thì xem mới biết có nặng hay không mới quyết định chứ*nó từ từ mở cánh tay áo thằng bé lên và.._ồ,...đánh nhau à, tay nghề của nhox còn kém quá, không biết đánh sao mà cho mình bị thương vậy.

*chị thì biết cái gì chứ.*tuy hấn nói vậy nhưng khi thấy nó quan tâm, hấn rất vui vì từ trước đến giờ hấn chưa được người thân quan tâm như nó, huống chi là người hoàn tàn xa lạ,...đột ngột hấn hỏi _chị không sợ tôi sao.

*hông, mà có gì phải sợ, cậu là người tui cũng là người đâu có khác nhau lắm đâu, đâu cần phải khép nép e sợ, đó không thuộc “gu” của tui.*nó mở cặp ra, lấy chai oxi già và băng cá nhân, cả chai thuốc đỏ nữa.

*sao chị lại đem theo những thứ này*hấn đang nghi ngờ nó thì...

*hai em làm gì ở đây vậy hả? 1 nam 1 nữ vào toilet nam làm gì?*tiếng hét vọng vọng kia không ai khác chính là ông thầy giám thị còn được đặt biệt danh là thầy Trư (à ha, thì ra là anh em với Trư Bát Giới, hehe)_hai em mau ra sân chạy 5 vòng liền cho tôi vì cái tội trốn học và làm chuyện mờ ám trong phòng vệ sinh.

Nó nghe mà như sấm nổ ngang tai_ôi cái cuộc đời này, mới trốn được ông bảo vệ nay lại gặp ông Trư thật là “tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa mà” hix hix _nó bắt buộc cùng cậu nhox chạy 5 vòng sân đầy gian khổ này.

20’ ôi trời ơi! Cuối cùng cũng chạy xong.

Giờ này là 8h, đang nắng chang chang, mà ông thầy lại phạt chạy mấy vòng mới chết chứ. Hên là chưa phải giờ ra chơi, không thì chắc cả trường nhìn 2 đứa nó lắc đầu rồi phán chắc 1 câu: chắc mới trốn ra đây mà!

Cố gắng hết sức lết cái “thân tàn ma dại” vào góc hội trường.Bây giờ nó

mới xoay sang thẳng nhox, dù mệt đó (vì thấy thẳng nhox thở gấp quá mà) nhưng...thẳng nhox vẫn...cười...nó thì hơi ngơ ngác 1 chút vì trông thẳng bé cười nhìn cũng đẹp trai ra phết đấy nhỉ.(giờ này mới biết à).

_nó vội lấy tay sờ trán thẳng nhox như đang xem xét và nói ra những lời chăm chọc_ủa? không lẽ chỉ mới chạy có mấy vòng sân mà lại lên cơn nhanh đến thế, không được rồi phải đi uống thuốc nhanh, không thôi chậm trễ thì có thể cần người bừa bãi đấy.

*cái bà chị này, không nói xiên xéo tôi thì không được sao hả? tôi chắc 1 điều là bà chị vẫn chưa có bạn trai phải không*thẳng nhox vừa nói xong thì mặt mày nó biến sắc vì nhox đó đã nói “trúng tim đen” của nó rồi_chị...chị đừng có nói với tôi là từ trước tới giờ chị vẫn chưa có bạn trai nhá.

_tuy nó muốn cãi lại lắm nhưng thẳng nhox đó nói đúng là sự thật, nó không biết nói gì chỉ xụ mặt xuống và gật gật, ui trùi nhìn nó bây giờ đáng yêu cực kì, dù khuôn mặt xinh đẹp đã bị che lấp sau lớp phấn son kia nhưng cũng đủ làm thẳng bé...(hok bít nói sao lun).

_cố trấn tĩnh mình, thẳng bé lại dờ ra cái mặt gian tà nhìn nó_tôi biết ngay là như thế mà, tại vì cô quá “chăng lửa”, quá “bạo lực”, nên chẳng ai giám làm bạn trai cô đấy, vì họ không muốn “chết” sớm, kaka.

*hừ hừ, cái này thì nó không thể nhịn nổi nữa rồi, máu nó đã lên tới 1010 C, quá sức kìm nén bây giờ phải cho nổ tung thôi thế là*cậu biết gì mà nói hả? cậu tưởng mình giỏi lắm sao, mà giám nói tui này nọ. từ nãy tới giờ tui đã nhịn vì thấy cậu vì tui nên mới bị phạt, giờ thì không còn tình nghĩa cái con khi gì nữa! chỉ có giết...giết...giết cậu thôi, lần này thì cậu đừng hòng được ngồi yên._nó nói xong thì lôi trong đầu ra cái cây sắc ngắn, à không, giờ nó đã dài ra khoảng 1m và cây sắc đó đang bay tới bay lui trên mình của thẳng nhox (á chị này ác quá y, tội nghiệp anh ý quá)

á, á...ây da,huhuthẳng nhox cũng chạy lòng vòng 1 lát thì_chị ây da, em..em đau thật đó, chị dừng tay đi, aaa.

*cái này thì chắc là thật rồi, nó vội chạy tới chỗ cậu nhox đang khụy xuống và thấy trên cánh tay áo có in vết máu*này, tay cậu bị chảy máu nữa kìa, để tôi băng lại cho_nó nhẹ nhàng làm lại những động tác băng bó lúc nãy cho cậu và.._xong rồi!

nãy giờ thẳng nhox vẫn đang nhìn nó thật chăm chú mà không hiểu why? (tại sao) đến khi nó nói xong, cậu mới ý thức được những gì mình làm và lãng sang chỗ khác_xong rồi thì về học đi.

cái thằng quỷ này, người ta là ân nhân của cậu đấy, thế mà không biết cảm ơn lấy 1 câu à! nó xoay lấy cái con “đế” trong túi ra xem *thôi chết, trề*

rồi, ngồi giỡn với cậu có chút xíu đã 8h30' rồi, thôi bye cậu vậy chị đi trước
à nó chạy vài bước thì xoay đầu lại nói _nhớ lần sao mà còn gặp chị thì không
chỉ có lời cảm ơn thôi đâu, mà phải có tiền lãi nữa đó _nói xong nó cười tươi
rồi chạy vụt đi.

_bất chợt cậu bé cười 1 cách dịu dàng, thật ấm áp, mà nụ cười ấy đã lâu
rồi không hiện lên trên khuôn mặt ấy từ lúc,...(từ từ kể kaka), nhưng khi
bóng nó khuất xa nụ cười ấy bị tắt lúm, nhìn cậu ấy bây giờ như là người 2
mặt ấy, thật quá nực cười.

_cậu bé đứng lên, đi đứng bình thường, tay hình như cũng không sao
nhưng vừa nãy lại...

Ở phía góc trái hành lang, có một cô gái nhỏ nhắn, hình dáng quen thuộc
đi đến bên cạnh cậu nhóc, hươ tay chào kiểu đồng chí, nụ cười cô như ánh
ban mai, rất dịu dàng nhưng đầy bí hiểm.

_Tuấn Anh! Em không học hay sao mà chạy ra đây của gái thế hả?

_thằng bé khẽ quay sang nhìn và cười với cô gái 1 cái rõ vui.

Chương 5

Trước mặt nó không ai khác là Nam, nhưng cạnh anh còn có 1 cô gái, nhìn quen quen, à là cái cô gái tên gì ta à tên Thanh Thanh gì gì đó mà quên rồi, cô ta đang níu níu lấy cánh tay Nam, ông a ông ọ nhìn phát ngứa mắt. Phía sau cũng có vài người là Ngân, rồi đằng kia nữa hình như còn có... à, là T.Băng với thằng nhox mà mình giúp hồi sáng đây mà, sao 2 người đó lại đi với nhau nhờ, hay 2 người đó đang hẹn hò. (đoán tào lao không à).

Anh Nam, chị Thanh, 2 người không về sao còn đến đây! Minh ngạc nhiên hỏi.

Anh cũng định về đó chứ! Tại chị em cứ nằng nặc đòi đi nên anh mới chờ chị ấy đi nà! Nam than thở nói, rồi nhìn sang cô bạn gái đang đeo dính mình, lắc đầu ngán ngẫm.

Anh Minh! một giọng nói làm nó nổi cả da gà cất lên, cô nàng Ngân chạy tới bên cạnh Minh, nắm lấy tay anh ấy làm nó điên tiết lên (chưa gì đã thế rồi à).

Đúng là Trái Đất này tròn thật, cái thứ không muốn gặp mà cứ gặp hoài. Như lạnh giọng nói.

cô nói ai thứ này thứ nọ vậy hả? Ngân hét lên.

Ô, tôi nói tới mấy người à, tự không lên tiếng là tự nhận rồi nhé! Như giả nai nói.

cái đồ...bám trai, sao cứ tới ngày các người cứ bám lấy anh Minh với anh Bảo thế hả? hay các người có ý đồ gì về gia tài nhà các anh ấy nên mới đeo theo như thế chứ gì! Ngân hung hỏ, si và Như và nó.

Chát...

Không chờ Như ra tay, nó đã gián cho cô nàng luôn chảnh chọe này một cái tát như trời gián làm cô nàng té sòng soài ra đất trông mà thấy t.h.u.ơ.n.g (rán nặng ra chứ tui thì never t.h.u.ơ.n.g).

cô đừng có mà lên giọng khinh người đó ra với bọn tôi, cô chẳng là cái thá gì đừng có mà so sánh tôi với cô chứ! nó chậm chậm nói, mà nghe lạnh cả sống lưng.

mày...cái cô Thanh gì đó định tát nó trả thù cho cô em mình thì bị Nam giữ tay lại.

thôi mà em, dù sao Ngân nó cũng có lỗi với người ta trước mà! Nam nhẹ nhàng khuyên nhủ nói.

hừ! Thanh nghe lời Nam nhưng mắt thì nhìn nó tóe lửa y như truyền đạt thông tin với nó rằng “cô sống không yên với tôi đâu”

_còn nó thì xuất hiện tia cười nhạt, môi nhếch lên biểu hiện ý “cứ tự

nhiên”.

Cả bọn đang im thin thít khi và nhìn “cuộc chiến thâm lặng” diễn ra giữa 2 người con gái này. Chợt phía trước nó, thằng nhox nắm tay T.Băng chạy lại chỗ nó và cười nói:

—sao các bạn không chơi đi mà đứng đây làm gì? Định làm kiểu à!
“Cộc”

làm kiểu cái đầu cậu á, mà sao 2 người lại đến đây, hay 2 người....nó tạm gát qua chuyện chiến tranh mà xoay sang thằng nhox, nó híp híp 2 mắt lại, môi thì cười khi khi, trông rất gian.

*kiểu cười như vậy là sao chứ, tại...tại tui muốn đi chơi nên mới kêu Tuấn Anh đưa đi chứ bộ!*T.Băng lúng túng nói. (chẳng lẽ nói này giờ đi theo sau mọi người sao, thế thì ngượng chết).

thôi thôi, có nói gì đâu mà chối bậy bầy hông biết nữa hánó vẫn cười nụ cười gian tà đó *vậy nếu đến đây rồi thì cùng chơi luôn đi.*

uhmdu muốn giải thích tiếp nhưng khi thấy nó bắt sang chuyện khác thì thôi vậy,” không biết Minh có hiểu làm mình không ta” _T.Băng suy nghĩ.

Bọn họ vừa đi tới chỗ cái li thì màng tranh cãi chỗ ngồi lại bùng phát.

—Giờ phân chia chỗ ngồi nha! Hân ngồi với tui, Hoàng ngồi với Như, anh Nam ngồi với chị Thanh, T.Băng ngồi với với...à nhox cậu tên gì thế. _Minh luyên thuyên nói, rồi xoay sang thằng nhox.

*tôi tên Tuấn Anh đừng gọi tôi là nhox, nghe ớn lạnh quá*T.Anh lạnh lùng nói (lúc đầu nhìn thấy Minh là cậu đã không thích rồi, giờ lại nghe cậu đòi ngồi chung với nó làm cậu càng ghét anh hơn)

Nó cũng nhìn sang thằng nhox, sao bây giờ thằng nhox lại khác đến thế, hồi sáng còn vui vui vẻ vẻ với nó giờ lại lạnh lùng với mọi người (chỉ với Minh thui chị à) mà còn không cho người ta gọi là nhox nữa chứ! Thế mà hồi sáng nó đã gọi đấy, mà cậu nhõ có nói gì đâu. Thật là người đa nhân cách mà.

*hy’ làm gì mà cáu thế chú em, uhm thì T.Băng ngồi chung với T.Anh, còn Ngân thì ngồi chung với Bảo, như thế nhé!*Minh chấm dứt câu nói và sau đó là 1 nụ cười đều.

*không được!*Bảo và Ngân hét lên.

*tôi không thích ngồi chung với cô ta!*Bảo nhanh miệng nói trước.

*tôi cũng không thích ngồi chung với anh, tôi thích ngồi chung với Minh hà, anh Minh cho em ngồi chung với anh đi đi anh!*cô nắm lấy bàn tay anh, nhìn anh với ánh mắt long lanh như sắp “khóc”.(thiệt là cáo già quá đề).

cô thôi đi, nhìn muốn ói quá rồi đó, tôi tính thế này, tôi ngồi với Như, Minh ngồi với...với anh Nam, Hoàng ngồi với Bảo, T.Băng ngồi với T.Anh,

còn Ngân thì ngồi với Thanh, ok! nó tự tin nói, vì nó nghĩ sắp xếp như thế là hợp lí nhất.

ok! trong số đó có Thanh và Ngân có vẻ tiếc tiếc vì không được ngồi gần mí anh kia nhưng dù sao thì cũng tạm được nên cũng ok luôn.

Bọn nó, chạy vòng vòng rồi đụng nhau rầm rầm mà phát tội mấy cái li luôn, chắc khi mấy anh chị này về thì tội nó cũng đủ để vào sọt rác rồi.

Như thì ghét Ngân nên luôn cho li mình va chạm thật mạnh vào li của Ngân làm cô ta hét toáng lên, trông đến buồn cười, T.Anh thì không ưa gì Minh nên luôn gây chiến với anh, đụng muốn vỡ cả li mà không chịu dừng. Thấy T.A hăng quá nên Minh cũng chịu, anh và Bảo nháy mắt với nhau, xông vào làm “thịt” T.Anh làm cậu cứ than vãn kêu khổ. (ai biểu chọc người ta làm gì). Còn những người còn lại không biết làm gì ngoài việc tung hô cổ vũ chiến tranh thế giới thứ 3 bùng nổ.

Chơi rồi cũng mệt, ai về nhà nấy, nhưng nó chưa kịp đi thì Minh xoay sang hỏi Nam 1 câu làm nó xém té ngựa.

à, hồi nãy anh gọi tên ai thế! Minh tò mò nắm lấy tay Nam hỏi.

uhm Nam xoay sang nó cười rồi tiếp tục xoay sang Minh trả lời không, tại anh gọi nhầm ấy mà, anh thấy bạn em giống 1 người bạn đã lâu không gặp của anh, nên anh định gọi thử xem thôi!

thế anh đưa chị Thanh về giùm em nhá, em phải đưa nhóm bạn về nên không đi về chung với anh được. Minh gãi đầu giải thích.

vậy anh đi trước Nam nói xong xoay về phía nó, giơ tay lên chào tạm biệt rồi dẫn cô bạn gái cùng Ngân đang đứng giậm chân huỳnh huých đứng bên cạnh chiếc ô tô đời mới chạy mất hút.

Khi Nam đi nó vẫn đứng thần thờ ở đó, không động đậy đến khi nghe tiếng Như kêu lên trong chiếc xe màu đen bóng của Minh thì nó mới hoàn hồn mới chạy ngay tới đó.

Minh với nhiệm vụ là tài xế, chở ai về nhà nấy rồi mới chở nó về nhà, khi đến nhà anh còn làm ra 1 hành động rất ư là tao nhã đó là ra mở cửa xe cho nó, nó cũng nhẹ nhàng bước ra, cười với anh thật tươi rồi chào tạm biệt, vừa kịp lúc bước vào nhà, nó đã được Minh ta nắm lấy bàn tay rồi đưa lên mặt mình nói:

bàn tay cậu lạnh rồi đấy, cả người nữa, cần phải được sưởi ấm nói dứt lời cậu khẽ ôm nó, nhưng chỉ ôm nhẹ thôi cũng đủ làm cho trái tim nó lẫn cậu đập liên hồi không dứt (dứt là chết chứ đâu còn sống đâu chị 2).

cậu...cậu...! nó ấp a ấp úng trước hành động bất ngờ của Minh.

Mình thích cậu, cậu làm bạn gái mình nhé! Minh gãi gãi đầu nói.

Hở! không phải cậu luôn ghét mình sao giờ lại. Nó không tin vào tai mình nữa, cậu ta nói thích nó.

*không phải đâu, tại..tại mình làm vậy để gây sự chú ý cho cậu, để khi cậu tức giận lên thì nhất định là sẽ nhớ đến mình, rồi lúc đó hình bóng của mình sẽ khắc vào tâm trí cậu và cậu cũng sẽ thích mình*hồi thôi, tôi phục luôn với cái suy nghĩ “cùn” của cậu ta, không hiểu sao có thể nghĩ ra được cơ chứ, hay thiệt.

*Đúng là tui có chú ý đến cậu, nhưng không phải mong nhớ mà rất khinh ghét!*nó nói thẳng làm mặt Minh lo lắng.

*vậy..vậy bây giờ cậu vẫn ghét mình sao!*mặt Minh xụ xuống.

*không ghét, mà cũng không thương!*nó nói mà mặt không chút cảm xúc.

*sao kì lạ! thế còn đề nghị làm bạn gái của mình thì sao?*Minh hỏi với ánh mắt chờ đợi.

*mình không biết*nó nói rồi bước vào trong,có lẽ vì cậu nói đó mà mặt Minh trở nên buồn khiếp xác, mặt mày ủ dột, chợt nó quay lưng lại nói vọng ra _để mình suy nghĩ vài ngày đã! _chỉ cần cậu nói đó cũng đủ cho Minh ta tươi tắn trở lại, nụ cười hiên hữu trên môi anh.

*tôi sẽ chờ cậu!*nói xong anh dọt xe đi mất.

Nó nhanh chóng chào hỏi pama rồi chạy vụt lên phòng để...ngủ nghỉ phở...nó đang tàn tạ, thật sự hôm nay đã có nhiều chuyện xảy ra, nó không muốn suy nghĩ thêm chi cho nhứt óc, bây giờ trong đầu nó chỉ có ngủ, ngủ, ngủ và ngủ.

19h

Nó đang ngồi nhăm nhĩ mấy món ăn cực ngon trên cái bàn vừa dài vừa rộng ở phòng ăn cùng với papa và mami iu dẫu của nó, họ đang hỏi đủ điều về chuyện học của nó rồi họ cũng bàn luận về buổi tiệc mừng 20 năm ngày cưới mà họ sắp diễn ra vào chủ nhật tuần sau. Đang nói về các khách mời thì chuông điện thoại nó reo lên, nó xin phép đi ra nghe một lát, rồi bỗng chạy ngay lên phòng, chuẩn bị gì đó rồi chạy xuống trên vai còn mang ba lô, cười tủm tỉm nói với mami và papa.

mami, iu dẫu, mami xin cho con ra ngoài uống nước với Như 1 tí nhá, rồi con về học bài liền hà! Nha mami! nó nhõng nhẽo nói.

Được rồi, nhưng phải có Như đi cùng mới được nha! Với lại đi sớm về sớm nhe con! Bà Lâm nhẹ nhàng nói, nhưng cũng không quên phần nghiêm túc.

mami yên tâm, Như đã chờ con ở ngoài cổng rồi còn có cả Tí nị đi nữa đó mami! nó lanh chanh nói.

uhm, thế thì được, con đi nhanh về nhanh nhé! papa cười hiền nói.

vâng ạ! nó ngoan ngoãn trả lời rồi chạy lại bên mama và papa *chụt* 1 nụ hôn ở má, họ cũng cười xòa khi thấy cô con gái mình vẫn còn quá “ngây thơ” (chưa chắc đâu nha).

Nó chạy nhanh ra cửa, Như và Hoàng đang ngồi chờ trên 2 chiếc xe ô tô phân khối lớn, Như thấy nó thì cởi chiếc nón bảo hiểm ra, tóc xỏa dài, mặt quần áo đua, ngồi bắt chéo chân nhìn nó cười nói:

sao rồi chị 2, chuẩn bị đi, tụi nó đã chờ chúng ta ở đường XX rồi đó! Như đưa nón bảo hiểm cho nó rồi nói.

chuẩn bị hết rồi, đưa tao đi thay đồ nhanh lên, tao đang ngứa chân ngứa tay đây! nó nói rồi bẻ tay “rộp, rộp”, làm 2 người bạn đứng gần cũng phải rùng mình.

thôi chúng ta đi được rồi chứ, chị 2! Hoàng quay sang chỗ nó hỏi.

tiến lên! Tiến lên! nó hét lên làm Như cũng la oay oáy, vì bị nó hành hạ muốn lũng màng nhĩ.

Ở 1 nơi khác

Đại ca của bọn bây ở đâu hả? hay nghe đến tên nhóm Hắc hải thì đã chui vào chăn mẹ mà run rẩy rồi! 1 thằng nhox trong nhóm Hắc hải mặt còn non chet, giở ra cái giọng khinh rẻ đó rồi cười ha hả với vài người khác.

thiệt là tức chết đi mà, tụi mình mà phải bị bọn nhox hỉ mũi chưa sạch đó

khinh, thật là nhục quá đi mà! Không vì tuân lệnh chị 2, không cho làm việc hấp tấp không chuẩn bị trước thì giờ đây bọn nó đã nằm gọn trên đĩa chờ bọn mình đến “chặt”. 1 thằng nhox tóc dài tới chấm vai, cắt kiểu một nhất, nhuộm màu nâu đỏ, bên nhóm Hải âu cũng bàn tán đến nhào nháo lên.

Cứ yên tâm, 1 lát nữa mấy anh chị đó tới, thì mình cứ “từ từ” mà xử đẹp tụi nó! 1 thằng nhox khác có khuôn mặt baby lên tiếng, còn mặt điều chưa từng thấy, chắc chắn hẳn đang suy diễn ra những tình tiết tiếp theo sắp xảy ra.

Ừn...ừn...ừn...ừn...ừn

Ở trong màn sương mờ, xa xa bên phía tay trái của bọn chúng, 1 chiếc xe mô tô màu đỏ chạy nhanh lên phía trước, rồi lại 1 chiếc nữa, nó màu có xanh dương đen, cũng dần dần tiến về phía bọn chúng....càng gần, càng thấy đáng người giống giống 1 ai đó, 2 chiếc xe bóng loáng dừng lại trước biển người. Họ từ từ bước xuống rồi cởi nón bảo hiểm ra.

A, đại ca đến rồi, cả anh Bảo nữa! 1 thằng bé vừa mới thấy mặt Minh và Bảo thì đã la toáng lên.

Đại ca tụi tao đến rồi kìa, còn đại ca của tụi bây đâu sao còn chưa tới, hay trốn mất rồi. 1 đứa khác bon chen lên tiếng.

_Haha, hay đại ca của tụi mày sợ quá nên bỏ mặc tụi mày luôn rồi!

_Tụi mày nên bỏ cái thằng đại ca quèn đó mà qua bên nhóm tụi tao đi, tụi tao có thể xin đại ca khoan hồng cho tụi bây làm oxin sai dặt cho tụi tao đó _một đứa khác lại lên tiếng chọc ghẹo làm bọn nó cười ngắc ngéo.

im ngay! tuy Minh cũng muốn chọc ghẹo nhóm Hải âu lắm, nhưng lần trước chưa chạm mặt đại ca của nhóm mà đàn em của anh cũng đã bị thương tổn hết 70% lần này còn có đại ca của bọn chúng nên không thể lơ mơ được, phải thật cảnh giác, không nên khinh địch.

chết tiệt, tao muốn đâm chết cái tên đó! 1 người bên nhóm Hải âu mặt hầm hầm, nghiêng răng ken két, tay thì bóp thành nắm, nghẹn giọng trả lời.

aaaaaaaaa, các đại ca đến rồi! thằng nhox nào đó, mặt mày buồn thiu, vừa nhìn thấy 2 chiếc mô tô xa xa thì vui mừng hét lớn lên.

a, các đại ca đến rồi, lần này bọn mày chết chắc. thằng nhox nghiêng răng vừa nãy giờ đã thay bằng mắt sắc nhọn, miệng hiện lên một tia cười nhạo.

“cái gì! Các đại ca sao, chẳng lẽ không phải 1 người mà là nhiều người sao, lần này không phải đụng độ tầm thường rồi!”. Minh trầm nghĩ.

Minh, tao thấy lần này gặp đối thủ rồi, ta nên gọi thêm viện binh mới được. Bảo đến gần Minh thủ thủ.

Giờ đây, bên nhóm Hắc hải cũng lo ngại không kém, họ cũng thấy lạ vì nhóm Hải âu lại có nhiều đại ca như vậy.

2 Xe mô tô đã tới, à không, phải nói đến 3 chiếc mô tô đang chạy với vận tốc kinh hoàng đã kịp dừng tại chỗ 2 băng nhóm tụ họp.

Bước xuống xe, bọn đàn em chạy nháo nhào lại chỗ Như, Hoàng và nó đang đứng.

anh, chị, bọn em đợi anh chị từ này giờ luôn đấy! thằng nhỏ nói mà như muốn rơi nước mắt.

yên tâm mấy anh chị không bỏ rơi chúng mày đâu. Như cời nón bảo hiểm ra nói, tóc cô xỏa dài che mắt khuôn mặt.

Bọn kia tới đông đủ chưa. Hoàng lạnh giọng hỏi, anh ta đội mũ lưỡi trai, xụp xuống che gần phân nửa khuôn mặt, nhưng vẫn maly.

Dạ, bọn kia đến đây đủ hết rồi, cả đại ca của bọn nó nữa! nói đến đây thấy sắc mặt của nó và Như có chút ngạc nhiên, thì Hoàng chỉ cười cười.

Nói đúng hơn là từ lúc nó cời chiếc nón bảo hiểm ra đã thấy cái “bản mặt” của ai kia thì cô đã hết sức kinh ngạc, cô liền tóm lấy cái nón sau áo trùm lên, cố giấu mặt để không ai nhận ra mình. Nó quay sang định hỏi mấy đứa bạn tại sao lại không tìm hiểu kĩ nhóm kia là ai mà đã gọi nó ra “diễn”, thật là hậu đậu hết sức, khi xoay sang bắt gặp ánh mắt đứa bạn cũng có phần ngạc nhiên không kém nên nó biết cô nàng Như chẳng hề biết trước chuyện này. Nhưng nụ cười đó của Hoàng là sao, chắc là cậu ta đã biết trước chuyện này mà còn giăng mình vào bẫy, tội này thật không thể tha.

Tí nì, em biết chuyện này đúng không? nó đưa ánh mắt nhọn hoắc nhìn Hoàng (khi vào trong bang hội thì đổi cách xưng hô ngay nhì)

chuyện gì là chuyện gì? Em chẳng biết gì cả! Tí nì (Hoàng) cố chối.

đừng có giả nai, tôi biết cậu đã điều tra chuyện này từ sớm, cậu biết Minh là đại ca của nhóm Hắc hải mà vẫn gây sự, giờ phải tính sao đây! nó nhăn mặt lại hỏi.

chị đừng có suy tính sâu xa quá được không! Chuyện bây giờ cần làm bây giờ là đánh để giải tỏa cawg thẳng trước đã rồi chuyện kia từ từ tính. Hoàng vẫn thản nhiên nói.

thế cậu tự đi mà đánh! Hôm nay tôi không thể đánh được, nhờ cậu ta thấy mặt tôi thì thế nào! nó giậm chân đụi đụi nói.

ok!ok! thế hôm nay em tự ra tay để giảm gân cốt mới được, còn Funny cậu đi không! Hoàng quay sang hỏi Như.

tất nhiên là đi rồi, nhưng không biết bọn họ thấy tôi rồi có nghi ngờ gì Băng hồng hả! Như xoa xoa cằm nói.

thế cậu bịch cái này vào! nó đưa cho Như 1 cái khẩu trang màu hồng còn in hình những con heo trông rất kute.

trời ơi! Đi đánh lộn mà như đi đánh ghen không bằng nè trời! tuy nói thế nhưng Như vẫn đeo cái khẩu trang đỏ vào, tay túm lấy tóc buộc thành chùm cao, trông rất cá tính.

Nó thì đứng dựa lưng ở chiếc ô tô màu đen bóng lóa của mình. Nhìn hàng người đang đứng ở tư thế chuẩn bị ra trận, tay thì cây cầm gậy, cầm dao cầm mác, 2 bên đối mặt nhau, không gian trở nên vắng lặng đến đáng sợ.

Không gian yên yên ắng đến đáng sợ, 2 băng đối mặt nhau mà không nói 1 lời. Có lẽ thấy không khí quá ngột ngạt Bảo lên tiếng:

Tại sao các người lại muốn khiêu chiến với chúng tôi! Còn sai đàn em gây sự chổ làm ăn của chúng tôi nữa chứ! Bảo cáu giận và khó hiểu hỏi.

Muốn khiêu chiến thì gây sự thôi, chẳng có lí do gì cả! Hoàng nói như bắt cần đòi.

Được lắm, thế mời bọn tôi ra đây chắc chỉ còn 1 lí do là muốn tống cổ bọn tôi ra khỏi khu vực này chứ gì! Minh thản nhiên nói!

Good! Đúng là đỡ hơn mấy cái bọn đầu đất này. Hoàng cười nham nhở nói, dù anh có đội mũ che đi phân nửa khuôn mặt nhưng vẫn lộ ra được nụ cười châm chọc.

Vậy còn chờ gì nữa mà không mau giải quyết đi chứ. Minh vẫn không biểu hiện cảm xúc gì, chỉ lạnh nhạt nói.

Lên tụi bây. Hoàng ra lệnh.

2 phe đánh nhau kịch liệt, đũa thì đập vô đầu, đũa thì lên gối, đũa thì chém, đũa thì phan, máu rơi lả tả, gió thổi hiu hiu, ôi cảnh tượng thật man rợ làm sau, mà nhân vật chính được xem những cảnh đó chỉ có nó.

Nó ngồi trên xe mà lòng nom nóp lo sợ, không biết ai sẽ thắng đây, không biết bạn bè của nó có bị thương không, có xảy ra chuyện gì bất trắc hay không, nó ngồi đây mà thảm khân vái, mà từ trước đến nay nó đi đánh nhau đều tự tin, phấn khởi nhưng sao hôm nay nó lại bị cái giống gì thế này, cái cảm giác này là lo lắng, quan tâm đến người thân sao thật đau quá đi, nếu biết trước như thế thì nó sẽ đứng ra và vạch toẹt ra hết cho rồi, nếu thế nó sẽ không cần phải lo sợ nữa, không cần phải đau như vậy nữa. Nó ngồi cầu nguyện và xem film (cái gì mà phim chứ pà t/g nì muốn chết à).

Trận chiến diễn ra gần 30', phần mạnh đang nghiêng về phía nhóm Hải âu, tuy chỉ có 20 người nhưng sức lực thì không thua kém gì đối với 30 mấy người của nhóm Hắc hải, tình hình giờ này là bọn đàn em của Minh đang bị các anh em trong nhóm Hải âu đánh sống không bằng chết, rất dã man (cái nì là trả thù hồi nãy chắc luôn), trong tay Minh chỉ còn có gần 10 đũa còn gượng dậy được, còn bên nhóm Hải âu thì sung sức tràn trề, đánh đâu thắng

đó, tình hình đang nguy cấp Minh cần phải thêm tiếp viện. Nãy giờ anh và Bảo chỉ đánh cùng với 2 đại ca của nhóm Hải âu mà thôi, 2 bên ngang tài ngang sức, dù không bị thương ở chỗ nào nhưng sức lực các anh thì gần như cạn kiệt, Minh đang định rút điện thoại ra gọi chi viện đến thì Bảo và nó cùng hô:

Minh, cẩn thận phía sau!

Khi anh quay người lại thì chỉ thấy 1 dao mã tấu ở đâu gián xuống vai mình.

Minh cẩn thận phía sau!

Khi anh quay người lại thì chỉ thấy 1 dao mã tấu ở đâu gián xuống vai mình.

Tình trạng lúc này là nó đang ngồi cạnh Minh và hỏi đủ điều vì vai anh đang chảy máu khá nhiều vì vết chém vừa nãy.

Mày làm cái gì thế hả, tao nói là khi giải quyết triệt để mới đem mã tấu ra rồi mà. Hoàng tức giận nói, (vì phần nó đang quan tâm Minh nữa, đúng hem).

Cậu không sao chứ! Có bị thương nặng lắm không. Chết rồi, ra máu rồi, chắc không bị sâu lắm, tôi đưa cậu vào bệnh viện nhá! nó cứ tiếp tục nói cho đến khi nghe xung quanh im lặng quá, nó mới ngược lên nhìn và hiện giờ nó thấy là...ai cũng đều...im lặng và...nhìn chăm nó...như người từ trên trời rơi xuống vậy.

Đúng thế, vì ai cũng quá bất ngờ về thái độ và hành động lo lắng thái quá của nó với...kẻ thù của mình (chỉ Minh ý pà kon). Không chỉ những người ngoài cuộc, những người trong cuộc còn sốc nữa là. Để chứng tỏ điều này, hãy nhìn xem Như và Hoàng đang nắm đầu bức tóc mình vì con chị 2 ngu ngốc hết chỗ nói đang phá vỡ kế hoạch hết sức hoàn hảo mà họ đã làm suốt mấy tháng qua. Họ nhìn nó như muốn bóp chết nó cho rồi, còn Minh và Bảo thì sao, vẫn đứng như trời trồng nhìn nó, trong đầu thì lân lân biết bao câu hỏi...“tại sao nó lại ở đây”, “nó có quan hệ gì với nhóm Hải âu”, ” mình phải giải thích thế nào về thân phận của mình trong nhóm Hắc hải đây” v.v...

cậu, cậu là Hân sao? Bảo vẫn chưa tin người đứng trước mặt mình là nó.

à, uhm! nó nói chắc nịch.

“Thế là đúng Hân rồi, sao Hân lại xuất hiện ở những nơi khỉ ho cò gáy này, còn ăn mất hết sức quái dị nữa chứ (người ta mặc đồ moden vậy mà, nhìn lại mình đê), mà còn khuôn mặt, sao hôm nay thấy khuôn mặt cậu ấy trắng thế ta và không đeo mắt kiếng nữa, nhìn dễ thương ghê”_Minh trầm nghĩ.

_cậu tại sao lại xuất hiện ở những nơi này! Mà tớ nhớ không lầm cậu là cái người chạy xe như ma đuổi hồi nãy phải không?_Minh chợt nhớ ra cảnh tượng hồi nãy rồi không tin nổi nhìn nó hỏi rõ.

Ờ, thì...tại...mình...hồi nãy..a..nó lung tung không biết nói sao cho họ hiểu.

*cậu ấy là quân sư đất lực kiêm...em gái của tôi đây!*Hoàng và Như ở đâu đi lại, Hoàng lên tiếng, suýt nữa nói là...bạn gái...thì anh tiêu lun oy. (sợ bị nó đập đầu ẹ).

*cậu là...*Bảo nghe tiếng quen quen nhưng không thấy được khuôn mặt vì người trước mặt đang đội nón.

Như và Hoàng từ từ gỡ nón và khẩu trang ra, lộ ngay ra khuôn mặt baby và quyến rũ của 2 người làm các anh bên nhóm Hắc hải phải lé mắt (keke, người đẹp có khác).

*Sao, 2 người, chẳng lẽ 2 người là đại ca của nhóm Hải âu, là 2 người đã đánh chúng tôi kịch liệt vừa nãy sao?*Minh vẫn chưa tin những chuyện quái gì đang diễn ra, anh ta làm bầm trong miệng.

*không là chúng tôi thì còn là ai nữa, đừng có ở đó mà nói những câu ngốc nghếch, máu trên vai cậu chảy ra tèm lem rồi kìa, nhìn cậu bây giờ y như con heo bị người ta đem đi “cắt” không bằng á.*Như nói với giọng đầy trêu ghẹo.

*đúng đó, chúng ta đi đến bệnh viện đi rồi những chuyện này tính sao.*Bảo nhẹ nhàng nhắc nhở.

*Bảo nói đúng đó, đi băng bó thôi, cái gì cũng bỏ qua chỉ có sức khỏe là quan trọng nhất*nó vui mừng đồng tình ngay vì thừa dịp này thì Minh và Bảo sẽ không tra hỏi nó nữa.

*uk, chúng ta đi, nhưng...khi băng bó xong cậu phải giải thích rõ chuyện này là sao cho mình biết đó! Không thì mình không thêm băng bó đâu.*Minh giả nai giận dỗi làm những người xung quanh đều che miệng cười vì cái tính trẻ con này của đại ca, chỉ trừ vài người mặt vẫn không có chút biểu cảm nếu không nói lag tức giận.

*nó cũng khựng người vì cái tính trẻ con của Minh, nó đành chịu thua thôi*biết rồi, biết rồi, băng bó đi rồi nói.

5 cái bóng đã lên chiếc taxi đi mất từ đời nào mà ở trong con hẻm XX này, những bọn đàn em của họ thì nãy giờ đã biết đại ca của bọn chúng và đại ca bên kia là gì của nhau rồi, phải suy đi tính lại làm sao mà vẹn cả đôi đường, không làm cho đại ca mình bức mình là tốt nhất, thế là họ vẫn nhìn nhau đăm đăm, nhìn nhau một cách mãnh liệt rồi khẽ nhit lại...nhit lại và...

bắt tay...làm hòa.

(Người ngoài mà nhìn thấy cảnh này chắc ngủm sớm quá, vì thấy 1 lược gần 50 đứa bị bệnh “đau” mới trốn từ chỗ ý ra, vì hồi nãy mới đánh đập nhau ì sèo thì bây giờ lại bắt tay như anh em lâu rồi không gặp, thật là hết nói nổi)

*bạn tao với tụi mày đi bar chơi đi!*thằng đứng đầu nói.

*ok, tụi mày thích thì bạn cũng chịu thôi.*thằng bên kia cũng tươi cười đồng ý, cả nhóm khoác tay nhau...đến...quán bar Thiên đường thẳng tiến.

Bệnh viện YY.

*Bác sĩ ơi, cậu ấy có bị làm sao không ạ!*Khi cả nhóm đứng ngoài chờ, chợt thấy bác sĩ bước ra nó đã xông xông chạy lại hỏi tới tấp. (làm gì quan tâm dữ vậy ta).

*cậu nhox không sao, không bị ra máu nhiều vì vết thương nhưng cháu phải cố gắng chăm sóc vết thương cho bạn trai cháu thật cẩn thận nếu không dễ bị để lại sẹo đấy.*ông bác sĩ khoảng 40 tuổi cười hiền lành với nó.

*dạ vâng!*nó cũng bớt lo đi 1 chút nhưng chợt nhớ lại điều ông bác sĩ nói: Minh là bạn trai nó, nó liền xoay người lại định giải thích thì ông ta đã đi tuốt đằng kia rồi, nhưng mà thế cũng tốt nó thật ra cũng chả muốn giải thích làm gì (thích thế cơ à).

*sao cậu không giải thích với ông ta rằng Minh không phải là bạn trai của cậu.*Bảo lo lắng hỏi (sợ nó đồng tình với ý kiến của ông bác sĩ đây mà, khi khi).

*Bảo nói đúng đó, sao cậu cứ im lặng mà không nói gì, chẳng lẽ cậu cũng muốn thế à!*Như trêu chọc.

Nó nghe đến câu “chẳng lẽ cậu cũng muốn thế” thì mặt nó bắt đầu hồng hồng lên, nóng ran lên, sợ mấy đứa kia phát giác nó liền cuội gằm mặt xuống thì có cứu tinh nói giúp.

*Làm gì mà tra hỏi ghê thế! Chắc hồi nãy Hân cũng định giải thích nhưng ông bác sĩ đó phi như bay nên không kịp nói ấy mà, phải không Hân?*Hoàng nói xong, rồi xoay đầu sang nó hỏi, cậu cũng đang hồi hộp không biết nó sẽ nói thế nào.

*uk*nó gật đầu cái rụp liền, không 1 lần do dự nào (ngu gì do dự, do dự thì bị tụi nó càng nghi ngờ hơn à).

*cuộc tranh luận kết thúc tại đây, bây giờ chúng ta vào thăm bệnh nhân được chứ.*Hoàng hớn hớn nói.

Cánh cửa phòng số 302 được mở toạc ra, cái người ta được nhìn thấy đầu tiên đó là 1 con cún con đang trườn mền từ đầu đến cuối, chui rút trong chăn, chút chút thì lại sột soạt vài tiếng.

Cả bọn thấy lạ liền tiếng tới giường Minh và mở ra:

Hả!!!! cả nhóm suýt cứng họng vì hành động của cái con người trước mặt.

các cậu vào sao không gõ cửa miệng vẫn nhai ngồm ngoàm mấy miếng bánh, mắt dính chặt lấy nó (mắt nhìn nó mà hỏi “các cậu” là sao nhể)

tôi không ngờ đấy, tôi thật không ngờ đấy, thằng bạn giàu sụ của tôi mà lại có cái tính tham ăn nè trời, nhìn đi, nhìn đi Bảo chỉ lên chỉ xuống từ người Minh đến cái giường bệnh, lắc đầu nói_ thật mắt mặt quá đi.

cậu đói lắm à! nó nhìn Minh hỏi.

uhm, đói lắm, sáng giờ có ai cho ăn cái gì đâu Minh giả bộ nai tơ, xoa xoa cái bụng, iêu sùu nói.

thế tôi đi mua gì đó cho cậu ăn nhá! nó cười tươi nói.

thanks Hân iu, cậu là đáng yêu nhất! Minh nói vọng ra khi nó đang bước ra đến cửa phòng vài bước.

Nó mỉm cười nhẹ khi được nghe Minh nói với nó bằng giọng trẻ con như thế này, thật càng ngày càng quý mến cậu ấy mà.

Nó đi được 2’ thì Hoàng và Bảo xâm xâm tới chỗ Minh ngồi, bóp tay bóp chân ra vẻ mặt dữ tợn.

ai cho phép cậu nói chuyện bằng cái giọng nhão nhẹt đó với Hân hả Hoàng sung máu, nắm cổ áo Minh nói.

cậu nói cho tôi biết giữa cậu và Hân là quan hệ gì? Bảo gạt tay Hoàng ra, vịnh vai Minh từ tốn hỏi.

ai cần biết chuyện đó hả? Nhìn là biết hần ta đang đeo đuổi Hân rồi, vậy cũng hỏi Lần này là tới Như quát.

là sự thật sao Minh, mà mày thích Hân sao, sao mày không nói với tao, mà Hân, Hân đã đồng ý làm bạn gái mày chưa! Bảo lay lay vai Minh hỏi gấp.

mày sao thế Bảo, chuyện tao thích Hân tao cũng chỉ mới biết thôi với lại tao cũng muốn giữ bí mật cho riêng mình mà, nhưng dù sao tao cũng xin lỗi mày vì tao không nói cho mày biết sớm, mà bây giờ mày cũng biết rồi đó thôi, tao thích Hân, thế được chưa. Minh cau có nói.

“Sau mày không nói sớm cơ chứ, nếu mày nói sớm thì tao đã không...”
“Bảo suy ngẫm, mà đau cả lòng_ thế Hân có đồng ý làm bạn gái mày chưa!_ câu nói này mới là câu nói quyết định đây nè, cả Bảo, Hoàng và Như đều trông đợi 1 câu trả lời thật chính đáng thì...”

“cốc, cốc, cốc”...

_____ Quay sang nó nhé _____

Nó thì tung tăn, tung tăn trên đường, tay cầm mấy phần ăn nào là vịt

quay, cơm sườn cốt lết, cánh gà hầm mật ong, mì ý, kem ý, đặc biệt là kem vani dâu, loại kem mà Minh thích nhất. Nó không biết cảm giác này là gì, nhưng thật sự bây giờ nó rất vui, rất sướng khoái, nó muốn chạy ngay lên phòng 302 và nhìn thấy khuôn mặt ấy, khuôn mặt baby hằng ngày nó luôn ghét, luôn bức mình. Gần đến cổng bệnh viện rồi, chạy ngay lên thôi.

—Đúng thật là em rồi, anh quả nhiên đoán không sai mà!

Giọng ai mà nghe quen thế nhỉ, mà thôi kệ mình không thích lo chuyện bao đồng, mau mau lên gặp Minh thôi, nó vẫn giữ nụ cười tươi tắn trên môi mà chạy nhảy, đến khi:

—em không nhận ra anh thật rồi sao,...Zenny à.—một giọng nói trầm ấm phía sau cất lên làm tay chân nó run lẩy bẩy.

Dù sao tránh thì cũng tránh rồi, trốn chạy thì cũng trốn chạy rồi, bây giờ nó phải kiên cường lên, phải đối mặt thôi, đúng, nó phải đối mặt với sự thật, mặt nó tối sầm, mắt nó đỏ ầu ầu như sắp khóc, nó từ từ xoay người lại, nhìn thẳng về người phía đối diện.

Ngồi một hồi lâu sau vẫn chưa thấy nó quay lại, bây giờ là lo lắng thật sự đây, dù họ biết nó không dễ bị “ăn hiếp”, nhưng nãy giờ gần cả tiếng rồi sau vẫn chưa quay lại, chắc gặp chuyện gì chẳng? Mặt ai ai trong phòng đều nhăn nhúm lại ngoài Thanh, từ lúc cô vào phòng bệnh thăm Minh đến giờ, mọi người đều im phăng phắt (chứ có ai ưa ai đâu mà nói chuyện), cô cũng không để ý sắc mặt hay hành động của họ cho lắm vì bây giờ cô vẫn đang đứng ngồi không yên vì thiếu vắng anh bạn trai tài hoa của mình (cái nì gọi là gì nhỉ?... à, thiếu hơi “zai” đây mà.)

Trước cổng bệnh viện YY...

Zenny! Anh không xứng đáng để gọi cái tên đó đâu, cái loại người sát nhân như anh không bao giờ có quan hệ với tôi! Anh nghe rõ chưa! nó quát vào mặt Nam, mắt nó đỏ ầu ầu, nổi gân xanh gân đỏ trông phát sợ.

Sát nhân gì chứ, anh không xứng đáng gì chứ, anh đã giải thích với em rồi mà, cái đó chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm thôi em có biết không? Em phải tin anh chứ, em phải tin vào tình yêu mà anh dành cho em chứ! Nam lắc mạnh vai nó, bầu chặt lấy vai làm nó đau điên, mặt anh than thở, như đang tuyệt vọng vì nó đã nghi ngờ anh.

Tin anh sao, tin một con người thủ đoạn như anh sao, còn tình yêu hả! Nó đối với tôi không còn đáng giá một đồng xu cắc bạt nào hết, từ khi tôi thấy được cái ngày đó, lúc đó tôi đã muốn tự tử chết cho xong vì tôi quá ngốc nghếch tôi quá ngu si nên mới tin tưởng anh, tin tưởng một người sảo trá như anh, mà giờ đây..mà giờ đây tôi đã đánh mất anh hai mình, tôi quá... quá..,

giá như lúc đó tôi kịp thời cứu anh ấy lên, nếu tôi nắm lấy tay anh ấy anh ấy sẽ không chết, giá như tôi không nghe lời anh, không trao cho anh cái quý giá nhất của con gái thì...thì anh ấy đã không đến can ngăn tôi và đã không...đã không...bị anh...oaa..aaa..hự..hự..huhu nó gục ngã xuống đất, nó đã không đứng vững được nữa, mọi thứ như đang vỡ òa trong lòng nó, nước mắt càng ngày càng nhiều, mọi đau khổ, buồn bực, mọi ám ảnh, lo sợ không thể nói rõ cùng giờ đã được vơi đi một ít, nhưng vơi đi trong hoàn cảnh này, có nên thanh thản trong lòng 1 chút không, (chắc là không rồi) vì người đang đứng trước mặt nó, nhìn tất cả những biểu hiện của nó, nhìn dáng vẻ “liều yếu đào tơ” mà nó đã dấu kín rất lâu, càng làm nó tức điên lên, nó khẽ ngân giọng, cổ họng “con” khóc lại.

Anh đã nói lần đó là anh vô ý mà, sao anh có thể cố ý *** hại người bạn chí cốt của anh chứ, là do nó quá bất cẩn nên trượt chân xuống thác suối thôi, chứ anh không liên quan gì, anh không có *** hại, hay cố ý giết hại ai hết! Nam cũng đang hoảng loạn về hồi tưởng vụ tai nạn 3 năm trước.

Anh nói anh vô ý, anh nói anh tôi bất cẩn, nhưng tại sao lúc anh tôi ngoi lên thoi thóp xin cứu giúp mà...mà anh thì vẫn đứng đưng như không, anh vẫn đứng đó nhìn anh tôi dần dần bị thác nước cuốn đi, cuốn đi đến nơi nào mà xác anh ấy vẫn chưa được thấy được, người ta còn bảo có lẽ là đã bị cá tôm rửa sạch, người khác lại nói là đã làm mồi cho thú dữ, anh biết lúc đó cảm xúc thế nào khi mất một người thân mà mình yêu quý nhất không hả? hả? nó nắm lấy cổ áo Nam giựt giựt làm anh sút nghẹt thở.

“Nam vội ôm chặt lấy nó” khẽ giọng than trách Đứng, đứng mọi việc là lỗi của anh, anh sai rồi, anh biết mình đã phạm phải 1 sai lầm quá lớn, bây giờ em muốn xử phạt anh thế nào cũng được, anh sẽ làm tất cả để khiến em vui vẻ, hồn nhiên trở lại.

Anh định dụ tôi đến khi nào đây, cũng là câu “anh biết mình đã phạm phải 1 sai lầm quá lớn, em muốn xử phạt anh thế nào cũng được” tôi đã quá quen với những lời đường mật của anh rồi, bây giờ tôi là Hạ Gia Hân, chứ không còn là cái con Bồng ngư ngọc, yếu mềm lúc nào cũng bám theo đuôi anh như xưa nữa đâu, anh đừng có mà lừa gạt tôi, với lại tôi nói cho anh biết, 3 năm trước tôi đã không làm đúng nghĩa vụ của người em gái đối với anh trai mình, còn bây giờ tôi sẽ thực hiện nghĩa vụ ấy, anh cứ nhõn nhõn ở đó mà chờ cảnh sát đến còng tay anh đi là vừa. nó thoát nhanh khỏi vòng tay của Nam, trừng mắt nhìn anh nói bằng giọng răn đe nhất là nhấn mạnh 2 từ “CẢNH SÁT”.

Như ý thức được chuyện không hay sắp diễn ra, Nam nói vọng theo khi

nó đang vững bước tiến đi Em làm gì anh cũng được, nhưng anh chỉ muốn nói với em một điều là “Anh rất yêu em, anh thật sự rất yêu em, thế giới này nếu không có em đối với anh cũng chẳng là gì cả, em cứ làm mọi việc em thích, dù có tổn hại hoặc chết vì em anh sẽ làm tất cả, anh thật sự không muốn chuyện này sẽ xảy ra với chúng ta đâu, Zenny à! _Nam dần khụy xuống, ôm mặt ” khóc” nức nở.

Chân nó bước càng nhanh vì nó không muốn phải ở đây thêm giây phút nào nữa, nó đang lung lay với lời nói quá ư sâu lắng, ngọt ngào của Nam, nó không muốn mình phải phạm phải 1 sai lầm nào nữa, nhất là đối với anh nó, nó đã sai và anh nó đã ra đi mãi mãi, cho nên sai không nên càng sai thêm. Nó chạy ngay đến bàn máy cô y tá đang tám phét, giọng điềm tĩnh nói:

_chị làm ơn đem những thứ này lên phòng 302 dùm em được không ạ!

_Ừm! Các chị còn đang bận rất nhiều việc, em đem qua phòng khác đi nhé! cô y tá không thèm nhìn khuôn mặt đang đen sì của nó mà vẫn ngồi tán dóc với cô bạn nào là anh này đẹp trai anh kia đẹp lạ v.v... (thế mà nói bận “rất” nhiều việc mới ghê chứ).

axxx....như vậy thì tiếc quá, mình thấy chị này đẹp đẹp mới chọn cho cậu chủ đẹp “zai” (nói lớn) nhà mình, thế mà chị ấy lại không chịu, thôi thì đi tìm chị y tá kute nào khác thôi! nó lắc đầu, rồi lại chắc chắn lười.

à khoan đã em ơi! Chị làm xong việc rồi nè, mới có chút thời gian rảnh, thôi thì đưa đồ cho chị, chị đưa đồ lên cho, em cứ về trước đi cô y tá mỉm cười và nói với giọng yêu điệu đến nó cũng phải nổi da gà (haha còn tui nổi da vịt nà).

vậy làm phiền chị rồi, em đi trước nha! nó nhanh tay chào rồi cũng nhanh chóng dọt ra ngoài vì nó biết trong phòng 302 có người mà nó không bao giờ muốn gặp.

Đúng như dự đoán, 5’ sau cô y tá lên đến lầu 6, cô đang loay hoay tìm các phòng VIP (thông cảm, chị nì toàn ở tầng trệt loại thường thôi nên hok biết là phải), à rồi, dãy phòng 300, 301 và trước mặt cô một anh chàng cao to, tóc sít keo, tai đeo chiếc bông đính kim cương đỏ sáng lấp lánh, mắt có màu nâu nâu, làn da rám nắng nhưng không thiếu phần baby và anh đang định...mở cửa (trời, zậy cũng làm hết hồn).

à, anh ơi, có phải đây là phòng 302 không ạ! cô y tá mắt tròn xoe nhìn Nam, chút nữa là chảy cả nước miên.

Nam nhìn từ trên xuống dưới trên người cô gái, biết ngay là y tá “hám trai” anh giả vờ nhìn qua, chắc cô là y tá, mà lại không biết phòng bệnh nhân ở đâu à, ngốc thế, hay có muốn anh dẫn đến tận chỗ không hả cô

em! _Nam cười 1 nụ cười đều cán, đưa tay sờ sờ lên mặt cô y tá, làm cô y tá tá hỏa, mặt đỏ như gấc, đứng như trời trồng.

Ờ em, a tôi...tôi lên đây là có người nhờ tôi đưa đồ lên, thôi tôi đi đây! Chào anh! cô y tá chạy ngay xuống thang máy, khẽ ôm đầu nhớ lại cảnh vừa nãy và bắt đầu mơ mộng (bà này mê trai chắc NO.1 lun oy).

“Cốc, cốc”

Ơ anh Nam, sao anh biết mà đến đây Bảo khó hiểu hỏi.

mày còn không biết à, bà chị tao đi đâu cũng kéo theo anh Nam theo hết á, cứ như hình với bóng nhìn mà phát khiếp. Minh nói xong, còn diễn tả cảnh ỏi như thế nào làm bà Thanh tức học máu.

mày có phải là em tao không hả, mày toàn nói xấu chị mình mà thôi, à mà tao đâu có làm gì sai trái đâu, chỉ có nững nịu với bạn trai thôi, vậy là sai à! Thanh chống nạnh nói.

em bó chân với chị luôn Minh hết nói nôi, thấy bọc đồ ăn trên tay Nam, cậu hỏi _à anh Nam, hồi nãy anh có thấy bạn em không, cái bạn lần trước đi khu vui chơi với mình ấy, cái bạn có đeo mắt kiếng ý.

_em nói Băng hả? à không, em hỏi cái bạn gì tên Hân Hân đó, đúng không?

_A! Đúng vậy, anh có gặp bạn ấy ở ngoài không, bạn ấy đi mua đồ ăn nãy giờ mà vẫn chưa thấy về, “em thấy hơi lo”. _Minh nhìn Nam nói, nhưng càng về sao càng nói nhỏ.

Em ấy đưa cho anh bọc đồ ăn này này, rồi em ấy nói không khỏe nên cũng về trước rồi. Nam giải thích cặn kẽ rồi đặt bánh lên bàn, quay sang ôm bạn gái mình.

Căn phòng VIP 302 vẫn toàn là những câu chào hỏi khách khí, phải chăng căn phòng trở nên trống trải, heo húc vì không có nó.

Trong căn phòng mỗi người ngồi một chỗ tuy chỉ có cặp Nam và Thanh cười cười nói nói với nhau, nhưng có hay biết tâm hồn của nhân vật nam chính (Nam) đang thả hồn về tận âm ti địa phủ nào rồi, anh đang nghĩ...(cái nì thì tui “cắm” nói, tự đoán đề).

Như và Hoàng có chung ý nghĩ về thân phận thật sự của Nam, phải chăng chỉ là bạn trai của bà Trang chị họ của Minh thôi không? Nhưng tại sao lại quen biết nó, cả cái tên nó căm ghét không cho gọi mà anh ta cũng biết, chắc chắn không hẳn là 1 người, phải điều tra thôi!

Minh và Bảo thì đâu còn suy nghĩ gì ngoài nó, không biết nó có sao không mà lại về sớm thế, còn không vào cả phòng để nói với mọi người nữa! Mai đi học chắc phải dò xét xem sao mới được.

Nó thì sao nhỉ, không bận tâm đến những chuyện rắc rối, chuyện đời thì mai hẵng tính, bây giờ nó chỉ biết có “ngủ..ngủ..phở” mà thôi. Đời còn dài, phải tận dụng cơ hội để gia tăng công lực nếu không đến lúc nguy cấp không có đủ sức đâu mà phản công thì nguy mất thôi. (câu nì là ẩn ý đấy nhé, càng về sau càng có nhiều phiền phức xảy ra cho nó đó, cho nên các bạn thông cảm để nó “tu luyện” công lực nhá, tui cũng đi “tu luyện” trên giường đê, kaka)

6h sáng,

Nó đi dài trên hành lang trường, bây giờ còn rất sớm nên chưa thấy 1 bóng ma nào (huống chi là người), nó với khuôn mặt rầu rĩ, lo lắng suy nghĩ bâng quơ về những chuyện tối hôm qua, có lẽ nó quá mù quáng trong tình yêu chẳng? Ngoài mặt nó trách móc Nam như thế, nhưng thật ra nó là người đau khổ nhất, không biết phải giải quyết làm sao cho trọn nghĩa trọn tình, giữa 1 người anh trai luôn yêu quý, quan tâm đến nó và người mà nó thầm thương trộm nhớ, dành cho người đó đến cả trái tim lẫn thể xác của mình, đúng thật là rất khó xử, phải không!

Lớp 11a2 đã hiện ra, nó nằm dài trên cái bàn thân yêu không chút tí vết của nó, nó nằm yên lặng lắng nghe tiếng chim chít hót véo von ngày nắng sớm, tiếng người xôn xao nhộn nhịp để đón bình minh, nắng chiếu qua ô cửa kính long lanh những ánh sương mai làm lòng nó cũng dịu mát hẳn đi.

Nó vẫn nằm đó, không ngước mặt lên nhưng nó cũng biết có ai đó đang đi đến lớp, chắc mấy đứa bạn đến sớm để trực nhật đây mà, nó nghĩ thế.

Tiếng chân ngày một gần nhưng chẳng phát ra tiếng nói nào, rồi dừng lại gần bàn nó, vẫn không có 1 động tĩnh nào, lạ thật nó ngước mặt lên.

Lại là hấn ta, người làm mình mất ngủ hằng đêm vì gặp ác mộng, người làm mình đau tai nhức óc vì phải suy nghĩ cách đối phó, tại sao hấn lại tới đây, hay là hấn đến tìm mình.

*Tối qua em ngủ có ngon không? Anh trông em xanh xao quá. Em có ăn sáng chưa, chúng ta cùng đi ăn nhé!*Nam cười nhẹ nói với nó.

.....nó vẫn cứ như thế, thẳng lưng nhìn anh, à không phải, nó nhìn cảnh sân trường, nó xem anh như không khí.

*Hay em mệt rồi, em ngồi nghỉ đi, anh xuống căn tin mua cho em bô gô cá và lon nước cam nhé!*anh cứ thế mà tự biên tự diễn, đi đến gần cánh cửa anh chột quay mặt lại, cười tươi với nó nói_à, chắc phải mua thêm 1 cây kem dâu chứ nhỉ, hay là 2 cây ta, chắc là 2 cây rồi, anh nhớ rất kĩ là em rất mê kem dâu, lúc trước em còn tranh cây kem dâu của anh nữa cơ mà, lúc đó trông em thật nghịch nha, ăn tới quần áo dính tèm lem làm cho anh khi về nhà bị 2 bác

la quá trời luôn!

Anh nói đủ chưa, nói đủ thì rút ra khỏi tầm mắt của tôi ngay, tôi không muốn thấy anh nữa, anh đừng tưởng đến đây dùng lời ngon tiếng ngọt để làm tôi siêu lòng mà không báo cảnh sát để điều tra anh, anh nên nhớ những thứ có liên quan đến anh tôi điều quên hết rồi, bây giờ tôi đối với anh chỉ có hận và hận mà thôi, tốt nhất anh nên tránh xa tôi ra, nếu không khi bản loạn không biết tôi sẽ làm gì anh nữa đâu! nó trừng mắt nhìn Nam.

Em nào có như vậy, đâu có bao giờ biết hăm dọa người khác đâu chứ, có phải là tại anh đã làm em ra thế này không, anh thật đáng chết mà! Nam quỳ xuống 1 chân, 1 chân đứng chống, mặt đầy thành khẩn.

Nó đang đau, phải, tim nó đang rất rất đau, không biết phải xử sự thế nào hay là bỏ qua cho Nam và quay lại như hồi xưa, một cuộc sống không buồn đau, không lo nghĩ.

Chợt tiếng ồn ào, xì xầm ở sân trường làm nó ngưng ngay cái suy nghĩ điên rồ này, nó hất tay Nam ra khỏi cánh tay nó, không thềm nhìn anh một cái, nó bước ngay xuống sân trường, xem chuyện gì đang xảy ra.

Sân trường lúc này

Người nào người nấy chen lấn, xô đẩy nhau làm nó không thở được, nhưng vì muốn tìm hiểu thông tin một cánh yên bình thì không nên làm loạn, nó cố gắng chen lấn vào trong.

Nó nghe thấy tiếng nói của một đứa con trai, vì chen lấn quá chưa kịp nhìn rõ mặt:

Anh nói anh là trưởng bối, tôi phải biết kính trên nhường dưới, nhường đường cho anh đi sao, đâu mà có cái đạo lý cùn như thế nhở! nó ngược mặt lên nhìn, thì ra là Minh đây mà, hôm qua vô bệnh viện chưa đủ hay sao mà giờ lại đi kiếm chuyện rồi.

Tao nói không đúng à, mày học lớp 11 tao học lớp 12, tao chẳng phải là bậc trưởng bối của mày sao. thằng con trai khác giọng kênh kiệu lên tiếng (chà chà, chắc nì cũng con nhà tử phú mới hok sợ Minh đại ca đây mừ)

ôi ôi ôi, mình là con nhà có học, lại là gia đình quyền quý, sao lại xưng hô mày-tao với người mới quen biết như thế, với lại anh nói anh là bậc trưởng bối thì cho tôi hỏi vài câu để kiểm tra trình độ học thức của anh nhá! Minh bình thản đáp nhưng đâu đó có ý trêu chọc.

hừ, cứ tự nhiên tao...à anh mày đây chưa sợ ai bao giờ mặt thẳng đó vẫn cứ ngênh ngênh ra trông phát đăm.

ôh, tôi cũng chỉ hỏi những câu hỏi đơn giản thôi, trong 3 giây anh trả lời không được thì thua nhé! Minh cười điều hỏi.

*anh mày không cần 3 giây chỉ 1 giây là đã quá dài rồi*thằng đó tự tin nói. (không phải tự tin thôi đâu, phải nói là quá quá tự tin mới đúng).

_ Câu hỏi thứ nhất, trong một năm tháng nào có ngày 28?

_ ờ, tháng 2_ mắt thằng đó lóe sáng lên.

_ sai, trong năm tháng nào cũng có ngày 28 hết!

_ Câu thứ 2, có một chiếc xe điện chạy từ phía Nam lên mà hướng gió lại từ hướng Bắc, hỏi khói xe bay về hướng nào? _Minh đọc lưu loát từng chữ.

Thì..thì hướng Tây Nam. cái này phải suy nghĩ à.

*Sai, xe điện không có khói! Chỉ những câu đơn giản như thế này cả Chí phèo cũng còn biết nữa là, từ những nhận thức đó suy ra anh học rất giỏi.*Minh cười chế nhạo hần, còn nó thì nhìn hần bằng ánh mắt nghi ngờ.

*Còn câu thứ 3*tuy bị ê mặt nhưng vẫn cố gắng trả lời đúng câu thứ 3 để lấy lại 1 ít danh dự.

_Tuy anh đã trả lời sai 2 câu trên, nhưng tôi cũng hỏi anh luôn câu thứ 3, tôi hỏi anh, bộ phận gì trên cơ thể con người khi hưng phấn thì to ra?

_Tôi, tôi không trả lời những câu hỏi vô lí của cậu!_thằng đó ấp a ấp úng, nhìn Minh.

Không những có hần, còn cả bọn đang bu xung quanh cũng nhào nháo lên vì cái câu hỏi “ngộ ngộ” này. Chỉ trừ nó, nó đang...cười.

*Ai da, câu trả lời là đồng tử, khi nóng lên đồng tử sẽ nở ra đến 7 lần*Minh nhìn mọi người, rồi cười sảo trá nhìn thằng đó _Anh không trả lời được hay anh hiểu lầm câu hỏi của tôi hả!

Làm ai ai cũng phải nhăn răng ra cười, vì ai cũng như thằng đó, đã hiểu “tầm bậy” câu hỏi của Minh (ý tầm bậy đó là cái gì vậy ta).

Thằng đó quê độ, hừ lạnh bỏ đi, mọi người cũng dần giải tán, chỉ còn mấy cô em đang chết đứng nhìn Minh và cả nó. Nó tiêng lại gần Minh, giựt nhẹ tay áo:

*cậu, cậu là con của bác Hoàng hử?*nó nhìn chăm chăm Minh, chờ nghe câu trả lời thích đáng.

_Minh cũng nhìn nó hơi lâu rồi cũng cười tươi và gật đầu.

_ Chẳng lẽ cậu là cái thằng nhox mà mình nhất quyết phải lấy sao!_ nó như mất hồn, gặng từng chữ nói.

*ummmm... đúng vậy, chứ không phải cậu biết hết rồi sao, mình cứ tưởng là cậu biết mình là vị hôn phu đã định của cậu rồi chứ!*Minh có vẻ hơi buồn buồn.

lúc đầu tôi đã điều tra xem ai họ Hoàng trong lớp mình thì chỉ có cậu, nhưng tôi tìm hiểu đi tìm hiểu lại cũng không thấy giống, cho đến khi nghe

được mấy câu đó này tôi mới biết là cậu đấy. Nó cũng hơi ngạt nhiên vì kết quả này.

hì, mấy câu hỏi này là do cậu chỉ tôi hỏi nhỏ mà, à mà, không giống, không giống là sao? Minh vô tội hỏi.

Thì hình của con trai bác Hoàng mà bác ấy gửi qua với cậu trước mặt đâu có giống! nó nói.

Ờ thì, tại tôi cũng không thích ép duyên nên mới lấy hình người khác đưa qua cho nhà cậu đấy chứ, mà hình của cậu cũng đâu có giống, lúc đưa hình qua tui nhìn mà muốn té ghế luôn ấy chứ, xấu đê tiện luôn, xấu không chịu được! Minh bày tỏ tâm trạng của mình lúc đó và “bụp” một cái cốc đầu điên trên đầu, xoa xoa nhãn nhó nhìn nó.

Đang định buồn một màn đưa lê thì ở đâu đó có tiếng học sinh xì xầm, người nào người nấy nói qua tai nhau rồi chạy ngay đến phòng vi tính, chẳng hiểu mô tê gì, thì Băng, Hoàng, Bảo ở đâu chạy lại, người nào cũng nhãn nhó mặt:

các cậu bị sao vậy! nó lo lắng hỏi.

cậu muốn biết thì lên trang web trường mình đi thì biết, có chuyện đang rất hot đấy!

Nó cũng gật đầu làm theo, có chuyện gì không ổn sao, nhìn nét mặt của từng người chắc là tin “dữ” rồi, lấy cái iphone mới mua hôm kia ra, nó lần mò vào trang web nổi tiếng của trường.

“cách, cách, cách, cách”.....

“cách, cách, cách, cách”

Cuối cùng cũng vào được trang tin hot của trường, Minh cũng nhón nhón chân lên, nghĩa nghĩa vào cái iphone trên tay nó.

Cái gì vậy nè, sao hình nó với Nam ở trước cổng bệnh viện được đưa lên mạng vậy, còn dưới tấm hình là gì đây.

” Học sinh nữ trường Royal đi phá thai”.

Nó đang nhãn nhó mặt và mắt như nầy lửa, còn người kế bên cũng không thua kém, đang mở to mắt ra ngạc nhiên về cái bản tin quái đản này và cũng hơi nghi ngờ nó.

Nhìn xuống dưới còn có tấm khác nữa, nhìn xem cái gì đây, tấm hình Nam nắm lấy tay nó, mặt anh thảm thương, còn nó thì tức giận, để xem họ nói gì về nó đây.

“Cô gái định phá bỏ đứa bé trong bụng nhưng anh chàng cương quyết không chịu, lấy hết lòng tự trọng của con trai ra để mong cô nàng suy nghĩ lại, nhưng cô không có tình người nhất định phá bỏ đứa bé chưa thành hình

“nhân” này, để chàng trai kia sầu não, trông đến thảm thương”.

Trời, trời, cái gì mà đứa bé trong bụng chưa thành hình nhân chứ, cái gì mà không có tình người, thật là quá đáng mà, ai có thể đi rêu rao những thứ linh tinh này vậy trời, tức quá tức quá không thể chịu được nữa rồi, phải làm cho ra lẽ chuyện này mới được. Nhưng mà...cái hình này đâu có bằng chứng người đó là nó đâu, lúc đó là ban đêm, với lại nó cũng che mặt đi nhờ cái nón ở áo rồi, nên nó cũng thanh thản được đôi chút.

À khoan bên dưới còn cái gì đó đừng nói lại là 1 tấm hình khác nha, lòng nó hơi hồi hộp, tim nó đập nhanh hơn bình thường, không biết có chuyện gì xảy ra nữa không, nó lấy tay hươ lên trên 1 cái, đúng là có 1 tấm hình khác nhưng...hình này là ở trong trường, với lại chỉ mới vừa rồi thôi, không gì khác là bức ảnh của nó và Nam nói chuyện lúc sáng, anh ta đang quỳ trước mặt nó, trong tư thế nhận lỗi, mặt buồn rĩ rượi, còn nó, mắt trừng trừng trừng nhìn anh ta, rồi lại một hình nữa là lúc nó hát tay anh ta ra. Hình này trông sáng và rõ hơn. Để xem bọn họ sẽ đưa ra tiêu đề gì cho mấy cái này đây.

”Chàng trai này có phải trùng hợp với chàng trai trên kia không?, còn cô gái này có liên quan gì trong truyện này? Có phải họ là 1”

Thì ra là một câu hỏi, tưởng ghi cái gì hay ho lắm, ai dè vẫn biết sợ à, đúng là cái bọn lắm điều.

Phía dưới là hàng câu bình luận về những chuyện lố lăng này, hình như là những câu bức xúc đa phần nhiều hơn, nam có nữ có, nói chung có thể là toàn trường cũng có. Họ buồn ra những câu nào là:

_Haizzz...mấy đứa ma mới bây giờ ghê quá, chưa gì đã có những chuyện làm nổi trên trường rồi, không biết sau này còn làm ra những chuyện ghê gớm thế nào nữa đây. (cái này chắc là 1 bà cựu học sinh nào đó)

_Con nhỏ trong hình có tâm hồn “thánh thiện” gớm, chưa gì đã giải quyết mọi chuyện “nhanh, gọn, lẹ” rồi, cái thằng kia chắc hóa thiên thần rồi nên mới năng nỉ con nhỏ đừng phá thai chứ gặp tao thì...tự xử, haha. (cái thề này nghe cách nói là biết anh của sở khanh oy).

Con nhỏ đó đẹp mà lại là hàng mất tem thật là uổng quá đề!(thề nì mi hok có cửa đâu nhá) Khi đọc đến đây nó mới nhận ra, thì ra hồi sáng nó vẫn chưa hóa trang, đúng là sui xẻo mà, để xem họ còn trê trách gì nữa không(thề nì mi hok có cửa đâu nhá)

_AAA! Hình như tui biết người trong hình đó, người nam là anh Nam ở lớp 12b2 đó, còn nữ hình như là người ngoài trường thì phải! (một người khác cũng chen lời bình luận vào)

_Người ngoài đâu mà người ngoài, nhìn hình cũng biết là ở trong trường

mình rồi, với lại nhìn cách bày trí với cái bình bông hình như là ở lớp 11b2 hả gì á? (người khác cũng chen vào cãi)

_Đúng đúng, là ở lớp 11b2 đó, Hình như cái cô gái đó tên là Gia Hân, tôi đi qua lớp đó chơi thường xuyên nên tui biết mà!

_Cô gái đó mà là Hân lù đù mới là lạ, tôi ngày cô ta chỉ biết cầm đầu vô học không hà, với lại cô ta cũng đâu có gì đẹp để mà có thể quen biết với anh Nam coolboy của trường chứ! (chắc, chắc chắc con mắt nào trong lớp nó đây mà, giám nói nó “lù đù” nữa chứ, lần này tiêu em oy).

_Tôi nghiệp anh Nam quá, sao lại vì cái con nhỏ đó mà hạ mình chứ, thật không đáng mà. Hình như anh Nam đang quen với chị Thanh mà, sao bây giờ lòi ra con Hân này nữa, chẳng lẽ nó dượt anh Nam với chị Thanh sao, thật dễ tiện mà.

_nghe nói con nhỏ này luôn luôn dượt bạn trai của người khác đó, nó mang cái vẻ mặt ngốc nghếch, khờ khạo ra để gạt người ta, chứ thật ra nó là 1 con cáo già, không biết nó đã mấy chục lần đi phá thai nữa không chừng. v.v.....

Lần này nó đã chịu đựng hết sức rồi, nó đang bốc hỏa thật sự, tay nó bầu chặt lấy cái iphone yêu quý, ôi ôi không...

“CÓP...”

Cái điện thoại đã tan nát và văng ra tứ tung ra đất, (nhìn mà thấy đau lòng, hix hix) bây giờ nó không còn là Gia Hân ngoan ngoãn hiền lành nữa, nó đang bộc phát bản chất thật sự của mình, 1 chị hai của nhóm dân chơi thứ thiệt, 1 đứa nóng nảy và bốc đồng với mọi thứ, và đó là đây...

*Cái con mẹ nó! Mau tìm ra đứa nào tung cái bản tin ***** này, với mấy cái đứa lấm mồm vừa nãy chửi tao mau.* nó sùng máu la hét lên, đột nhiên mấy thằng con trai đứng gần nó gạt đầu rồi chạy mất.

Minh và Bảo chẳng hiểu mô tê gì, chỉ biết bây giờ nó đang “rất rất” tức giận và họ cũng ngạc nhiên về thái độ bất thường của nó, chưa bao giờ họ thấy nó lại hung dữ như thế, chắc cơn giận đã lên đến đỉnh điểm rồi, vì khi bị người khác xúc phạm ai cũng bức tức như thế. Họ xoay sang nhìn Như và Hoàng, nhưng họ chỉ nhúng vai và cười, không biết họ cười cái gì, chắc đây không phải là lần đầu họ thấy nó như thế nên họ không mấy ngạc nhiên.

Chợt Như tiến lại giữa bọn họ, búng tay một cái, nhìn về phía trước, mỉm cười nói:

_ Có chuyện vui để xem rồi.

Khi họ tỉnh táo lại nhờ tiếng búng tay của Như thì trước mắt họ, Thanh, Ngân và có cả 1 hàng người đang đi theo, nhìn tướng đi của họ chắc không phải đến đây để chào hỏi rồi.

Mày quá quắt lắm rồi, tụi tao đã nể tình mày là bạn của Minh nên không muốn gây sự với mày, chứ thật ra, từ đầu tao thấy cái bộ mặt dã tạo của mày đã thấy không ưa rồi, đến giờ mày lại giám công khai là đang quen với anh Nam nữa, thật không biết lượng sức mình mà! _ Ngân buồn lời sỉ vả nó.

Em thôi đi, để chị nói chuyện với cô ta! Thanh nói, rồi bước lên trước mặt nó. _ những chuyện được tung tin trên mạng, có phải là sự thật không! _ Thanh nói với vẻ mặt bi quan, nghen ngào ở cổ, chờ đợi 1 sự thật như ý muốn.

Trông cô kìa, chỉ mới là những tấm hình, những lời phê bình nhằm nhĩ mà đã làm cô run người vì lo lắng rằng mình sẽ mất bạn trai rồi, nếu như hơn thế nữa chắc cô đứng không vững luôn rồi! nó khinh thường nói _ không lẽ cô không tin bạn trai của mình _ nó đưa tay nâng cằm Thanh lên _ đừng nói với tôi là cô cũng chả giám hỏi anh ta nha!

....
Thấy Thanh im lặng nói tiếp:

Cô sợ khi hỏi xong thì sẽ nhận được 1 đáp án không như mong đợi chứ gì? Cô sợ anh ta sẽ bỏ rơi cô phải không! _ nó vẫn nhìn vào mắt Thanh hỏi.

Cô nàng có vẻ lúng túng với ánh mắt của nó, ánh mắt ấy như muốn lột trần những suy nghĩ của cô, không thể nào cự tuyệt được.

Thanh khẽ chớp mắt lia lia, rồi cúi đầu xuống hoặc xoay sang chỗ khác để không phải bắt gặp ánh mắt lạnh giá kia của nó. tôi sao lại mất tự tin về mình như thế chứ! Tại vì tôi tin anh Nam và không muốn làm anh Nam nghĩ là mình nghi ngờ anh ấy nên tôi mới đến gặp cô, để biết tại sao những tấm hình của hai người lại được đăng trên mạng và tại sao cô lại làm ra bộ mặt đó với anh ấy?

nếu cô muốn biết mối quan hệ của tôi và anh ta là gì thì tôi cũng sẽ nói ra theo ý nguyện của cô! nó vẫn bình thản đáp _ tôi và anh ta.... trong thời phúc gay cần này, ai ai cũng đang hồi hộp không biết nó trả lời thế nào, và kết quả là _ không có quan hệ gì.

cô nói láo, rõ ràng hình chụp 2 người đang nói chuyện với nhau và có vẻ đang cãi nhau nữa là, sao cô nói là 2 người không hề quen biết nhau chứ! _ Ngân đứng phía sau cũng oang oang lên tiếng.

hừ! các người tin cũng được không tin cũng không sao, tôi cũng không mắc gì phải giải thích cho mấy người biết, mà hình như các người đến đây chắc không phải để hỏi tôi mấy câu ngu xuẩn như thế này đấy chứ? nó nói với vẻ mặt bất cần đời.

được, mày ngon lắm, mày đã ăn gan hùm hay sao mà dám nói sộc với chị Thanh hả? tao phải dạy dỗ mày để mày không còn lên giọng hỗn láo đó

nữa!Ngân hung hổ bước lên trước, bây giờ hầu như là cô đã nắm quyền, vì Thanh, cô nàng đang thần thờ, trong đầu chỉ xáo rỗng, nhìn về mặt cô trông đến tội nghiệp, người khác nhìn vào chắc chả ai muốn đánh hoặc chửi đâu, nhưng ai kia thì _Đồ vô dụng_ đó là câu nói phát ra từ cửa miệng của bạn Ngân đấy ạ. (con nhỏ này lấy oán báo ân nhờ)

Đáp lại sự giận dữ của Ngân, nó chỉ đứng đó nhún vai và trề môi, chỉ hành động ngổ ngáo như thế thôi cũng đủ làm cô nàng Ngân tức điên lên rồi, cô ta ra hiệu cho 3 đứa con gái lên trước, xem thế đứng của nhóm mình như thế nào, mới cho thêm lực lượng xông vào nó. (con nhỏ này cũng khôn gớm nhể).

3 Đứa đó xông lên đến gần sát nó, nhưng nó vẫn đứng đững đưng không hề động đậy, chỉ đứng 1 chỗ, khoanh tay lại và né sang 1 bên để tránh cú đâm của cô đầu tiên, rồi nó khụp đầu xuống để tránh khúc cây hươu ngang đầu, làm Minh lẫn Bảo chới với, (sợ nó bị thương đây mà). Cô gái khác lại thụi vào bụng nó, nhưng nó lại lùi về phía sau 1 cách nhanh chóng và nói:

Đến lượt tôi chơi nhé!

Vừa nói xong, nó đã nắm lấy tay cô gái đang định đánh lên nó từ sau lưng và quật ra trước, làm cô nàng không kịp trở tay, không vịn vào chỗ nào được đành phải cho nó quật mạnh xuống đất, “bụp” cô nàng nằm chổng quèo dưới đất, cú tiếp đất quá mạnh làm cô đi không nổi nữa, nằm liệt dưới chân nó, tay chân run rẩy.

Nó xoay sang nhỏ khác đang mắt tròn mắt dẹt nhìn cô bạn bị nó hành hình 1 cách đáng thương, đầu biết, hình ấy đã đến mình,...nó chạy nhanh tới, dòn sức vào chân, nó phóng lên xoay 2 vòng rồi “bóp”, 1 cái đá vào mặt làm con nhỏ ngã ngửa, không còn thấy trời chẳng gì nữa, đứng lên còn không vững, cứ đứng rồi lại té, nên nhỏ quyết định ngồi yên một chỗ để nghỉ sức+xem kịch tiếp.

Nhìn xung quanh chỉ còn 1 con, con nhỏ này đang run như cây xậy, chưa đánh mà nước mắt nước mũi ở đâu tèm lem, chứ thử nhỏ đó bị đánh rồi xem, chắc khóc ngập trường luôn quá. Nhỏ đó chạy nhanh tới chỗ Ngân đang đứng, khóc lóc rên rỉ này nọ, định mét hay sao ấy, nhưng cô làm rồi, không những Ngân không bênh vực mà còn mắng chửi thậm tệ và còn bị ăn tát nữa chứ.

_Mày chẳng làm ra tích sự gì hết, có 1 con nhỏ mà đánh cũng không xong, còn lại đây nói cho tao nghe nữa à, mày tin tao tát vỡ mồm mày không hả!_Tin hay không gì, khi nói câu đó Ngân đã tát cô gái đó rồi còn gì!_Tụi bây xông lên, không lẽ mười mấy đứa mà không đánh lại 1 con nhỏ tay

không như nó hay sao! _Ngân nhếch mép cười nham hiểm.

Cô nàng cùng đồng bọn định xông lên đánh nó, thì Minh đã đứng trước mặt che chắn cho nó.

Cô đẹp mấy trò của cô đi được không hả? Tôi không cho cô động đến 1 sợi tóc của Hân đâu. Minh ra giọng đe dọa.

Trò gì chứ! Anh biết em làm vậy là vì chị Thanh mà, con quỷ đó đã mê hoặc, quyến rũ anh Nam, mà giờ đây nó còn đeo bám anh nữa chứ, em sẽ không bỏ qua cho nó đâu. Ngân hét lên.

Minh định nói tiếp nhưng có tiếng nói cất lên làm ngưng ngay cuộc nói chuyện. Nam từ xa bước lại gần nói:

_Anh không cho phép em đối xử như vậy với Zenny,...ý anh nói là với Hân!

Câu nói đó của Nam chẳng những làm mọi chuyện được giải quyết mà lại làm nó đi xuống chiều xấu, chiều rắc rối hơn.

Chương 6

Anh nói gì vậy, anh cứ yên tâm, em sẽ dẫn mặt nó 1 trận để nó không còn cả gan dụ dỗ anh nữa! Ngân vẫn đứng nói cứng và xông lên đánh nó thì Nam đã kéo tay cô ta lại và xô cô ta ra, trước khi Ngân kịp chạm vào tay nó.

Anh đã bảo là đừng động đến cô ấy mà! Nam hung dữ quát Ngân.

Thật ra thì quan hệ của anh và con nhỏ đó là gì chứ! Tại sao anh cứ 1 mực bênh vực nó, còn dùng bạo lực với em nữa chứ. Ngân nhăn mặt, mít ướt nói.

Anh với cô ấy.... Nam vẫn đang rối với câu trả lời thì Thanh ở đâu đi lại nói.

Có phải anh và Hân là anh em không! Thanh nói, làm ai ở đây cũng phải ngỡ ngàng, cả nó và Nam cũng không tránh khỏi.

Thanh xoay người sang trước mặt nó, nhìn nó và cười:

_Có phải khoảng 3 4 năm trước, anh Nam, em và còn 1 anh khác nữa, đã đi du lịch ở Hà Nội và tình cờ cứu 1 cô gái phải không?

Chẳng lẽ cô gái đó là chị à! Nó gần như không ngạc nhiên lắm, vì khi nhìn chị ta, nó đã cảm thấy khá quen thuộc rồi.

Đúng! Chính là chị, từ khi đó chị đã âm thầm tìm kiếm mọi người, nhưng không tìm thấy, đến khi đi du học ở Anh, chị mới gặp được Nam và bây giờ khi nghe anh Nam gọi em bằng Zenny, chị mới nhận ra em, thật sự chị không ngờ em lại ở đây. Khi nói ra những lời này, trông cô hiền hậu không chịu nổi, nhìn vào thì ai mà nghĩ cô đến đây để đánh ghen đâu ta.

Nó cũng chỉ cười, nhưng đây chỉ là nụ cười nhạt không cảm xúc, nó khinh thường cái người đứng trước mặt nó, thật chả có gì là thú vị cả.

Nhưng những điều đó, cũng đâu chứng tỏ giữa anh Nam và cô ta là anh em đâu chứ và giữa hai người đâu có cùng họ đâu, với lại hồi nãy, chẳng phải con nhỏ đó đã nói là không có bất cứ quan hệ nào với anh Nam hay sao. Cái con quỷ cái này thật là phiền phức mà.

Câu nói đó làm tình hình lại trở nên căng thẳng như cũ, thật sự rất bức mình, nó mở miệng làm phá tan bầu không khí ảm đạm này.

_Tôi đã nói là chẳng có quan hệ gì với anh ta cả và cũng chả bao giờ đi cướp giật anh ta với Thanh đâu, tôi không bao giờ làm những chuyện đáng khinh bỉ như thế.

Thế cô lấy gì chứng minh cho mọi người tin chứ! Ngân đồng thanh nói. (nãy giờ chẳng ai mở mồm, chỉ có con mụ này thôi, thật đáng xử tội mà).

Muốn chứng minh à, được thôi! nó xoa cảm xuy nghĩ rồi nói *_Thế tôi đưa ra boyfriend thì mọi chuyện sẽ được giải quyết chứ!*

Ai cũng nhìn chằm chằm nó, nó đang nói gì thế, họ biết nó vẫn chưa có bạn trai mà, làm gì bây giờ ở đâu moi ra cái thằng bạn trai từ trên trời xuống chứ, nhìn nó, nó chỉ nhún vai, không khí đã căng thẳng giờ thì còn ngọt ngào hơn nữa, thật là không chịu nổi nữa mà.

Thế, cô đưa bạn trai cô ra cho bọn tôi xem, nếu thật như lời cô nói thì mọi chuyện sẽ chấm dứt tại đây. Con Ngân hung hỏ lên tiếng, nó cười nhếch mép, để xem bạn trai của nó là thằng nào đây, chắc là 1 đứa lười thôi, lếch thếch thôi chứ gì.

Quyết định như thế đi! nó cười nham hiểm. Bạn trai tôi là...đây_ nó chỉ ngay Minh, anh ta thì không biết gì chỉ mở to tròn mắt, ngây thơ vô tội nhìn nó, ôi thôi, nó lười anh vô cuộc chơi của nó rồi à. (giờ này còn hỏi).

Cô nói dối, anh Minh làm bạn trai cô bao giờ chứ, anh Minh chưa từng có bạn gái mà. Ngân hét lên, trong vô thức.

Cô này ngộ nhỉ, lúc này nói là tôi dụ dỗ Nam, bây giờ tôi đưa bạn trai ra thì cũng không chịu, thế bây giờ cô muốn gì đây. tuy hiểu ý của Ngân nhưng nó vẫn cô tình, chống nạnh lên, ra giọng tránh mặt.

Cô...cô, tôi biết cô và anh Nam chưa “quen” nhau, những gì cô nói vừa này là nói dối. Ngân nói lí với nó.

Đúng là chúng tôi chưa quen nhau, nhưng để chứng minh lời nói của tôi, thì cô nghe cho rõ nhé nó xoay sang đứng đối diện với Minh, khẽ đứng xác vào anh, thủ thỉ nói_ Tôi sẽ trả lời cậu, vụ tán tỉnh bữa trước nhé!_ Rồi nó ngược mặt lên cười tươi nói_ Chúng ta quen nhau nhá!

Mọi người xung quanh nó gần như bị đóng băng, chẳng biết được việc gì nữa, họ cứ như thế, đứng đó, há mồm, mắt tròn xoe và nhìn chăm chú nó.

Mọi người đang hồi hộp chờ xem câu trả lời của Minh như thế nào, nhưng nói chung ai cũng mong anh trả lời là “KHÔNG”.

Nhưng họ đã lầm rồi, câu nói này anh đã chờ bấy lâu oy, mấy đêm liên anh không ngủ cũng chỉ vì câu này đó trời, nằm mơ anh anh mới trả lời là không nhá.

Uhm, mình đồng ý. Minh gật đầu túi bụi, y như con lật đật ấy, nhìn bộ dạng của anh làm nó phì cười, nụ cười hồn nhiên, ngây thơ này anh chưa từng thấy bao giờ, làm tim anh càng ấm áp hơn.

Nói xong anh thản nhiên nắm lấy tay nó tung tăng đi lên lớp, bỏ mặt mấy sinh vật lạ đang đứng chết trân ở phía sau. Đi đến gần cầu thang, nó khẽ nghiêng đầu nhìn, nó thấy Hoàng lẫn Nam đang rất tức giận về hành động đó của nó, còn Ngân thì la ó om sòm, giậm chân đui đui, nhìn về phía nó rồi lầm bầm chửi rủa, Như này giờ nhìn khung cảnh xung quanh cô chỉ biết thở dài 1

cái vì quá biết tính cách nghịch ngợm của con bạn mình, nhưng lần này nó làm cô ngạc nhiên thật sự, chợt cô thấy có người đi tới gần, họ chào cô, thì ra là bọn đàn em hồi nãy nó kêu đi kiếm mấy đứa lắm điều đây mà.

_Chị hai, em đưa tụi nó tới rồi.

Khi cô tới gần thì lỡ tay đụng trúng Bảo, anh ta không tránh đường, anh ta đang đứng đó, mắt vô hồn, nếu nói thẳng ra là buồn, ánh mắt anh hiện lên tia đau khổ cùng tuyệt vọng, cô lắc đầu khi lại thấy 1 tên khác rơi vào lưới tình của nó. Đi đến gần mấy con nhỏ cùng vài thằng con trai đang run rẩy ngồi bẹp dưới đất, cô cười nhạt, thật không biết trời cao đất dày là gì mà dám gây chuyện với nó, bỗng điện thoại cô vang lên, đó là số của nó:

_Tao nghe nè!

uhm...uhm...tao biết rồi cô đã nghe xong lệnh của cấp trên, bây giờ đã đến phần thực hiện lệnh đó.

Cô khẽ lại gần khiu khiu vai Hoàng, anh ta xoay lại nhìn cô bằng ánh mắt bức tức, giận dữ, cô cũng không biết nói gì thêm chỉ biết lạnh nhạt nói:

_Câu có nhiệm vụ cần phải làm.

Nghe đến đó, mặt anh bỗng nhiên tươi tỉnh trở lại, anh đã giảm bớt đi vài phần tức giận trong lòng rồi, không biết tình cảm giữa anh và nó cao đến mức nào đây, mà có thể dễ dàng cho qua những chuyện như thế.

Chị hai ra lệnh gì? anh cười tươi nói.

Như thật sự không hiểu, Hoàng có bao nhiêu cái mặt nạ đây, vừa nãy đang tức giận, khói bay mịch mù, mà giờ lại cười tươi như hoa mới nở như thế, thật quá khó hiểu mà.

Chị hai bảo bọn người này rất thích soi mói chuyện của người khác, không biết nguyên nhân rõ ràng như thế nào mà lại dám buôn lời phỉ báng người khác, nên chị ấy muốn bọn họ nếm thử mùi vị bị người khác nghi oan, trê trách và khinh bỉ sẽ như thế nào! Như thuật lại lời nó nói, làm bọn lão nháo ở dưới đất đã sợ giờ còn sợ hơn.

Ok! Tôi đã biết phải làm sao rồi! Hoàng nói xong còn lộ ra nụ cười đều làm ai ai cũng phải tránh ra xa.

Hoàng đến gần bọn họ, tay anh cầm kéo và 1 hộp trang điểm, nụ cười gian tà của anh ngày 1 sâu. Anh mần bọn họ trong vòng 30' và.....

Renggg...rengggg...

Tiếc thật, sao lại vào học sớm vậy, tôi muốn chơi với bọn lâu la này một lúc nữa mà, thật chán quá đi Anh nói xong cũng cất bước theo sau Như.

Vài tiếng sau....

Lại có tin tức nóng hổi nữa này, vào trang web của trường xem đi bà

con.1 đưa con gái nhao nháo lên nói.

*Trời, không ngờ trường mình cũng có **** nữa nè.1* thằng nào nó la lớn lên.

Thằng đó làm trai bao hả mậy, nhìn bảnh bao thế, ai dè...con nhỏ khác ca cầm nói.

Con nhỏ này giựt bỏ người khác nên bị người ta vào tận trường đánh ghen cơ này! lại 1 tiếng nói khác.

Những lời đồn thổi, những lời trò chuyện tán gẫu chuyện người khác đã lọt hết vào tai nó, nó chỉ bình thản ngồi đó, chỉ lặng lẽ cười, nụ cười giá lạnh, không biết sự đời, nụ cười của ác quỷ.

Cậu cười gì thế? Minh tò mò hỏi.

Không có gì! Tôi chỉ vô tình nghe được những tin tức không mấy hay ho thôi. Mặt nó vẫn lạnh như băng, chân nó thản nhiên bắt chéo, đầu dựa lên ghế, mắt nhắm nghiền lại.

Chuyện hồi nãy, uhm... cậu nói thật chứ! Minh ngập ngừng không biết nói thế nào với nó.

Hửm! Chuyện gì, nãy giờ tôi ngồi chỗ tôi, cậu ngồi chỗ cậu, có chuyện gì xảy ra đâu. Nó đánh trống lảng nói, nhưng mắt thì nhắm vẫn hoàn nhắm.

Gì chứ, cậu đừng nói mà không giữ lấy lời nha! Mới vừa nói làm bạn gái tôi ở dưới sân trường mà lên đây lại nói khác là sao hả? Minh phùng man trợn mắt quát nó, nhưng nó vẫn ngồi im không nói gì, anh liền thay 3600 *Tôi không chịu đâu, bây giờ...bây giờ cậu phải đứng trước mọi người và tuyên bố chúng ta đang quen nhau ngay bây giờ.* câu nói này lúc đầu là nũng nịu phải hông cả mà hình như khúc sau đa phần là hăm dọa thì phải.

Khi khi khi....đó..đó là gì nhì, ôi giờ ời, là bọn bạn trong lớp chứ ai, coi bọn họ đang mặt xanh mặt đỏ vì cố nhịn cười kìa, nhìn tụi nó mà khiến Minh khí bốc bùng bùng nữa ấy chứ và ‘hy’ hy’ hy’, hahahahaaa..._giọng cười man rợ này là của nó đấy, làm mấy người kia “kìm lòng không đậu” cũng phải phá lên cười, cười ngặt nghẽo....hay da, hông ngờ anh Minh giang hồ thứ thiệt, là 1 dân chơi không sợ mưa rơi, bây giờ lại phải đứng ngây ra đó làm trò cười cho thiên hạ, thiệt là làm mất mặt ta quá đi đó mà, ý ý nhầm, mất mặt anh Minh đại ca quá đi đó mà,...cục què trên đầu Minh ngày 1 to thêm (chắc đến bác sĩ cũng: chúng tôi đã cố gắng hết sức.), mặt mày xanh lét, anh bực mình đập bàn 1 cái và phóng ra khỏi lớp.

Bọn bạn thì đưa nào cũng ngó ra không biết tại sao Minh lại tức giận đến thế, chỉ là cười đùa thôi mà (giời, giời, cười quá lớ oy đó mí bác), có gì phải bực đến thế,.. 1 vài phút sau họ đành lờ đi Minh và ngồi yên lại 1 chỗ vì GV

đã đến.

Nó nãy giờ ngồi đó, suy ngẫm ra mình cũng có lỗi nên nó quyết định đuổi theo Minh, nó thẳng tiến ra cửa lớp làm 32 đứa tiểu quỷ cộng với ông thầy đầu hói đang há mồm ngơ ngác, nhưng đến cửa lớp thì nó xoay lại lễ phép xin phép lên phòng y tế rồi mới bước ra ngoài, đúng thiệt là cháu ngoan Bác Hồ mà, học sinh gương mẫu có khác. (cái này thì mình chỉ làm theo đúng qui định của 1 học sinh thui nha, mà nhân vật nó cũng đâu có “máy giặt” lắm đâu, nên giữ phép tắc 1 chút cũng hông sau há.)

Nó tìm tới cuối góc hành lang mà vẫn không thấy đâu, chả biết cậu ta chui vào cái xó nào nữa, thiệt là mệt mà, nó đang suy nghĩ nơi nào mà yên tĩnh nhất, rộng rãi và thoáng mát nhất, chỉ có 1 2 chỗ thôi, nó quyết định chạy ra sân sau trường, nhưng vẫn không có, nó mệt rồi đấy nhá _thằng cha này ngủ ở chỗ nào rồi không biết, làm như bị bốc hơi hông bằng. nó làm làm lì lì tiến lên sân thượng, đi gần tới cầu thang thì nó nghĩ lại, “chẳng phải trường mình đã quyết định đóng cửa sân thượng rồi sau, nghe nói nơi đó rất nguy hiểm, chắc hẳn ta không lên trên đó đâu”, nó quyết định đi xuống...

Chán quá, sao nhỏ đó hông đến tìm mình nhỉ, hay hông thèm đuổi theo năng nỉ mình,...haizzz chắc thế rồi, bản tính nhỏ đó vốn lạnh lùng mà, thật không hiểu sao mà lại thích nhỏ đó được cơ chứ, đúng là khủng hết chỗ nói mà, aaa aiii daaa Minh ngồi trên sân thượng tay bó gối, mặt cúi xuống, tay thì nghịch nghịch với cát, ghi tên gì gì đó, hình như là Minh rồi trái tim và Ha.., chưa ghi xong chữ cậu ta đã xóa mất và còn hét toáng lên như điên, còn vò đầu bứt tóc nữa chứ, ai da, người khác nhìn vào lúc này có khi còn ngượng chín mặt hơn cả hồi nãy nữa ấy chứ.

Chương 7

1 2 phút tự chấp vắn mình, Minh nghe được tiếng bước chân liền xoay lại, trên môi cậu đột nhiên nở 1 nụ cười tươi rói vì cuối cùng nó cũng lên đây tìm cậu, nhưng vẫn cố giữ vẻ mặt buồn rầu, giận dỗi nhìn nó hỏi:

— Cậu lên đây làm gì? Bây giờ đang là giờ học đó, định cúp tiết luôn à! Mà sao cậu biết tôi trên đây mà tìm?

Nó nhăn mặt với người con trai trước mặt, cậu ta có phải con trai không vậy, sao cái miệng cứ luyên thuyên thế nhỉ, tính tình thì khỏi phải nói, giận dai như đĩa, chắc mẹ bà đã nắn nặn ổng với con nhỏ nào rồi chẳng, nếu không nhờ cái bề ngoài thanh lịch, mạnh mẽ, cao to, thì ai cũng có thể ngờ Minh là giống cái.

— Cậu có cho tôi nghỉ một 1 chút được không hả, chưa gì đã hỏi tới tấp, cậu định ngày mai trên tờ báo có bản tin về tôi luôn đấy à — nó thiều thảo nói.

Bản tin gì? Minh cũng không hiểu nó nói gì.

Vì chạy mệt đến đứt hơi mà chết đó. Nó hung hãn nói, nhưng kèm theo vẻ mặt chọc ghẹo nên chẳng làm cho Minh sợ mà ngược lại.

Minh chỉ cười rồi im lặng nhìn nó ngồi cạnh mình, anh thật sự rất vui khi thấy nó lên đây tìm anh đó, Minh cứ tưởng nó cũng như lũ bạn kia, chê cười anh và bỏ mặt anh rùi chứ...hix hix.

Tại sao cậu lại biết mã khóa cửa mà vào được sân thượng vậy, hồi này tôi cũng định không lên đây rồi, nhưng đi giữa chừng thì nghe tiếng hét của cậu nên mới quay lại đó! Nó thành thật nói, mà không để ý sắc mặt Minh đang dần chuyển màu.

Giờ, chuyện đó thì dễ thôi mà, tôi là ai chứ, tôi là Hoàng Gia Minh, chỉ số IQ của tôi cao ngất ngưỡng, những chuyện này tôi chỉ suy nghĩ vài giờ là ra rồi. Minh nở mũi khoe.

Chắc, tôi chỉ hỏi nguyên nhân thôi, có cần khoe khoang quá không? Nó không tin nói.

Không phải là khoe, mà là nói sự thật ấy chứ, tôi từ trước đến giờ luôn thông minh tột đỉnh, chẳng ai bì được đâu (ọe ọe) Minh lại bắt đầu nở nữa rồi, chạy đi thôi. (*loay hoay, loay hoay* dờ dẹo lên, aaaa... dẹo tui sao lại dính nhiều miếng dẹo nè)

Đúng đúng, cậu là giỏi nhất, cậu tài nhất, được chưa! Biết Minh đang lên hương, nó đành nín nọt vài câu, biết đâu cậu ta hết giận luôn thì sao.

Vậy mới được chứ! Minh xoay sang nó cười híp mắt làm tim nó đập mạnh liên hồi.

“ICH ICH, ICH ICH” (cái này hình như giống mấy người béo phì đi hơn)

“Cái gì đang xảy ra vậy nè, tim mình sao đập nhanh dữ vậy, chẳng lẽ... không được, nhất quyết không được thích ai nữa, chưa giải quyết được chuyện với Nam thì mình không cho phép bản thân được thích ai hết, chỉ xem cậu ta là bạn thôi, nhất định là như vậy.” nó sờ lên trái tim rồi khẽ lăm lăm tự trấn an mình.

Cậu đã bớt bực chưa! Nó nhìn Minh hỏi thăm.

Rồi! Nhưng chỉ bớt chút chút thôi,... Minh im lặng một chút rồi nói tiếp_mà đó là lỗi của cậu nên cậu phải chịu trách nhiệm chuyện đó_Mặt Minh đầy vẻ trách tội.

Được rồi, được rồi, cậu muốn làm gì tôi cũng được, miễn là cậu hết giận là được thôi! Nó đồng ý nói, nhưng mặt đầy vẻ lo lắng, chả biết Minh sẽ hành hạ nó bằng cái gì đây.

Tôi không ác đến nỗi đem cậu ra bầm dập tôi mới hết giận đâu, chỉ cần cả buổi chiều hôm nay của cậu để tôi toàn quyền xử lý thì được rồi. Mặt Minh long lanh sáng rỡ như bắt được vàng hồng bằng.

Nó chăm chú nhìn cậu rồi khẽ gật đầu, nhìn anh cười vui và kể ra tiếp theo nên đi đâu làm gì, đi đến những đâu cũng đủ làm tim nó thêm vài phần ấm áp rồi, thấy Minh đầy hứng thú như thế làm nó cũng hứng thú theo, mong rằng buổi chiều hôm nay sẽ là một kỉ niệm đẹp đáng nhớ của nó.

Minh nắm lấy tay nó rồi chạy ngay xuống dưới khu giữ xe, làm nó thở hòng hộc, chưa kịp “ca bài ca con cá” cho Minh nghe thì nó đã bị anh kéo ngay lên chiếc mô tô đen bóng của mình.

Lần này là bực thật sự rồi đây, sao anh ta tự ý dẫn mình đi mà chưa xin phép mình vậy nhỉ! Hôm nay anh ta nhảm gan hùm rồi à, muốn chết lắm đây mà.

Nó phùn man, tròn mắt nhìn Minh, nhưng anh chỉ nhún vai và nháy mắt với nó, còn cười nữa chứ, hay là anh muốn nó potay.com với anh chẳng! Nếu Minh thực sự nghĩ thế thì anh đã thành công rồi đây, nó giờ như một con ma-nơ-canh tùy ý Minh lôi đi đâu cũng được, nhưng khác 1 cái là nó vẫn có cảm xúc, vẫn luôn la hét khi anh chạy chậm rồi lại nhanh, làm đầu nó cứ đập mạnh vào lưng anh, khiến nó đau điếng, nó quỳnh uyển uyển vào lưng anh làm anh vừa khum xuống và cười hy’ hy’ làm nó càng quỳnh mạnh hơn làm cậu la chói lói, nhưng chứng nào tật nấy, chạy 1 chút anh lại thắng mạnh, có khi nhanh quá cả người nó cũng chồm lên trước ôm cả người cậu làm Minh xorong run người (ý ý, anh này biết vận dụng thời cơ nè), suốt quãng đường đi mấy cây số, Minh đâu có biết bên trong vẻ mặt giận dữ, hung hãn của người ngồi sau cậu đâu đó cũng len lỏi những nụ cười tinh nghịch, hồn nhiên.

....

Nó ngược nhìn lên cái phòng game cao cấp trước mặt, nó không biết Minh đưa nó đến đây làm gì nhỉ, chẳng lẽ cậu ta là 1 tay nghiện game và nhờ có thời gian rảnh rỗi nên cậu ta muốn đến đây chơi. Nếu như thế thì cậu ta chẳng xem mình ra gì cả, dù sao ngày đầu hẹn hò cũng phải lựa những nơi lãng mạn hoặc vui vẻ một chút chứ ai đời dẫn bạn gái vào quán game để hẹn hò chứ, thiệt là...! Mà vừa nãy mình nghĩ cái gì chớ, hẹn hò sao, ôi trời ơi mình nghĩ lạc qua đâu vậy nè, sao lại có thể nghĩ mình và cậu ta đang hẹn hò chứ, mình chỉ đi theo cậu ta để xả stress thôi mà, sao cần phải nghĩ sâu xa như thế, haizz...

Cậu chờ mình lâu không? Tiếng Minh bên tay phải nó vang lên, nãy giờ cậu đi gửi xe chẳng biết nó đợi lâu có giận không nên cậu lo lắng hỏi.

Cậu định đưa tôi đến đây à? Nó nói và nhìn lên tiệm game Thiên Hà. (lịch sự không chỉ chỗ nhá *đan tay vào nhau* hình như đôi lúc ta cũng có chỉ và chỏ, hehe)

Uhm, nào, tụi mình vào trong nhé! Minh nói rồi nắm tay nó bước vào trong, trên môi vẫn giữ nụ cười. (sao cười woai' vậy anh Minh).

Tiệm game này không hổ là tiệm game cao cấp nhất nước (cái nì ta chém nhá), đủ loại trò chơi, không gian lại quá rộng, nhìn mà phát chóng mặt, nhưng xen lẫn thích thú. Nó chưa nghĩ ra mình nên chơi trò gì thì Minh lại 1 lần nữa kéo nó đi, mặt cho nó nhăn nhó, ỉ ôi. Vì hôm nay là ngày đầu tiên 2 người đi chơi riêng mà, cho nên phải trân trọng từng giây từng tí thời gian quý báu này chớ, phải làm ngày hôm nay là 1 ngày khó quên đối với nó, thì anh mới chịu nha.

Giờ đây trên tay nó đang cầm 1 cây búa, tay Minh cũng cầm 1 cây khác, hai người trong tư thế sẵn sàng ra trận.

Hãy tưởng tượng những con chuột này là những kẻ mà mình ghét, gặp những kẻ đó đến đâu mình cũng không buồn tha, gặp là đập, đập thật mạnh vào, cho những kẻ đó sống không bằng chết luôn. Minh căn dặn, mặt cậu ta bây giờ thật ngớ ngẩn, đưa tay lên ngang mặt nắm thành nắm đấm và tự tin nói: Ta sẽ giết sạch lũ thối tha tụi bây.

Tuy hành động đó có chút ngốc nghếch nhưng nó cũng muốn thử 1 lần.

Nó đưa tay lên ngang mặt nắm thành nắm đấm (ăn cắp bản quyền à), đôi lông mày chau lại, mắt híp híp đi, miệng chu lên và nói: Các người sẽ không bao giờ thoát khỏi tay ta, hahahaaa (e0, cái này là lố oy chị ơi)

Mọi người đang nhìn chăm chăm lấy nó, mặt đơ ra, nó hơi xấu hổ nên cúi mặt xuống, xoay sang Minh thì cậu ta cũng đang nhìn nó và cười, “giờ này

còn cười, đúng là cái tên chết tiệt này, sau bọn họ cứ nhìn quai như vậy thiệt ngượng chết đi được”_ nó nhăn nhó nghĩ.

Không sao đâu, bọn họ là đàn em của mình không hà, chẳng việc gì phải mắc cỡ hết. Minh vừa nói vừa gỡ đôi tay nó, đang che hết cả khuôn mặt.

Nó nghe xong cũng dần dần mở tay ra, mắt liếc ngang liếc dọc, xem phản ứng của bọn họ, đúng là không còn cười trộm nữa, ai làm việc này hết rồi, giờ đây nó mới để tay xuống hết, thở phào nhẹ nhõm.

Mình không ngờ cậu cũng biết mắc cỡ nữa cơ đấy! Minh chọc ghẹo.

Nó không thèm đếm xỉa tới Minh nữa, có khi cãi với cậu ta 1 hồi, mình sẽ trở thành tâm điểm cũng không chừng, nó tạm dẹp chuyện đó sang 1 bên, tiếp tục mục tiêu diệt chuột của mình.

Thấy nó vẫn hào hứng với trò chơi, anh cũng không muốn nó tức giận nên cũng đánh trống lảng, tập trung vào trò chơi này.

Bùm

Bum

Cho mày chết nè

Hahahahaaa..

Có con thôi mà cũng không đập được nữa, đồ dở tệ

Con nhỏ này nói ai dở tệ hả, haha con gần xịu mà đánh hông trúng nữa, còn nói ai.

Con đó của tui mà, 0aaa

Ai biểu hông nhanh tay chi rồi la, weee...v.v...

30' sau...

Oaa ha, của tui tới 173, còn của ông mới có 158 hà, con trai gì mà đập dở ẹc, yếu xìu như con gái ấy. Nó cầm trên tay phần thưởng của người chiến thắng là 1 con heo un in màu hồng kem khá dễ thương.

Bàn này không tin, pà chơi ăn gian, chơi lại đi Minh thua cuộc đã không vui rồi, giờ nghe nó nói sốc nữa chắc nổi điên luôn quá.

_Nè nè, không được nói hay lời nha, ai thắng làm vua thua làm giặc chó, đâu phải tại tui ăn gian mà tại ông quá kém cỏi, nên chơi bàn này rồi không chơi lại nữa.

_Được thôi, vậy ta chơi trò khác vậy!_AAA, Minh lại kéo nó đi nữa rồi, cậu ta quả thực không thiệt song nữa mà.

Gì đây? tự nhiên Minh đưa cho nó cây súng làm nó khó hiểu.

Phải không vậy tiểu thư, bà không biết đó là cây súng à. Minh cứ tưởng nó không hiểu trên tay đang cầm cái gì nên mới trêu ghẹo.

Ý tôi không phải vậy, cậu đưa súng cho tôi đừng nói để tôi bắn mấy con

ma gớm ghiết trong đó chứ. nó e dè chỉ vào mấy con ma ăn thịt người, mình thấy máu me nhìn mà phát ớn lạnh.

Chứ gì nữa, nhưng bà đừng nói với tui là bà sợ ma nhá. Minh nói rồi cười đều.

Tui..tui...ai nói là sợ mấy thứ ảo ảnh này chứ, muốn chơi thì chơi, tui không ý kiến. nó nói cứng.

Vậy xem ai giết được nhiều ma hơn nhé! À mà có sợ thì núp sau lưng tôi nhé, tui sẽ bảo kê không lấy tiền đâu. Minh cười gian tà nói.

Xì, ai thêm tôi sẽ dẫn đường trước cho coi! nó nói xong thì gỡ cái mắt kính ngổ ra, đeo kính của trò chơi vào, nó đứng ưỡng ngực, chọn nhân vật cô gái nhìn khá cute, tóc vàng hoe, mặc bộ quần áo khá sexy, nhưng không che giấu được vẻ nam tính.

Còn Minh thì sau, cậu chọn 1 nhân vật nam tóc đỏ chét, quần áo toàn là vải quăn, hên là chỉ ở trong game thôi chứ ở ngoài thì chỉ cần 1 cơn gió nhẹ thôi cũng đủ để bàn dân thiên hạ chạy đi mua thuốc nhỏ mắt.

Lúc đầu nhân vật của nó đi trước, cũng hùng hồn lắm nha, gặp cái bao hoặc cái thùng nào đó ở 2 bên đường là nó bắn bỏ không tha, nhưng đi gần đến hẻm cụt thì đầu đó nghe sột soạt, tiếng bước chân nga ỳ càng lớn, làm nó hơi hơi run rẩy không vững cây súng nữa. Gáng thêm vài bước nữa,...tự nhiên con quỷ mắt đỏ, mình đầy gai góc, lưỡi dài tới rốn, to con kịch cộm, móng tay móng chân thì dài cả mét, trên thân hình con quái vật đó chỉ vón vón có 1 miếng vải che thân, nhìn mà phát tội (giờ này còn nghĩ như vậy nữa hả, trời).

Phía tay phải cũng xuất hiện 1 con khác, tương tự như con này nhưng mình đầy nước, nhể nhẫy, trên tay còn cầm cái gì đó ấy nhỉ? AAAAAAAAAA.....là...là...cái..cái....đầu của ai đó “lờ” vướng lại trên cái móng tay của con quỷ, còn nước đang ướt và rơi tí tách dưới đất đó có màu đỏ, nó choáng váng với cái mình nhìn, đó chẳng phải là máu sao, AAAAAAA, lại 1 tiếng hét nữa, lần này là cả đám luôn chứ không phải là 1 2 con nữa, nó xoay đầu lại thì nhìn thấy con nhân vật của Minh, nhưng bây giờ đầu óc nó bấn loạn, có nhớ ai là ai nữa đâu, nó cố chạy chạy thật nhanh ra cái chỗ khủng khiếp này.....mà chạy quái sao không ra được vậy nè, đầu đầu cũng tối lại nghe mấy tiếng rên hú của bọn quỷ nữa chứ, chắc ai yếu tim thì chết ngộp ngay tức khắc quá.

Minh thấy nó hốt hoảng cố chạy nhưng trong phòng game đâu có thể chạy đi đâu được nên anh đành kéo tay nó lại gỡ mắt kính trên mắt nó ra, anh hơi bất ngờ vì nó đang khóc, nó ngồi thụp xuống và khóc 1 cách ngon lành,

còn dậm chân, đập tay xuống ghế bình bịch nữa chứ, nhìn nó bây giờ chẳng khác đứa trẻ 5 tuổi là mấy, thật là khó xử quá mà, phải làm sao cho nó hết khóc đây, Minh gãi đầu gãi tay, liên tục xin lỗi, mong nó có thể nín vì xung quanh ai cũng đang nhìn 2 người tụi nó, nó khóc lớn quá, họ xúm lại tưởng cậu bắt nạt nó nên nó mới khóc om sòm như thế.

Cho tôi xin lỗi mà, xin cậu đừng khóc nữa có được không? Minh đang quỳnh không biết làm thế nào, chỉ biết lấy 2 bàn tay chụm lại, lại lại nó.

0AAAAAA.....

Khóc gì ghê thế! Minh nhìn nó nhăn nhó, chợt ý kiến lém lỉnh xẹt qua đầu cậu_ Bây giờ cậu muốn khóc thì tôi cho cậu khóc đã luôn._ Minh thấy nó vẫn không chịu cử động gì, tiện tay âm nó lên bước ra khỏi tiệm game, làm cho bao người nhìn nó bằng cặp ngưỡng mộ, nó then thùng đồ mắt, dúi mặt vào ngực Minh, anh thấy thế cũng khẽ ôm nó chặt hơn như không muốn nó rời đi nữa bước.

Minh lần này là chở nó đến quán lẩu cực ngon, ở tuy không lớn bằng các nhà hàng nhưng mọi người đều đến đây nườm nượp, 2 người cố chen lấn mới kiếm được cái bàn để ngồi.

Cậu mà cũng đến những nơi này sao? nó thắc mắc hỏi.

Tôi cũng là người mà, cũng biết hưởng thụ cuộc đời 1 chút chứ, đâu nhất thiết phải cấm đến những nơi này. Minh nghe câu nói của nó có hơi thất vọng, chẳng lẽ nó nghĩ anh xấu xa lắm sao.

Không phải tôi có ý đó đâu, chẳng qua là... nó vội xua tay giải thích.

Không sao đâu mà, tại trong trường tôi cũng hơi ương ngạnh nên cậu nghĩ như vậy cũng đâu có sai đâu Minh cười ngượng nói.

Không, tôi thấy cậu rất tốt, tôi biết cậu không giống những người thiếu gia khác, tôi tin cậu mà! Nó nói như chắc chắn.

Có cậu tin mình là đủ lắm rồi, nào ăn đi lần này cho cậu khóc xức mướt luôn Minh cảm thấy ấm áp vì nó đã tin anh, nhưng trong lòng thì thế nhưng ngoài miệng vẫn là những lời trêu ghẹo nó. (cái này là cách biểu hiện tình cảm lập dị nhứt mà tui gặp đó nha!)

Nó vẫn chưa hiểu ý Minh nói và mở to mắt ra ngạc nhiên tột độ khi Minh lấy cả 2 hủ bột ớt đổ hết vào nồi lẩu cá hồi trước mặt.

Cậu làm gì vậy hả, đổ như thế thì làm sao mà ăn được! Nó đang nghĩ cậu ta có phải chưa uống thuốc hay không.

Cậu chắc không biết cách ăn ở đây rồi, ở đây phải ăn thiệt cay mới ngon được, cậu cứ thử đi ngon lắm đấy! Minh nói rồi múc cho nó miếng cá lẫn rau, nước thì đã chuyển sang màu đỏ đậm.

Nó hơi lưỡng lự nhưng khi thấy Minh ăn một cách ngon lành thì bụng nó cũng bắt đầu kêu réo, cứ ăn thử xem sao,...ai da, quả là ngon thật đấy nhưng mới ăn có 1 miếng mà đã cai đến như vậy rồi, không biết ăn 1 2 chén chắc thở ra lửa luôn quá. Nó liếc sang nhìn Minh cậu ta đang hít hà mà ăn, nước mắt nước mũi chảy tèm lem (ọ ọ), những ăn vẫn hoàn ăn, trông thật buồn cười.

Minh thấy nó cứ nhìn mình mà không ăn nên cậu cứ gấp tới tấp vào chén nó, rồi phán:

_Cậu mà không ăn hết thì coi như những gì cậu làm ngày hôm nay coi như bị hủy bỏ.

Hả??? Ăn hết cái chén này sao, cay lắm đó, cậu mà cậu ta nói chính xác là đang ép bức mình mà, thật quá đáng quá đi.

Nó nhắm mắt ăn từ từ rồi nước mắt của nó cũng tuôn ra, dần dần cũng chảy ra như suối, 2 người ở đó ăn mà nước mắt chảy đầm đìa làm ai ai cũng nhìn, nhưng tụi nó không thèm để ý, gấp đồ ăn cho nhau rồi nhìn nhau vừa khóc vừa cười....

Ăn xong nó thấy cảm giác vui phơi phới, trông mình khỏe khoắn hơn rất nhiều, nó thật sự vui lắm.

Giờ đã 18 h rồi, nhanh thiệt nha, nhưng nó vẫn muốn đi chơi nữa cơ, đi cùng Minh thiệt là có cảm giác lạ hơn những người khác.

Minh dẫn xe mô tô ra định kéo nó lên nhưng lần này nó có lẽ nhanh nhẹn hơn, bước lên xe ngồi trước còn ôm eo Minh nữa chứ, làm cậu thoáng giật mình, xoay ra sau nhìn nó nhưng nó chỉ lè lưỡi ra cười làm cậu cũng hiểu ra vài phần, lấy tay mình nắm tay nó, nó không giựt ra mà để yên cho Minh nắm, nó biết tim mình đã cộng thêm cho Minh 30% nữa rồi, nó nhẹ nhàng dựa đầu vào lưng Minh nghe tiếng tim anh đang nhảy nhót mà lòng nó thấy ấm áp.

_Anh đưa em đến nơi này nữa! Nhất định em sẽ bất ngờ cho mà coi! _Minh nhẹ nhàng xoa xoa tay nó, tay còn lại vẫn chạy xe với tốc độ cực đỉnh.(keke, đổi cách xưng hô rồi à, khác..khác)

Nãy giờ nó ôm chặt Minh gần như muốn ngủ gục rồi, nghe đến có điều bất ngờ nó liền tỉnh ra ngay.

Anh định đưa em đi xem bất ngờ gì dạ, em tò mò quá hà! nó nũng nịu nói.
(rồi rồi, dính châu rồi nè)

Ngoan nào, 1 lát nữa em sẽ biết thôi, anh tin chắc em sẽ thích đấy. Anh véo má nó làm nó phụng mặt xuống trông dễ thương lắm cơ.

Anh phải đi nhanh lên đây, không thì em sẽ không cho anh yên đâu

đấy.Nó nói rồi lấy 2 tay nhéo má, nhéo tay, nhéo lưng Minh làm cậu la chối lói, 2 người vừa đi vừa rầm vang tiếng cười khúc khích.....

*Xong chưa! Bây giờ Hân mở khăn ra được chưa, khó chịu quá hà!*Nó đưa tay lên định gỡ khăn choàng trên mắt nó xuống.

*A a a, từ từ đã gần được rồi, chờ Minh chút xíu thôi*Minh lấy điện thoại ra nói gì đó, vì nhỏ quá nên nó không nghe rõ làm nó càng hồi hộp hơn.

*Em không chịu nổi nữa rồi đó nha!*Nó dậm chân nói, khuôn mặt lúc này thì cũng biết ra sao rồi, nhăn mũi, phồng miệng, Minh nhìn cũng phát cười.

*Minh đếm tới 3 thì mở khăn ra nha! Đếm đến đúng số 3 mới được mở ra nha, mở khăn ra trước là vi phạm đó.*Minh nói với giọng ngày 1 nhỏ.

*Làm mình như con nít không bằng ấy!*nó giận hờn nghĩ.

Nó đã vén vén cái khăn lên trước rồi, tính tò mò quá mà, đâu chờ lâu được, Minh đứng đầu đó trong bụi cây nhìn hành động của nó mà cảm thấy nó dễ thương đến lạ thường, nó không còn lạnh lùng như trước nữa, nó cũng ngây thơ, hồn nhiên như bao nhiêu đứa con gái khác đó thôi, anh muốn nó được như thế này mãi.

Trước mắt nó bây giờ là một màu đen như mực, nó không thấy gì cả, định kêu Minh nhưng PHỤP, nó thấy mình đang đứng trên một con đường, một con đường nhỏ, có hai hàng hoa tulip nở rộ hai bên đường, cùng những ánh đèn lấp lánh, được cắm dài trên con đường (kể tới đây tưởng tượng ra được chưa ta), ánh đèn chớp liên tục rồi trên mặt đất hiện lên dấu mũi tên chỉ đường, nó ngạc nhiên và thích thú lắm nên đi theo ngay, đi được một đoạn thì bong bóng xà phòng ở đâu từ các bông hoa tulip bay lên chụm ngay chỗ nó, làm nó nhảy cẫng lên lấy tay đâm chọt bong bóng, hễ thấy có cái nào bị nó làm bể thì nó lại la hét lên, cười ha hả, có lẽ chuyện này đối với những người khác thì là chuyện bình thường, có khi còn không thú vị nữa, nhưng nó thì khác nhé, từ trước đến giờ tuy nó cũng vui chơi đi đây đi đó khắp nơi không thua kém ai nhưng nó chưa từng thử những cái này, lúc nhỏ khi còn học lớp 3 có vài lần nó nhìn các bạn thổi thấy vui vui, nhất định về nhà sẽ đòi mua cho bằng được, nhưng khi ra về đang ngồi đợi papa tới rước thì thấy có người chơi trò thổi bong bóng nó cũng chạy lại xin chơi cùng, đang thổi được một cái thì đã bị một bàn tay nào đó nhấc bóng nó lên, nó xoay lại thì ra là papa nó, nó vui vẻ cười, nhưng nụ cười không giữ được lâu khi ông nói:

“Con đừng bao giờ chơi các loại dơ bẩn này nha, nó không hợp với một tiểu thư như con đâu”.

Từ đó nó tự biết nghĩ hơn, không cất tiếng đòi đồ chơi thổi bong bóng nữa, cho đến bây giờ.

Minh thấy vừa thương vừa tội cho nó, thấy nó vui đến vậy cũng đủ biết nó đã lâu chưa thấy những thứ này rồi, cậu biết nó từ nhỏ đã được quản giáo rất nghiêm, tới ngày chỉ biết làm tốt mọi việc vì nó là chủ nhân tương lai của tập đoàn Lâm thị, nên những cử chỉ lời nói phải đúng mực, từ nhỏ đã học cách ăn uống trang nhã lịch sự rồi, nên chưa từng thử qua những lối sống nông thôn là vậy. Nhưng nhìn nó bây giờ khiến Minh thích nó hơn thôi, nó làm tim Minh đập liên hồi khi nhìn vào nụ cười bé bỏng của nó, có hai lúm đồng tiền tùm tùm hai bên, nhìn càng đáng yêu hơn, đây là lần đầu tiên Minh

thấy nó cười tươi đến thế, làm cậu cũng thấy vui theo.

0AAAA...đẹp quá hà, y như trong sứ sở thần tiên ấy nhỉ!Hy' hy'nó vẫn lấy tay chạm nhẹ từng cái bong bóng mà la hét.

Lại một lần nữa trên đường hiện lên dấu hiệu chỉ đường làm nó thêm phần tò mò, tiếp tục đi tiếp nhưng vẫn quay đầu lại nhìn hàng chục bong bóng xà phòng đang bay bay phấp phới.

Đi một lúc, trước mặt nó hiện lên một cái cây cổ thụ nó không biết làm gì mà chỉ nhìn xung quanh, chợt trên cây cổ thụ túa ra hàng trăm con đom đóm chớp chớp trông thật đẹp, bay lượn vòng vòng chỗ nó đứng rồi đậu ngay lên cây cổ thụ, làm cây phát sáng mà chẳng cần 1 cái đèn nào.

Nó tới gần cây cổ thụ thì thấy một cọng dây, nó cao hứng giựt xuống một cách nhẹ nhàng, nhìn thật gần thì ra là một chum bong bóng hơi, xanh đỏ tím vàng đều có, nhưng đặc biệt một cái là nó được in hình trái tim và trên đó được ghi mấy dòng chữ:

” Em hãy cười thật nhiều nhé, em cười thật sự rất rất đáng yêu đấy ^ _ ^”

“Em hãy tạo cho mình nhiều điều hạnh phúc hơn nhé, như thế mới làm anh cảm thấy hạnh phúc được ><”

“Trái tim anh luôn mong chờ một tình yêu và bây giờ anh đã tìm được rồi”

“Em có biết cô gái đó là ai không? Cô gái đó là một tiểu quỷ (đọc đến đây nó nhăn mũi cười), nhưng cô ấy đã lỡ hút hồn anh từ đời nào rồi, chỉ bằng một nụ cười, một nụ cười của thiên thần, nụ cười đó đã làm tim anh nao núng suốt ngày đấy @@”

Nó thấy ấm áp với những dòng thư ít ỏi mà Minh để lại, nó có cảm giác tim lân lân trên mây từ lúc nào rồi, nó cảm giác tay mình sờ được cái gì cứng cứng, nó đưa lên mặt xem, đó là một món quà, nhỏ màu hồng nhạt in hình gấu con khá kute nha, nó chậm rãi mở ra, bên trong là một cái hộp....

Nhấn cặp u, Minh có ý định gì chẳng....

Thấy nó đã tìm được quà, Minh đi từ trong bụi rậm đi ra, cười nói với nó:

Em có thích những bất ngờ này không?Minh giả vờ hỏi nó, muốn tự nó nói ra cảm xúc thật của mình.

Em rất thích, những điều này ngoài dự định của em, không ngờ anh cũng lãng mạn và trẻ con như thế!nó trêu Minh

Trẻ con, anh mà trẻ con sao, người ta là người lớn rồi đó!Minh vênh mặt lên nói.

Đúng đúng, anh là người lớn, lớn hơn con nít một chút nó nham nhở nói.

Em toàn chọc anh, không thèm nói chuyện với em nữa!Minh làm mặt giận

Thôi mà cho em só-ri đi mà, dù sao anh cũng là “người lớn” nên phải có tính đại nhân đại lượng chứ nó xu nịnh.

Anh hết giận là được chứ gì, em đừng có nịnh anh nữa, nổi cả da gà lên rồi mà giờ đèn lợt Minh trên nó.

Anh thật quá đang mà! nó xoay snag chỗ khác không thèm nhìn mặt Minh luôn.

Thôi mà ngoan nào! Minh khẽ choàng tay qua cổ nó, nó cũng xoay mặt lại, Minh khẽ kiss trên trán nó một cái, nó hơi bất ngờ nhưng cũng không làm gì ngoài nhìn anh và cười mồm mỉm.

Anh đeo cho em cái này nhé! Minh mở hộp nhẫn ra định đeo vào tay nó, nhưng nó giật ra làm anh ngỡ ngàng.

Em...em, anh hãy để cho em vòng chiếc nhẫn vào sợi dây chuyền này nhé! Đến lúc nào anh làm em gục ngã thực sự thì em mới chính thức đeo vào tay mình! miệng nó lên tiếng chắc chắn.

uhm, anh tôn trọng ý kiến của em, anh sẽ đợi em và nhất định anh sẽ làm em gục ngã vào anh, sẽ không lâu nữa đâu Minh nói và ôm nó vào lòng.

Nó thầm nghĩ: “cám ơn anh đã cho em cảm giác như thế nào được gọi là niềm hạnh phúc thật sự, anh hãy cố gắng lên nhé, hãy chờ em, chỉ cần vượt qua sóng gió lần này thì em có thể thanh thản thật sự để bên cạnh anh rồi, em tin chắc rằng anh nhất định sẽ làm em gục ngã mà, đừng làm em thất vọng đấy nhé, nếu không em không buồn tha anh đâu”, nghĩ xong nó ôm Minh chặt hơn, như không muốn rời.

Minh khẽ nâng cảm nó lên, nhẹ nghiêng mặt xuống, trao cho nó một nụ hôn ngọt ngào nhất mà từ trước đến nay anh không cảm nhận được với người nào, cơn say tình khiến 2 con người quấn quít lấy nhau như không muốn rời, Minh khẽ tách răng nó ra, lưỡi Minh hòa quyện cùng lưỡi nó, đùa giỡn “bên trong” chưa đã, mà càng làm máu lần người Minh nóng hừng hực, anh cắn nhẹ lên vành tay nó làm nó kêu lên, kích thích dục vọng của Minh càng lớn, bàn tay to chắc của Minh bắt đầu sờ soạn lung tung, thấy có gì bất ổn nó nhào người ra khỏi Minh, nhưng bàn tay nó đã được Minh giữ rất chặt, chẳng biết sao nó bây giờ bủn rủn cả tay chân, càng đẩy Minh ra anh càng bám chắc lấy nó, anh nhẹ nhàng hôn lên trán nó, rồi đến má, qua bên trái một chút là môi, từ từ đi xuống cổ, anh như bị thôi miên trong giấc mộng đẹp, anh khẽ kéo nó ngồi xuống, tay lần mò (Oc, oc) bên trong áo nó, cảm giác nhột làm hai đùi thấy ngượng ngịu đôi chút, nhưng anh đâu có bỏ qua cho nó, nụ hôn lại lần nữa làm nó rối trí, đang nghĩ cách để Minh dừng lại mà giờ đây, cái cảm giác này làm nó muốn Minh tiếp tục quá, nó không có một cảm giác

bất an nào khi ở bên Minh, nó bắt đầu đáp trả lại nụ hôn của anh một cách nồng nhiệt, vòng tay qua cổ anh, hai người bắt đầu đang lên cơn say nồng thì

Thiệt là mất hứng quá đi, đang trong đoạn sôi nổi thì, nhưng nhớ lại chuyện vừa nãy thì nó và Minh mặt đỏ như gấc ấy, Minh không ngờ mình lại làm những chuyện vô liên sỉ như vậy với nó, thật ra hồi nãy anh chỉ định hôn nó thôi, nhưng sau nó làm anh không thể nào kiềm chế lại mình được, tay chân cứ cảm thấy ngứa ngáy, ái chà về nhà phải tu tâm dưỡng tánh lại mới được, còn nó cũng có khác gì Minh đâu, mặt như hai trái cà chua đây nè, thiệt là mất mặt quá, sao lại tự tiện như vậy chứ, đáng lẽ phải ngăn lại nhưng...hồi nãy tay chân không biết bị cái gì mà mềm nhũn ra, thật là đáng ghét quá.

_Alo Minh nghe!

_Minh hả, em có thể về nhà được không, hức hức...chị..muốn hỏi em vài chuyện...hức...

_Chị, có chuyện gì mà chị khóc vậy, ai gây chuyện với chị sao, em sẽ cho người xử bọn nó _Minh gần từng chữ.

_Không có gì...hức..đâu..em mau về nhà nhé, chị...hức..có chuyện quan trọng hức cần hỏi em..hức...tút...tút

_Chị chị...chết tiệt! Có chuyện xảy ra vậy không biết? _Minh xoa xoa vắn thái dương nói.

Nãy giờ nó thấy nhất cử nhất động của Minh cũng biết sơ sơ là có chuyện gì rồi, nó hỏi:

_Có chuyện gì sau Minh?

_Uhm, cũng có chuyện, nhưng chắc không sao đâu, mình đi chơi một chút nữa rồi hãy về! _Minh nói xong, năm stay nó định đi

Thôi, Minh đưa Hân về đi, Hân cũng thấy mệt rồi! Minh về lo việc mình đi nó nói lảng.

_Uhm.

Trên đường đi....

_Hân có giận Minh vì đã không đưa Hân đi chơi nhiều nơi nữa không?

_Minh nhìn nó ngần ngại.

_Không bao giờ, Hân đâu có ít kỉ đến thế đâu, dù sao Minh cũng có việc bận mà, đâu phải tại Minh, với lại hôm nay Hân đã rất vui rồi.

Kettttt....

Minh khẽ hôn lên trán nó rồi chúc nó ngủ ngon.

_Hân vào nhà đi, ngoài này lạnh lắm

Minh đi trước đi, Hân muốn nhìn thấy Minh đi an toàn mới vào nhà! nó

nhìn Minh chăm chăm nói.

_Hân đi vào trước đi, Minh cũng muốn thấy Hân vào nhà rồi mới yên tâm về nhà

Thế là 2 người cứ chí chóc với nhau một lúc rồi Minh đành chịu thua đi về trước, pó tay với cô bạn gái bé nhỏ này.

Không hiểu sao cô có cảm giác bất an, nhẹ nhàng đóng cánh cửa nhà định bực vào nhưng có cánh tay ai đó chặn lại không thể đóng được.

Chị Thanh đâu rồi chú! _Minh đến nhà đã thấy ba Thanh ngồi mệt mỏi.

Ồ, Minh hả con, chú không biết con Thanh nó có chuyện gì mà, từ hồi trưa đi học về nó cứ giam mình trong phòng không chịu ăn cơm, còn nghe Bác Trương tài xế nói khi rước nó đã thấy nó khóc rồi, con lên hỏi thăm và khuyên nó xuống ăn cơm giùm bác nhé! Ba Thanh hiền hậu nói.

Vậy để con lên xem sao! Minh nói rồi tiếng thẳng lên phòng Thanh.

“Cốc, cốc”

“Con không muốn ăn, mọi người đi hết đi, huhuhu...hức..hức..”

“Chị Thanh, là em Minh đây, chị mở cửa cho em đi”

Kít...

Em tới rồi sao, hức..hức...em vào đây đi chị có chuyện quan trọng muốn hỏi em nhìn Thanh bây giờ thật thê thảm, mặt mày tèm lem nước mắt, không biết khóc ra sao mà mắt cô sưng chùm búp, nhìn phát tội

Chị, có chuyện gì xảy ra mà chị lại khóc nhiều vậy. Minh từ từ bước vào phòng hỏi, nhìn xung quanh phòng anh nói tiếp_lại còn đập phá đồ nữa chứ, thật ra chị bị chuyện gì mà ra nông nổi này thế hả?

_Cái đó chị phải hỏi em mới đúng!

_Em, em làm gì chị đâu chứ? _Minh không hiểu nói.

Nói đúng hơn là bạn gái em, sao em không giữ bạn gái mình cho cẩn thận, để cô ta đi dụ dỗ bạn trai người khác thế hả! Thanh hét lên, mắt in tia giận dữ.

_Chị đang nói gì em thật sự không hiểu. (sao hum nay ng0x thế a).

_Hừ, chắc em cũng bị nó trèo lên đầu lên cổ rồi chứ gì, nó ăn nằm với người khác có khi em cũng không biết luôn ấy chứ _Thanh giận quá mất khôn, chửi rủa lung tung.

Chị thôi đi, em không cho chị xúc phạm tới cô ấy. Minh cầu.

giờ này em vẫn còn ngu muội sao hả Minh, em bị người ta chơi 1 vố sao lưng vậy mà còn bình nó nữa hả? em ngu ngốc từ hồi nào vậy hả. Thanh điên tiết quát.

_Từ nãy tới giờ em chả hiểu chị nói gì cả, chỉ toàn chửi mắng người khác

thôi.

_Nếu em không hiểu thì chị nói rõ cho em hiểu, Hân bạn gái của em đang âm mưu, giành giật, chiếm đoạt Nam của chị đó, em hiểu chưa hả!_Thanh hùng hồ nói.

Chị nói bây bạ cái gì thế, làm sao có thể như thế được, 2 người họ từng nói là bạn của nhau mà, với lại từ lúc có mặt Hân tới giờ, hầu như chẳng thấy 2 người họ nói chuyện với nhau nói chi là những cử chỉ thân mật, làm sao mà Hân lại định cướp anh Nam chứ, em không tin đâu. Minh nói dứt khoát.

Thì chị cũng có ngờ đâu, cho hồi chiều này, Nam nói với chị là..đòi..chia tay..và chị muốn biết lí do tại sao như thế..hức..anh ấy còn nói là anh ấy vẫn còn yêu bạn gái cũ, không muốn cô ấy hiểu lầm nên đòi chia tay..với chị..hức nói đến đây nước mắt lại trào dâng.

Anh ấy đòi chia tay với chị sao, anh Nam không phải là người vô trách nhiệm đến thế đâu, nói chia tay là chia tay liền sao, mà anh ấy còn nói là yêu bạn gái cũ, như vậy cũng đâu có bằng chứng Hân là người con gái đó chứ! Minh lên tiếng phản bác.

Chị đâu có đoán mà không có bằng chứng chứ, chị đã cho người điều tra và biết, người bạn gái mà Nam nói chỉ có Hân thôi, à không là Băng Băng mới phải, cô ta là con gái của bác Lâm, bạn của ba em đó, cô ta quen Nam đã mấy năm rồi, vậy mà chẳng nói gì cho em biết sao. Thanh nói rồi nhìn sang Minh.

“....”_im lặng là vàng.

_Chị đoán không sai mà, cô ta chắc chắn là có ý đồ nên mới không nói cho em biết sự thật về mối quan hệ với Nam đây mà, còn bày đặt mặt lạnh làm như không quen biết nữa chứ, đúng là hồ ly tinh mà..._Thanh chưa nói hết câu, Minh đã bước ra từ lúc nào (phải nói là chạy mới đúng.)

Minh chạy ngay ra cửa lấy chiếc mô tô phân khối lớn của mình chạy vụt đi, bỏ mặc lời kêu ý ới của ông Thịnh ba Thanh.

“Tại sao em lại gạt tôi chứ, tại sao em không nói hết mọi chuyện với tôi, hay em vẫn chưa tin tưởng tôi điều gì, or đang muốn đùa giỡn tình cảm của tôi chẳng,...”_Minh chạy nhanh mà đầu óc trong vô thức.

Ở nhà nó

Một bàn tay chặn cửa làm nó không đóng lại được, nó ngược lên xem ai là thủ phạm, thì ra là cái tên tội đồ mà nó căm ghét.

Anh đến đây làm gì? nó nhìn Nam hỏi trong tức tối.

Anh đến đây để thăm em, anh chờ em gần 2 tiếng rồi đó, lúc trưa không

thấy em trên lớp làm anh rất lo, bây giờ thấy em vẫn bình an làm anh an tâm lắm! Nam cười hiền nói.

Tôi không cần anh phải lo, nếu cần thì hãy lo cho bà cô bạn gái của anh đi, tôi không muốn có cái diễn phúc đó đâu. nó nói và định đi vào trong, thì bị Nam nắm kéo lại.

Anh làm cái gì vậy hả? nó bực mình rồi đấy.

Anh có chuyện muốn nói với em. Nam buồn bã nói.

Tôi với anh không còn gì để nói hết á, bây giờ anh buông tay tôi ra, còn để tôi vào nhà nữa chứ. sao bây giờ nó không còn thấy tim đập mạnh khi nhìn thấy Nam nữa nhỉ. (cái này nó cũng không để ý tới nhá)

Cho anh 10 phút, chỉ 10 phút thôi rồi anh sẽ đi mà. Nam năn nỉ nó.

Được thôi, anh còn 9 phút 48 giây đó, có gì thì nói mau lên đi. nó tỉnh queo nói.

Nam cũng bất ngờ về cách nói bình thản của nó, chẳng lẽ nó không còn cảm giác với anh nữa sao, không thể được anh không cho phép nó vứt anh ra khỏi trái tim nó, không bao giờ.

Anh khi này đã thấy Minh đưa em về, trông hay người khá vui vẻ, có phải những điều đó chỉ là sự đùa giỡn của em thôi, phải không? Nam nói mà nhìn về phía nó, trông chờ sự trả lời của nó.

Không phải vui mà là quá vui, tôi và Minh không phải chỉ là đùa giỡn kiểu trẻ con đâu, anh hiểu không hả, à nói với anh chắc cũng không hiểu đâu, từ trước đến nay anh luôn xem tình cảm của người khác là 1 trò đùa mà! nó cười chua chát.

Không phải như em nghĩ đâu, em yêu em là thật lòng mà, bây giờ anh cũng đã chia tay với Thanh rồi, chúng ta quay lại được không em. Nam nói như đang khóc, thật nghẹn ngào.

Đó tôi nói có sai đâu, anh chẳng xem bạn gái mình ra gì cả, chắc anh đã chiếm được cái của quý của cô ta rồi chứ gì, nên bây giờ định đá người ta hả, đúng thật là 1 kẻ vô liên sỉ, để tiện! Nó nói trong tức giận.

Anh cấm em nói anh như thế! Em là của anh, anh không cho phép em rời xa anh mà đi theo thằng khác em rõ chưa. giờ đây ai có thể nhận ra, người nói những câu dọa nạt này chính là người mà mọi người đều xem là hiền như cục bột ấy ạ.

Bây giờ anh đã lòi ra mặt chuột của mình rồi, thật đúng là một kẻ tham lam! nó khinh thường nói.

Ở một khúc xa xa có 1 chiếc xe phân khối lớn đang chạy tới, nó không để ý cho lắm nhưng anh chàng bên cạnh thì này giờ đang quan sát, mặt kệ nó

đứng đó chửi rửa mình, thấy chiếc xe chạy gần lại phía hai người, Nam nhếch lên một nụ cười đều cán, xoay sang ôm lấy người nó và kiss...nó khá bất ngờ với hành động của Nam nhưng bất ngờ nhất chính là cái con người đang chạy xe ngang qua chỗ nhà nó, nhưng không thèm nhìn lại mà vẫn chạy mất hút...

Chát....

Anh làm cái quái gì thế hả? nó vừa chùi môi mình vừa quát.

Anh chỉ muốn thể hiện tình cảm của mình với em thôi mà. Nam vẫn giả vờ với khuôn mặt buồn nói.

Anh đừng đưa ra bộ mặt giả tạo đó nữa, chẳng phải anh thấy Minh đến đây rồi giả ra cái trò đó sao. nó trừng mắt với Nam nói.

Hừm, hừm..em biết rồi còn hỏi anh làm gì! Nam nhìn lơ đãng đâu đó nói.

Anh thật bỉ ổi, giờ ra thủ đoạn đó để chia rẽ chúng tôi sao, anh đừng có nằm mơ. nó bỏ mặt Nam đi nhanh vào nhà.

Anh sẽ không cho phép em được hạnh phúc với thằng Minh đâu, bằng mọi giá đấy! Nam nói vọng theo, anh không biết nó có nghe không nhưng gần như câu nói đó là để nhấn nhủ anh thì đúng hơn, bằng mọi giá, đúng vậy, bằng mọi giá em sẽ không được hạnh phúc với ai ngoài anh đâu.

Nó chạy vụt lên phòng, khóa chặt cửa lại, trằn trọc mãi mà không ngủ được, nó bận phải suy nghĩ ra cách giải thích để Minh không phải hiểu lầm nó nữa, haizz...nan giải rồi đây, chắc nó phải kể hết đầu đuôi mọi việc cho Minh biết quá, nó tin Minh, chắc Minh sẽ tha thứ cho mọi lỗi lầm cho nó, mong là thế,...thôi giờ phải đánh một giấc đã, ngày mai còn phải chiến đấu mọi việc nữa chứ...

6h15....

Hôm nay nó đến trường sớm hơn mọi ngày, sáng sớm nó đã đánh thức bác Thư, ** nuôi nó từ nhỏ để chỉ nó cách nấu ăn, chuẩn bị cơm hộp cho Minh, hôm nay nó hưng phấn lắm nha, cười tùm tùm suốt ngày, vì hôm nay là lần đầu nó nấu ăn cho người khác đó, nó còn trang điểm chỉnh chu lại nhan sắc cho thật đẹp nữa, chắc Minh sẽ bất ngờ với món quà của nó lắm đây.

6h30'

6h 45'

7h...

Vẫn chưa thấy bóng dáng của Minh đâu cả, nó cũng đưa hộp cơm cho bọn bạn xung quanh luôn rồi, bọn họ cứ ngồi đó khen mãi nhưng nó có thêm đề ý đâu, từ lúc vô học tới giờ nó cứ ngóng ra phía cửa rồi lại gục đầu xuống bàn, nói chung là không có tâm trí để học nữa, nó ủ rũ xuống 5 tiết học.

*Ê! Như, hôm nay bà có thấy Băng nó sao sao hông, y như người mất hồn ấy!*Hoàng khều khều vai Như nói, khi mắt thì vẫn nhìn nó đi phía trước.

*Mà hình như có liên quan đến chuyện hôm qua ha gì á, hôm qua nó cúp thì Minh cũng không thấy tâm hơi luôn, hôm nay Minh nghĩ chắc là có chuyện rồi!*Như xoa cằm nói.

*Uhm, hay là mình hỏi bà luôn nhỉ!*Hoàng nói xong chưa để Như trả lời đã phóng lên trước mặt nó, tươi cười nói.

*Hôm nay bà sao vậy, mặt cứ buồn buồn, hông lẽ có chuyện gì xảy ra sao?*Hoàng thăm dò nó.

*Không có gì đâu, tại hôm nay mình hơi mệt thôi!*Nó cố cười gượng nói, rồi bình thản bước đi tiếp.

*Đúng là có chuyện mà, nhìn tướng nó là biết rồi, hay..ông Minh làm gì nó rồi!*Như vỗ vai Hoàng nói, rồi ngược lên trời suy nghĩ.

*Dừng có ở đó nói gở, Băng không phải hạng con gái dễ dãi đâu, yên tâm đi, chắc cậu ấy chỉ mệt trong người một chút thôi mà.*Hoàng trả lời rồi cũng bỏ tay vào túi bước đi.

Đi học về nó cũng chạy ngay lên phòng vsen xong, nó nằm ịch xuống giường lấy con “dế” ra gọi ngay cho Minh nhưng chỉ nhận được cái giọng như rô bốt của tổng đài, sao lúc này nó ghét ời là ghét cái giọng này thế không biết, sao Minh không bắt máy chứ, không lẽ đây là cú sốc của Minh sao, chắc chắn là Minh hiểu lầm nó rồi, thiệt là rắc rối quá, cậu ấy cứ nghĩ như hôm nay thì làm sao mình giải thích được đây, không được cái miệng ăn mắm ăn muối này, ngày mai nhất định cậu ấy sẽ đến thôi mà, tự tin lên nào, nhưng sao không cười nổi thế này.

Ai biểu hồi tôi không chịu ngủ làm gì, bây giờ mắt bị thâm quầng, y như gấu trúc ấy, còn đi trễ nữa chứ, tại đi xe nhà nhưng kẹt xe quá nên mới thế ấy chứ! (còn chối, đi trễ thì nói đại đi).

*Ấy da!*nó nhắm mắt nhắm mũi đi nên đụng trúng ai đó_xin lỗi bạn nha!_nó cười cười nhìn nạn nhân nhưng nụ cười khựng lại trên môi nó.

Minh! nó kéo tay Minh lại, tuy đứng đó nhưng cậu ấy vẫn không nhìn vào mặt nó.

Có chuyện gì? Minh hỏi, nhưng mặt thì lăm lì, không cảm xúc.

Cậu còn giận chuyện hôm qua sao, những gì cậu thấy chỉ là hiểu lầm thôi, mình không... Nó nắm lấy tay Minh giọng gấp gáp.

Không cần nói cho tôi biết đâu, dù sao chúng ta cũng đâu có quan hệ gì! Minh nói rồi gạt tay nó ra khỏi tay mình, chân anh tiến bước.

“Không có quan hệ gì sao, phải rồi, mình chưa là gì của anh ta cả và anh ta cũng không là gì của mình, đâu cần phải giải thích cho anh ta hiểu chứ, đúng là đồ giận dai như đĩa, không quan tâm đến cảm xúc của mình hay sao mà nói những lời đó chứ, cho cậu biết, bây giờ cậu không năn nỉ xin lỗi tôi, thì đừng hòng tôi tha thứ cho cậu”. (e0, tới má này giận à).

Hôm nay không khí trong lớp không tốt cho lắm, tràn ngập xác khí, nhất là 2 cái bàn cuối ở tổ 1 và 4, mặt ai cũng lạnh tanh, không nói 1 chữ nào.

Rengg....

Hết giờ Minh lấy sách vở đi đến thư viện, để tìm tài liệu cho bài kiểm tra sắp tới, còn nó thì như cục đất cứ ngồi ì 1 chỗ không chịu đi đâu.

Như này, tui thấy tình hình hơi bị căng à nha, hay mình làm này đi.... Hoàng thủ thủ vào tay Như rồi chạy vèo ra cửa.

Ở thư viện

Minh này cậu lấy sách gì thế? Hoàng lẻo đẻo theo sao hỏi.

Bài tập Toán nâng cao. Minh nói mà mắt vẫn dán vô cuốn sách.

Cậu chăm chú học thế, hay mình đi xả stress chút đi há! Hoàng vẫn tiếp tục nói.

“...”

Cậu có thấy Hân hôm nay kì lạ lắm không? vẫn tiếp tục.

“...”

Hôm qua cậu ấy còn mang theo 2 hộp cơm nữa đó, hình như là tặng ai đó! Hoàng nói và tìm tòi xem xét sắc mặt của Minh.

Chuyện đó đâu liên quan đến tôi! tuy hơi bất ngờ nhưng vẫn mặt lạnh trả lời.

Hôm qua cậu ấy chờ ai mà cứ ngóng ra cửa suốt, đến tiết thứ 3 cậu ấy cho mấy người kia luôn.

“...”

Qua đó, ta có thể suy luận người cậu ấy chờ, hôm qua không đến lớp và..._ngập ngừng_ trong lớp chúng ta hôm qua nghỉ chỉ có cậu mà thôi!

Tôi không quan tâm! Minh không thèm ngước lên 1 cái.

—Nhưng tôi quan tâm, chẳng phải 2 người là 1 đôi rồi sao, giờ lại mặt lạnh với nhau thế này, tui là bạn thân của Hân làm sao có thể để cậu ấy buồn như thế chứ!

“...”

—Thế này nhá, tôi cùng cậu đi nhậu 1 châu thì quên ngay ấy mà.

“...”

*Đi đi mà!*Hoàng kéo kéo.

“aaa, phịch”

Hoàng nằm chổng quèo dưới đất, thật tội nghiệp cho những người nhiều chuyện mà!

*Hừ!*Minh nhìn Hoàng 1 cái rồi bước ra khỏi thư viện.

Xung quanh bu lại xem Hoàng có chuyện gì không mà cứ nằm chết dí ở đó không chịu dậy.

*Cậu, cậu ta đi chưa!*à thì ra là giả bộ đây mà, hồi nãy Minh chỉ dùng 2 phần công lực thôi mà, bọn kia ồ lên 1 tiếng rồi cũng ai làm việc này.

Hoàng chạy về lớp, đi đến chỗ nó, khều khều móc móc, cho nó nói chuyện.

*Băng à, cười lên cho vui cười hé hàm răng dù cho có sung nhưng vẫn cười thật tươi, he he he!*Hoàng xoa cái mặt rồi kéo dẫn ra chọc nó cười.

*Cậu đi ra chỗ khác chơi đi để cho tớ học!*nó găm mặt vào cuốn sách nói.

*Học gì chứ, tôi biết cậu không có tâm trạng để học đâu mà, nghe tôi đi, đi chơi 1 cái là khỏe khoắn ngay ý mà! Nhanh nhanh.*Tiếp tục màn kéo.

*Đã nói là không đi mà, kéo quài!*nó nhăn mặt nói.

*Thôi mà, đi đi, cười lên nào!*Hoàng lấy tay chọc lét nó.

assssssssss! BụpHoàng đã nằm 1 đống_nó phúi phúi tay bước ra khỏi lớp.

3’

6' sau

Này cậu có sau không vậy, đi không nổi nữa à! Như lo lắng nâng Hoàng dậy.

Bả đi chưa! Hoàng ngược lên nhìn thấy cái gật đầu của Như thì đứng phắt dậy, phủi tay phủi chân cười tươi rói _he he, hông ngờ mấy người này bạo lực thiệt, hên là mình nghĩ ra cách này, không thôi thì toi cái mặt xinh trai của tui ời!

Ông đi chết đi! Lần này đến lượt Như đá, cú sút thật hoàng hảo, in nghiêng đầu chân luôn này.

AAAA....đây là kết quả của việc dám lừa người những người lương thiện đây.

Renggg....

5 tiết lại trôi qua thật vội vã.....

Hê Hân! Hôm nay thấy cậu không được vui? Có chuyện gì à! T.Băng vỗ vai hỏi.

Hân bị bệnh à, cảm hay sốt, hay mệt trong người sao, có đi về nhà được không hay mình chở Hân về nha! Tuấn Anh ở đâu chui ra nói.

Này nh0x, chị lớn hơn nh0x 1 tuổi đó, sao không gọi chị mà cứ gọi tên thế hả? chẳng hiểu phép tắc gì cả nó nói rồi cú lên đầu T.Anh 1 cái.

Gì chứ, chỉ lớn hơn 1 tuổi thôi mà, người ta cũng to cao, là người lớn rồi đó, đừng có xem T.Anh là con nít nữa nha, với lại hơn kém nhau 1 tuổi cũng quen nhau được chứ bộ. T.Anh cứ nói đến khi bắt gặp được cái đá chân của T.Băng _gì dạ chị hai! _T.Anh nhăn mặt hỏi, chỉ thấy chị mình nhướn nhướn nhìn người đối diện nên cậu cũng nhìn theo.

Cái, cái câu cuối á, em nói gì mà chị không hiểu. nó thắc mắc hỏi.

*Ờ, thì, thì..*biết mình bị hố nên cố chần chỉnh lại, nhưng nghĩ đi nghĩ lại sao mà cậu quyết định nói ra tình cảm của mình _Hân à, T.Anh muốn nói 1 chuyện rất quan trọng với Hân. _giọng cứng rắn nói.

Quan trọng, có liên quan đến chị sao! nó hỏi lại cho chắc, thì thấy T.Anh gật đầu cái rụp _vậy nói đi, chị nghe nè!

_Hân à, lần đầu tiên T.Anh thấy Hân thì T.Anh rất..

_Cái thằng nhỏ này! _Bị T.Băng đánh cho 1 một cái vào đầu không biết trời chẳng gì luôn _có nhiều đó mà nói không được nữa _cô chửi T.Anh xong liền xoay sang nó _Thằng nhỏ này muốn cậu nhận nó làm “đàn em” đấy, nó hâm mộ cậu từ khi cậu đánh tụi con Ngân á (cái này ai không nhớ thì đọc

mấy chap trước nga), từ lúc đó nó cứ này nỉ mình nói với cậu, bây giờ đứng trước mặt cậu mà còn ập a ập ứng nữa. _T.Băng cười vui vẻ nói.

*CHI.....*T.Anh bực mình quát, ánh mắt rực lửa nhìn chị mình đang phá đám.

*Hỳ, hỳ, có gì đâu mà ngại không biết nữa, em cứ nói với anh Hoàng đi, anh xử lí mấy chuyện đàn em muốn vào nhóm đó, với lại nhìn em cao to thế này chắc chắn anh sẽ cho vào ngay chứ gì!*Nó nháy mắt với T.Anh, nhưng cậu chỉ đáp lại nó với ánh mắt đáng thương, đang rung rung nước. (mít ướt như vậy mà bày đặt làm người lớn hả nh0x)

*Mà cậu nói chuyện chủ đề hồi nãy đi, đừng quan tâm đến thằng nh0x này nữa.*T.Băng nói mà không thèm nhìn T.Anh cái.

*Uhm, tại gần tới thi HK1 rồi nên phải học túi bụi, bởi vậy nên mình thấy hơi mệt áy mà.*nó thân thiện trả lời. (hứ, nói dối không chớp mắt nha!)

*Vậy để Anh đưa Hân về nha!*Tuấn Anh chen vô nói. (ế, ế, tên là T.Anh mà bỏ từ Tuấn còn Anh không dạ b0a! có âm mưu = =”)

*Cậu đi nhà sách với mình nha!*gạt sang lời nói của T.A, T.Băng kéo tay nó đi trước. làm cậu bé 1 lần nữa mất hứng.

*Uhm*nó cũng đi theo, đi bên T.Băng nó cảm thấy sáng khoái lạ thường, chắc nhờ tấm lòng trong sáng thanh khiết của cô đã giúp nó chẳng, chắc là thế rồi.

1 tiếng sau....

*Woaaa....., thiệt là khỏe quá đi, cuối cùng cũng chọn xong cả đóng sách*nó đang vươn vai ra than vãn, khi nhìn thấy 1 xe đẩy kem ngang qua_nè, nè, tụi mình qua bên đó mua kem đi nha!_nó nắm tay T.Băng chạy ngay đến xe đẩy.

*Hân, chị hai, chờ em với, em đang xách nhiều vậy, làm sao chạy nhanh được chờ em với coi!*T.Anh năn nỉ gọi theo.

*Công nhận kem này ngon thiệt ha! Đang trời nắng chan chan thế này, ăn 1 ly kem vô thiệt là tuyệt cú mèo.*nó nhanh nhẩu nói.

” *Bây giờ mình đã hiểu tại sao Minh thích Hân rồi, cậu ấy có nét hồn nhiên, dễ thương, dễ mến mà khó ai có được, mình sẽ không bao giờ được như cậu ấy*”T.Băng nghĩ thầm mà cười chua xót.

Chợt phía sau nghe nghe tiếng chân dậm bình bịch, nó rất nhạy cảm nên biết ngay, nó vừa xoay người lại đã thấy 1 đám gần 20 đứa ở đâu tiến lại gần, nó nhăn mặt biết là có chuyện không hay sắp xảy ra.

Này 2 cô em đi đâu mà vào con đường vắng hoe thế này vậy, rất là nguy hiểm đó, hay tụi em đến nhà anh đi, nhà anh gần đây lắm, đến đó rồi tụi mình

bắt đầu tâm sự ha!1 thằng đàn em nói.

*Các người muốn gì đây? Tụi tôi, không có tiền nhiều đâu, các người đi cướp chỗ khác đi.*T.Băng lên tiếng trước.

*ấy ấy, cô em nói gì vậy, bọn anh có cướp giựt ai hồi nào đâu nè, nói thế thì oan cho bọn anh lắm, tụi anh chỉ muốn mời hai em xinh đẹp đây đến nhà bọn anh chơi thôi mà, có làm gì đâu mà em phải sợ đến thế, há há há*thằng khác tiếng đến mặt T.Băng nói, làm cô phải thụt lùi mấy bước.

*Các người đừng có dòng vo nữa, các người muốn tiền chứ gì, nhưng khổ nỗi là chúng tôi không có, còn các người muốn nói chuyện hả, xin lỗi, chúng tôi không muốn nói chuyện với “hạn người” như các người*nó từ tốn nói.

Con ranh này, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt hả! Hôm nay tao sẽ cho mày 1 bài học coi còn dám lên giọng với đại ca này nữa không? Thằng đại ca đó nói rồi xông lên, chưa đầy 3 phút đã bị nó đá văng sang bên.

Hahahaha, đại ca ơi, sao mà đại ca lại yếu thế hả đại ca, hahaha cười chế nhạo.

*Tụi bây xông lên coi còn đứng đó làm gì?*thằng đó quát mấy tên kia rồi nhìn thấy tình hình nó đang đánh nhau dữ dội với bọn đàn em, hấn nhanh tay tóm lấy T.Băng gỡ giọng đe dọa.

*Hừm, hừm, tất cả dừng lại ngay*thằng đó ra lệnh rồi xoay sang nhìn nó_con nhỏ kia, mày có giỏi thì quỳnh tụi đàn fem tao 1 cái nữa đi, thì trên mặt con bạn của mày sẽ in 1 vết sẹo dài đấy, để coi nào, ở đây hay ở đây nhỉ_vừa nói vừa để con dao lên trán rồi lại xuống má của T.Băng làm cô run sợ, khóc lóc.

Hân ơi, cứu mình với, mình sợ lắm, huhuhu...

Ồ đám cây gậy đó....

*Ê này, kế hoạch của ông có hiệu quả không đó, ông kiếm đâu ra cái bọn đầu heo đuôi vịt này vậy hả, nhìn là muốn đâm thôi.*_Như thủ thủ nói.

*Thì tìm ở mấy cái ổ chuột chứ đâu, bọn nó được mệnh danh là phá làng phá xóm nổi tiếng đó nha, tìm mệt lắm chứ chẳng chơi.*Hoàng vênh mặt nói.

*Này, các cậu làm gì ở đây vậy!*Bảo ở đâu khều vai Hoàng làm cậu la chối lói.

*Nhỏ nhỏ cái miệng thôi, bị phát hiện bây giờ.*Như bịch miệng Hoàng nhả mặt nói.

*Ai biểu cái ông Bảo này ở đâu ra hù sao lưng người ta làm tưởng ma sợ đứng tim luôn nè.*Hoàng gãi đầu nói.

*Không ngờ ông mà cũng sợ ma sao.*Bảo trêu.

*Hừ, trên đời này, tui, trời không sợ đất không sợ*Hoàng nói.

*Mà chỉ sợ ma thôi!!!!*Như và Bảo cùng lên tiếng làm cậu bé tức anh ách.
*Thôi, trở lại với kế hoạch đi.*Hoàng nhắc.

*Kế hoạch? Hai người bày trò gì vậy.*Bảo tò mò hỏi.

*Chắc mấy bữa nay cậu nghỉ nên không biết, Minh và Hân đang giận nhau, chúng tui muốn 2 người đó làm lành lại nên mới bày kế này nè!*Như giải thích.

*Ờ, vậy tôi có thể giúp gì không?*Bảo suy nghĩ gì đó rồi cũng nói.

*Được thôi, bây giờ tôi chính thức thu nhận cậu vào “kế hoạch vượt qua sóng gió siêu tốc” do tôi đề ra*Hoàng vỗ vai Bảo nói.

*Cái tên gì mà đọc muốn lẹo lưỡi luôn hà!*Bảo trề môi nói, nhưng khi bắt gặp ánh mắt đỏ hoe của Hoàng thì cậu giả vờ cười lwo đi và nói_vậy chúng ta phải làm gì bây giờ.

*Tôi đã bày ra xong rồi, bây giờ chỉ còn mỗi việc gọi điện cho Minh thôi!*Như nói rồi 2 người nhìn chăm chú Bảo.

Biết đến phiên mình, cậu thở dài và lấy cái iphone ra...

“01227691761”

*Alo! Minh nghe*đầu dây bên kia lên tiếng.

_Alo! Minh, mày mau đến khu nhà hát bỏ hoang đi nhe, gần nhà sách Tây đô đó! Hân đang bị một nhóm côn đồ vây đánh kìa, tình thế nguy cấp lắm mày mau đến đây đi nha!

_Con nhỏ đó bị đánh thì có liên quan đến tao à, sao tao phải đến cứu con nhỏ đó chứ!_bên kia giọng lạnh lùng nói.

_Tùy mày thôi, bọn kiếm chuyện có đến 30 mấy đứa lận (cái này chém nè), tui nó uy hiếp bắt T.Băng ra, nên tình hình không ổn lắm, mày mau đến giúp đi.

_Sao mày không giúp, để được công anh hùng cứu mỹ nhân, hừ, mà gọi đến tao làm gì!_Minh khinh thường nói.

*Mày... mày muốn nghĩ sao cũng được, tao đang có việc bận nên không giúp Hân được, mày muốn đến giúp hay không là tuy mày thôi, tao không ép đâu!*Bảo nói xong và tắt máy ngay, không để Minh nói câu nào nữa.

*Sao rồi, sao rồi, có đến không?*Như nói.

*Nói nhanh đi, rút cuộc cậu ta nói gì.*Hoàng hỏi thúc.

*Cậu ta cứ lảng tránh, hình như là không muốn đến!*Bảo mặt buồn nói, nhưng trong tim thì đang vui sướng đến nhường nào.

*Cái tên chết tiệt này, hắn ta không đến thì tui sẽ thịt hắn ngay khi gặp mặt đấy.*Hoàng nghiến răng nói.

*Chờ 1 lúc thử xem, nếu Minh không tới thì mình sẽ ra giúp vậy*Bảo nói, 2

người kia cũng đồng ý theo.

Ở chỗ khác

Anh Minh à, ai gọi anh vậy? anh phải đi rồi hả? cô gái thân hình chuẩn không cần chỉnh đang ngồi sát vào lòng Minh, nũng nịu nói.

Không có gì, chỉ là chuyện bao đồng ấy mà, anh không quan tâm. Minh nói, nhưng miệng thì không cười được, ôm cô gái mà hun hít.

Chương 8

*Tụi bây mau thả T.Băng ra, rồi tao sẽ đưa tiền cho bọn bây là được chứ gì!*Nó vẫn cứng giọng nói khi mấy thằng khác đang vây quanh nó.

*Lúc đầu có người nhờ tao đùa giỡn với mày 1 tí nhưng mày giám đụng chạm đến tụi tao thì bây giờ không phải là giỡn nữa, hôm nay 1 trong 2 đứa bây phải ở lại “chơi” với tụi tao, hahahah*thằng cầm đầu nói xong cười nham nhở, kêu đàn em mình giữ 2 cánh tay nó lại.

*Đâu có dễ ăn như thế!*nó nói rồi rút con dao ở đâu ra,gạch 1 đường trên tay 2 thằng kia làm máu chảy ra rò rỉ, ai ai cũng giật mình.

*Mày...mày mau bỏ con dao đó xuống, không tao cắt cổ con bạn mày liền bây giờ, mau lên!!!*thằng cầm đầu cố chân tỉnh mình lại, lấy dao rạch 1 đường trên cổ T.Băng làm cô ứ lên 1 tiếng rên nhẹ.

*“Sao bây giờ, 1 mình mình thì bọn này tan tành này giờ rồi, nhưng bọn chúng đàn giữ T.Băng, thôi thì tạm thời nghe theo vậy, chắc bây giờ T.Băng sợ lắm, chắc chắc, sao hôm nay sui vậy nè!”*nó thầm nghĩ rồi cũng bỏ con dao trên tay xuống lên tiếng_mày hãy bỏ con dao xuống trước đi, mày làm bạn tao sợ đó.

*Được thôi, phải thương hoa tiếc ngọc 1 chút để 1 lát còn sức mà đùa giỡn nữa chứ.*thằng đàn em ở phía sau, khuôn mặt cực kì dâm dê lên tiếng.

Nó nghe mấy tên kịch cợt cười nói mà thấy ứa gan, thiệt không biết trên đời này có thằng nào dâm dê, ***** như mấy cái thằng này không nữa, đúng là cái bọn dâm dê vô giáo dục mà, nếu ông bà già tụi nó còn sống chắc cũng bị cái bọn này hành đến chết lên chết xuống ấy chứ, sống thật là chật đất quá đi.

*Tụi bây cứ tính sổ với tao đừng có mà đụng tới T.Băng*nó tuy thấy thằng cầm đầu nói lỏng dao ra khỏi cổ T.Băng nhưng tay vẫn lăm lăm kề cái cổ, thấy bạn mình bắt đầu nước mắt rơi như mưa, nó cũng hơi hoảng, vì nó biết T.Băng chỉ là 1 cô gái ngoan hiền, không biết 1 tí gì về chuyện đấm đá, nên thấy hơi tội.

*Cô em can đảm quá nhỉ, thôi được rồi, anh xử cô em trước rồi làm thịt cô bé này*saothằng đó xoa cầm T.Băng làm cô bé khó chịu, tránh né, thằng đó càng phái.

*Anh hai cho mần con nhỏ này luôn đi nha, nhìn con mỗi dâm lên trước mặt mà không đụng tới em thấy khó chịu quá*hàthằng đàn em đứng sao lưng đang nhỏ *** nhìn T.Băng co rúm trong góc tường.

*Nè, nói phải giữ lời chứ, nam tử hán đại trượng phu, đừng có nói 2 lời nha.*nó bực bội nói, nhìn thằng kia mà thấy tởm.

*Ok người đẹp, anh sẽ đảm bảo an toàn cho con bạn em khi em phục vụ anh thật chu đáo.*thằng cầm đầu đi đến gần nó từ từ nói.

hừ nó nghe mà đã nổi da gà hết rồi.

*Đừng mà Hân, cậu đừng gì mình mà..hức..hức...*T.Băng đang rất cảm động vì việc làm anh hùng của nó, nhưng cô không vì mình mà liên lụy người khác.

*Đừng lo nha, mình là ai mà không giải quyết được mấy chuyện cón con này chứ.*nó cố cười nói, để cô bạn mít ướt của mình ngưng ngay đoạn phim bi thương này. Nó nhìn thằng nham nhở trước mặt, chắc lưỡi 1 cái khi nhìn từ đầu xuống chân thằng đó, chắc thằng này ở dơ lắm đây, hình như bộ đồ thằng đó đang bốc mùi hả gì á, nhìn thấy ớn quá hà.

*Hình như mày muốn gặp ông bà “cốc” mày sớm hả?*nó khoanh tay nhìn thằng đó bình thản nói.

*Hả???nhìn cái mặt cha nội này là biết *** hiểu rồi.*

*Ý tao nói là mày muốn chết sớm phải không?*thôi thì nói vạch toẹt ra luôn cho rồi.

*Sao lại hỏi vậy!*thằng đó đơ mặt hỏi nó.

*Trời, ngu thiệt hay ngu giả vậy trời*nó nói làm bầm, rồi nhìn thằng kia nhẵn mặt, thờ dài rồi nói tiếp_mày biết nhóm Hải âu chứ.

*Ờ, ờ tao biết*tuy thấy có cái gì đó hơi sợ sợ, nhưng 1 con bé nhỏ con như nó thì làm được cái giống gì.

*Thế mày biết Funny chứ, người đó là bạn tao, khôn hồn thì mau thả tụi tao ra, nếu không thì đừng mong sống yên thân ở cái xứ này.*mặt nó chuyển sang đỏ bừng, bay bốp thành đám, hung hãn nhìn vào mắt thằng kia.

*Thôi nào cô em, nói dối phải nhìn mặt người mà nói chứ, em có biết anh đây đã là người của nhóm Hải âu không, còn ở đó mà khè anh hả!*thằng đó nhe răng đen thùi ra cười nói với nó.

*Mày không có đủ tiêu chuẩn để vào nhóm đâu, cái thứ cặn bã như mày mà đòi làm sang hử!*nó phóng vào mặt thằng đó 1 tấm giấy nhưng trên mặt thằng đó thì chảy ra 1 thứ gì đó đỏ.

*Con quỷ cái này*thằng đàn em lượm lên khi thấy mặt đàn anh chảy máu và chữi rửa_cái gì vậy nè, đại ca ơi_thằng đó chìa tờ giấy ra cho đại ca coi.

*Hửm!*là hình chín hải âu và đính kèm chiếc lông vũ_”đây là thẻ của nhưng người trong nhóm Hải âu mới có mà, người ngoài đâu dễ gì có được, chẳng lẽ con nhỏ này là người của nhóm Hải âu thật_cô em, đừng hù anh như thế chứ, cho dù em có là người của nhóm Hải âu thì anh cũng phải giải quyết em thôi, vì đây là lệnh của đại ca trong nhóm Hải âu, anh không thể không

làm theo được, thôi thì cho anh xin lỗi em vậy. _hắn ta nói mà tay bắt đầu sờ mó, tay và mặt nó.

Nó gạt nhanh bàn tay dơ bẩn đó ra khỏi người, suy nghĩ tại sao có người định thanh toán mình, còn là xưng là đại ca của nhóm Hải âu nữa chứ, đáng chết thật, nó chợt nghe tiếng la hét, chợt nhìn sang cô bạn thì thấy tụi đàn em thằng kia đang đùng chạm lung tung làm cô bé sợ run người, nép mình vào góc tường, nước mắt tuôn như tắm.

Chị hai!!! T.Anh bây giờ mới đến, này giờ anh vẫn lảng tảng đi từ từ phía sau, thấy hơi lâu mà chị và nó chưa quay lại cũng hơi lo lo nên mới gấp gấp đi tìm, không ngờ có chuyện thật.

Thằng nh0x chạy lại, đẩy mấy thằng kịch cộm ra, tiếng nhanh lại gần chị mình, nhưng đã bị mấy tên kia nắm lại, đấm vào bụng 1 cái, thằng nh0x ngã lăn ra đất, nó thấy liền đá vào chỗ hiểm của thằng cầm đầu rồi bước nhanh lại chỗ cậu nh0x đang ôm bụng, rên rĩ, tán cho thằng quýnh T.Anh 1 bạt tay chưa thấy đủ nó liền đập ngay vào bụng tên đó làm thằng đó lộn liên tiếp mấy vòng, không thấy trời chẳng gì luôn.

Hự....khúc gỗ ở đâu rơi xuống đất. Nó cũng ngạc nhiên không kém khi thấy vị anh hùng vừa ra tay đá bay khúc gỗ khi nó sắp sửa chạm vào đầu nó.

Minh! nó nói tên trong vô thức và trái tim nó đập thốn thốn khi thấy gương mặt này.

Minh đá đấm, đập cho bọn xấu số này 1 trận toi bời, đến lết không nổi, rồi mới nhìn sang tụi nó.

Để tôi gọi taxi đưa T.Băng với T.Anh vào bệnh viện, sẵn tiện cậu kiểm tra xem mình có sao không luôn đi, nếu không họ sẽ lo cho cậu lắm đó. Minh nói rồi xoay người bước đi, không thèm nhìn nó 1 cái.

Cậu đến đây là vì tôi phải không? tuy không biết như thế nào, nhưng nó mong chính miệng Minh nói ra là phải, nhưng nó hự hấn ngay khi nghe cậu ta nói.

Chắc Hân nhầm rồi, mình tới vì đi ngang thấy bạn mình bị vây đánh nên đến giúp thôi, không có ý gì khác đâu. Minh nói mà không xoay đầu lại, để che đi khuôn mặt buồn bã của mình, cậu bước nhanh đi.

Nó phía sau, nước mắt lặng lẽ rơi, gió lạnh ủa về làm nó thấy mình kém cỏi, yếu đuối và cô đơn hơn, sau mà nó nhớ cái ôm ấm áp của ai đó và nụ hôn ngọt, mãnh liệt lúc kia quá, nó cảm thấy tim đang đau nhói khi nhìn bóng Minh khuất xa dần, Minh giận nó thật rồi, không còn quan tâm, lo lắng tới nó nữa, Minh và nó hết thật rồi ư, có phải không khi bây giờ nó mới nhận ra, trái tim nó Minh là người hết sức quan trọng, là người duy nhất làm nó được

hạnh phúc, nó thật sự đã thích Minh mất rồi!

Khi từ bệnh viện về luôn thất mắc về câu thẳng cam đầu nói: ” vì đây là lệnh của đại ca trong nhóm Hải âu” làm nó thấy hơi lạ, nên nó gọi ngay cho Hoàng và Như, nhưng nó chỉ nhận được câu ” số điện thoại quý khách vừa gọi hiện ngoài vùng phủ sóng trong vùng phủ mền mong quý khách vui lòng gọi lại sao”, nó bức bối vút chiếc điện thoại vào tường, rồi lim diêm ngủ, không hiểu tại sao khi bấm đến số điện thoại của Minh thì nó lại khóc, khóc vì anh đã trách lầm nó, khóc vì anh không quan tâm đến nó, khóc vì những chuyện không thể nói thành lời....

Sáng nay cũng như mọi ngày, nó đã bắt đầu về lại với chính mình, nhưng không còn hoạt bát vui nhộn như trước nữa, cứ lằm lằm lì lì mà đi vào trường, mặc kệ những bọn kia đang sầm sì to nhỏ về nó, nó không màn tới, vẫn vững bước đi.

Đi tới hành lang lớp thì nó lại bị Như kéo đi, mặc cho la ý ới, dò hỏi.

Funny à, cậu đưa mình đi đâu vậy? Nó nhăn mặt khi bị Như kéo đi mạnh như vậy.

À, có chuyện cần nhờ cậu giúp, mau đi nhanh lên Như cũng thấy nó hơi đau, nên nói lỏng tay ra, nhưng ý chí thì vẫn chạy tiếp xuống dưới.

Mà việc gì mới được chứ! nó vẫn miệng nói chân đi.

Ai da, xuống tới đó, rồi cậu sẽ biết Như đang chạy đã mệt rồi, còn gập con nhỏ miệng nói luyên thuyên như vậy nữa, chắc chết quá.

Cuối cũng chạy tới sân sau trường, Hoàng và Bảo đã đứng chờ sẵn ở đó, thấy Như đã dẫn nó đến, Bảo gọi cho ai đó rồi nháy mắt với bọn họ (Hoàng, Như) thể hiện việc đã làm xong. Nó nhìn bọn họ như vật từ trên trời rơi xuống, không biết mình ra đây để làm gì nó hỏi:

Các cậu kêu mình xuống đây để làm gì dạ? nó hỏi.

Thực hiện kế hoạch vượt qua sóng gió siêu tốc! Hoàng dơ ngón tay trở lên trời nói to, làm Như và Bảo chỉ biết đứng đó nhìn rồi lắc đầu ngán ngẩm.

Vượt qua sóng gió siêu tốc? nó lặp lại như cái máy, thì thấy mình bị Như nhún xuống, ngồi trên 1 cái ghế êm êm, rồi tay lại bị Bảo cột lại.

Các cậu định giỡn với mình á hả? Giỡn gì mà cột hết tay rồi lại tới chân, ưm ưm... nó đã Hoàng lấy khăn quàng ngang miệng, nói không ra lời.

“1 2 3 4, A LÔ, A LÔ, TOÀN BỘ HỌC SINH TRONG TRƯỜNG NGHE ĐÂY, EM NÀO VỪA LẤY GHẾ TRÊN PHÒNG GIÁO VIÊN THÌ MAU MAU TRẢ LẠI, TÔI SẼ GIẢM HÌNH PHẠT, NẾU KHÔNG, TÔI MÀ BẮT ĐƯỢC AI THÌ, GRUM, GRUM....RỐT RỐT (bóp bàn tay đây mà)”

Khi nghe tiếng ông thầy hiệu trưởng ca 1 bản, thì 3 đứa (Nó, Hoàng, Bảo) đồng loạt nhìn sang Như, ám chỉ muốn cô giải thích.

Hề hề, tại Băng là bạn thân của mình cho nên phải đối xử với cậu ấy tốt hơn người khác chứ! Như toe toét miệng cười.

ôi ử ốt ơn ao, ột ười a ư ây à ới ốt ả (đối xử tốt hơn sao, cợt người ta như vậy mà nói tốt hả!) nó gầm gừ nói.

Thôi mà cậu đừng giận nữa, những việc bọn tớ làm cũng vì cậu thôi mà, gán chịu đựng chút đi nha! Như cố gắng dỗ dành nó, nhưng nó chỉ tặng lại cô bằng con mắt phóng ra lửa.

Bảo, những việc giao cho cậu có được không đó, sao giờ này chưa thấy ai tới hết vậy? Hoàng lo lắng hỏi Bảo.

Mình cũng không biết nữa nhưng thấy lạnh sống lưng quá vì bị cái nhìn chết người của Như và Hoàng nên anh hơi lúng túng_ơ, ơ, chắc chắn được mà, mình đã ra tay thì tất nhiên phải thành công rồi, hà hà_lại thấy ánh nhìn đó, cậu đành im bật, không giám hó hé tiếng nào nữa.

Ở trên lớp

Đã vào tiết hơn 15' rồi, từ khi vào lớp đã không thấy bóng nó và bọn họ, nhưng Minh không quan tâm, chỉ chú ý đến bàn của nó thôi, Minh không biết nó bị bệnh hay không mà hôm nay lại không đi học, không có nó, buổi học thật chán, anh lấy cái máy nghe nhạc được để trong tủ ra, nhưng anh vừa chạm được cái gì nhĩ, rác chằng, Minh lôi nó ra khỏi cái bàn yêu quý của mình, à thì ra là 1 tờ giấy, nó có chữ, để đọc xem

“Chúng tôi đã bắt bạn gái của cậu, mau xuống sân sau trường ngay bây giờ, nếu không chúng tôi không biết mình sẽ làm gì với cô ta đâu”. Còn in thêm dấu tay máu nữa chứ, cái này là dấu tay của anh Bảo nà.

Khi đọc xong bức thư, anh không nghĩ ngợi gì thêm mà phóng ngay xuống sân thượng, mặc cho ông thầy la hét, lớp trưởng kêu réo, bây giờ anh chỉ sợ nó có chuyện gì thôi, đâu cần nghĩ đến những chuyện tiếp theo chứ, nếu nó mà xảy ra chuyện không may anh sẽ hối hận suốt đời.

Ở sân sau trường

Trời, cậu kêu tôi chùi cái dờ thấy gớm này của cậu lên đầu hả? Nằm mơ đi! Bảo la làng khi Hoàng bắt anh chum cái dờ bốc mùi lên đầu (a men)

Ai kêu cậu không chuẩn bị cẩn thận trước làm chi, với lại tôi đã hi sinh đôi vớ, cắt nó ra 2 cái lỗ để vừa 2 con mắt to tướng của cậu nữa đó, biết tiết của lắm không hả? Hoàng cũng ương ngạnh trách lại.

Chứ chọn cái gì đẹp đẹp, sạch sạch chút đi, ai lại đi lấy vớ đội lên đầu chứ hả! Bảo cũng không tha, cãi tiếp.

Hai người thôi đi, tui nghe bọn đàn em nói cậu ta đang chạy xuống đây đó, ở đó mà lo cãi Như trách cứ, nhéo hai lỗ tai của 2 anh làm 2 người cứ xoa xoa tai rồi lại nhăn nhó mặt vì quá đau.

Một hồi hừ hừ cậu ta thôi nha, cho cậu ta đánh 1 2 cái rồi giả bộ xỉu, lên kìm đường mà trốn nha, nếu không bị bắt lại là bẻ chuyện hết đó Hoàng căn dặn nói với Bảo.

Biết rồi, mà lúc chạy tui nói 1 2 3 thì chạy nha! Bảo nói.

ok! Hoàng đồng ý.

Hai người cứ lo chuyện đi nha, tui kiểm chỗ núp trước đây, không thôi bị lộ thì xong chuyện Tiếng Như nói văng vẳng đâu đây mà thân đã phi ra tuốt lên tầng 1 rồi.

Bịch, bịch, bịch....

A, chắc tới rồi, chum vào mau Hoàng căn dặn.

Ờ, ôi, sao mà thúi quá vậy nè, mấy ngày không giặt rồi hả? Bảo tròn mắt nhìn Hoàng.

Hà hà, chỉ mới có tuần hà! _Hoàng vẫn còn tươi cười nói, trong khi Bảo đang tức ói máu.

Minh đứng trước mặt nó, mặt mày lăm lem mồ hôi, anh khẽ vuốt mặt bước tới gần nó nhưng đã bị hai tên bịch mặt đen, nhìn giống mấy tên cướp, nhưng vẫn còn mặt đồng phục trường chặn lại.

Mày muốn cứu con nhỏ này phải bước qua xác của tao cái đã Tên bên trái nói (Hoàng đẩy nhẹ, lúc này giả giọng, chắc hông ai nhận ra ông nổi đâu)

Ừk, cậu thắng tui rồi mới thả cô ấy ra Bảo nói bằng tiếng của mình, chưa gì đã bị Hoàng đánh vô lưng 1 cái bình, làm chói với, biết mình làm sai, anh thẳng lưng, ưỡng ngực, giọng chí chóc cất lên _Mày đánh thắng 2 đứa tao rồi mới được dẫn con nhỏ này đi.

Hừ! Minh không nói gì chỉ bay đến đánh Hoàng và Bảo tới tấp, anh Hoàng nhà ta, nhát gan, mới bị anh Minh quỳnh trúng có 1 cái hơi đau đã nằm lăn ra đất rồi, bỏ mặc anh Bảo bị Minh đánh bầm dập, choáng váng thấy thằng đồng bọn nằm lăn ra đất anh cũng giả vờ xỉu theo kế hoạch.

Minh chạy lại bên nó, cởi trói, tháo khăn ở quanh miệng ra, nước mắt nó ở đâu tuôn ra hết, nó nhào vào lòng Minh, cậu cũng không đẩy nó ra mà ôm chặt nó hơn, nó khóc ướt cả áo anh, nhưng anh không hề gì, khẽ hôn lên trán nó.

Thấy kế hoạch đã thành công, các thành viên làm nhiệm vụ quyết định rút lui, Hoàng khề khề khều khều Bảo vì thấy anh đang nằm bất động trên đất, chắc sắp ngủ luôn rồi.

Bảo giựt mình, biết sắp chuồn, anh bắt đầu đếm:

1 2

Chưa đến 3 Hoàng đã co 2 cẳng chạy mất tiu bỏ đồng đội ở lại, than trời khản phật cho khỏi bị Minh bắt lại, anh cũng hoảng hồn chạy theo bạn mình.

Minh định rượt theo, nhưng bị nó kéo lại.

Minh dừng đuôi theo, mình biết bọn họ là ai rồi, mình sẽ xử lý bọn họ sao nó nói đến đây thì bọn người (Nhu, Hoàng, Bảo) đang đứng ở 1 góc khuất, xem xét tình hình, rồi tự không rùng mình.

Minh xin lỗi vì tại Minh mà Hân bị bọn người đó bắt ra đây. Minh khẽ cuối đầu, tránh ánh mắt nó.

Minh à, mình muốn kể cho Minh nghe chuyện này, mình biết Minh rất giận mình, nhưng Minh hãy cho mình 1 cơ hội giải thích, thật sự Minh đã hiểu lầm mình rồi! nó khẽ nắm tay Minh và nói, có lẽ chính nó đã làm đau Minh, nên nó cần phải mở lời trước.

Minh nghe tới khúc đó, anh cảm thấy vui vui làm sao ấy, vẻ mặt anh trông sáng sủa hơn, nụ cười chột xuất hiện trên khuôn mặt anh như ngày nào. Anh rất muốn nghe nó giải thích, thật sự anh cũng không muốn nó và anh kết thúc 1 cách lãng xẹt như vậy đâu.

” Từ lúc sinh nhật tròn 10 tuổi mình, mình và anh mình đã quen được Nam, nhờ vào tiệc sinh nhật đó, ba anh ấy là đối tác của ba mình lần ba cậu, có lẽ cậu từ nhỏ cũng đã biết anh Nam rồi phải không? nó nói rồi nhìn sang Minh, không thấy cậu ấy nói gì mà chỉ gật đầu anh Nam bằng tuổi anh hai mình và còn học cùng trường nữa, nên mối quan hệ trở nên rất thân thiết, anh hai thường dẫn anh Nam về nhà mình chơi, lúc đó anh ấy rất baby nha, lại có tính hòa đồng nữa chứ, nên có rất nhiều người thích anh Nam và mình cũng không ngoại lệ nói tới đây thì bắt gặp ánh mắt ai đó, như ngọn núi lửa đang bắt đầu hoạt động, nó cười với Minh, nó biết Minh đang ghen đây mà, nhìn khuôn mặt cậu ta bây giờ chỉ muốn “cạp” 1 cái thôi để mình kể hết được chứ ánh mắt Minh từ từ dịu xuống mình thích anh ấy vào hồi lớp 7, có lẽ mình là con nít quý phái không! Đầu năm lớp 8 mình đã bày tỏ với anh ấy giờ mắt Minh lại tiếp tục phát sáng, sao nó thích Minh tỏ thái độ thế này quá nhỉ và anh Nam đã chấp nhận mình, lúc đó mình cảm thấy hạnh phúc biết bao, nhưng có lẽ đó chỉ là cảm giác thoáng thôi, vào cuối năm lớp 9, mình thấy anh ấy ôm ấp cô gái khác trong quán kỷ niệm của 2 đứa, lúc đó mình thấy hụt hẫng lắm, có lẽ mình đã quá ngốc, không biết giữ bạn trai mình chẳng? Hức..hức.. nó bắt đầu khóc, làm Minh luống cuống, năn nỉ ỉ ôi nó, cậu nghĩ chắc nó phải thích Nam lắm nên mới thế, không hiểu sao tim cậu

chợt nhói lên 1 cảm giác khó tả, nó thích Nam vậy còn anh, anh là gì đối với nó đây_mình không sao, mình không bao giờ khóc vì cái hạng người đó đâu, cứ để yên như vậy để mình kể tiếp,...dù biết anh ta phản bội mình, nhưng mình vẫn ngu muội, chẳng hiểu rõ sự thật, mặc cho anh hai mình khuyên can, dăn dò, đừng nên qua lại với Nam nữa, nhưng mình vẫn ngoan cố, cứ đâm đầu vào hạnh phúc ảo, đến 1 ngày anh ta dùng những lời ngon ngọt, đường mật, bảo mình hãy tin tưởng anh ta và trao cho anh ta cái quý giá nhất của đời con gái, thì tình cảm 2 người sẽ gắn bó hơn, thân thiết hơn, không còn xảy ra những hiểu lầm xung đột này nữa và khi ra trường anh ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm cho mình, sẽ lấy mình làm vợ, nhưng người tính không bằng trời tính, anh hai mình đã biết rõ bản tính Nam và biết Nam đưa mình vào khu du lịch quốc gia, anh hai chạy ngay đến đây tìm kiếm khắp nơi và bắt gặp Nam đang ép bức, làm nhục mình, ở 1 góc khuất sau ngách đá, anh hai đã đến là đánh Nam, kéo anh ta ra khỏi mình, lúc đó mình hoảng hốt chưa biết làm gì cả, và chính lúc đó, hức..hức..._nó lại khóc và ôm chầm lấy Minh, Minh chỉ biết vỗ vỗ lưng nó, cho vui đi nỗi buồn_chính Nam, chính Nam đã xô anh mình xuống thác suối, chính anh ta, chính ta đã hại chết anh hai, chính anh ta đã hại chết anh Long, hà..hức...hức...huhuhu...._chính Minh cũng bất ngờ trước lời nói của nó, chẳng lẽ Nam là người đã hại chết Long, đứa cháu đức tôn của tập đoàn Lâm thị, người được mệnh danh là thần đồng chứng khoán sao, anh Nam làm như thế là vì cái gì, vậy như thế nào mới là bộ mặt thật của anh đây hả anh Nam?, Minh ôm chầm lấy nó, anh tin nó, nó nói gì anh cũng tin, anh cảm thấy mình thật vô tâm khi không tìm hiểu thực hư mà đã trách oan nó, nó thật đáng thương lắm rồi, chắc nó nghĩ mình là đầu mối gây ra cái chết của anh mình nên mới trở thành con người như thế này.

Minh nhớ về ngày sinh nhật thứ 10 của nó, nó mặt 1 bộ váy màu trắng tuyết, long lanh kim tuyến, có cái nơ màu đỏ ngày eo, mang giày búp bê, tóc thì xõa dài tới lưng, mái ngố, khi cười hiện lên 2 núm đồng tiền nhỏ nhỏ, xinh xinh, trông thật đáng yêu, anh nhìn nó y như 1 thiên thần vậy, nhưng từ buổi sinh nhật đó, anh khó mà gặp lại nó, cho đến tận bây giờ, chắc có lẽ lúc đó bên cạnh nó đã có Nam, mặc dù anh Nam có đến trước anh, dù anh ta có là 1 người bạn, người anh kết nghĩa của Minh, nhưng anh ta đã làm nó khổ, làm nó đau, và cả chị Thanh phải gầy gò vì mong nhớ anh ta, anh nhất định sẽ không bỏ qua cho cái tội lỗi này.

Ở 1 khúc xa có 3 con nháy nhảy lên nhảy xuống tìm chỗ sáng để rình mò xem cặp đôi ở đằng xa xa đã làm lành lại chưa, kế hoạch của họ đã hoàn thành ra sao và kết quả như thế nào?

Chẳng biết vô tình hay cố ý, nhưng việc từ đầu đến cuối từ lúc giãn bầy dụ Minh vào, cho đến lúc nó kể cho Minh nghe, đều lọt được vào tai của ai đó, người đó chạy thẳng lên phòng 12B1, thủ thủ vào tai 1 người khác, người đó nhủ mày, nghiêng răng, bóp chặt tay, nói khẽ:

—Nếu em muốn có thêm người nhún tay vào cuộc chơi của chúng ta, thì hãy mua sẵn quan tài cho người đó đi!

—Ngày Như, mày làm gì mà mặt mày chủ ụ vậy hả? —nó đến gần Như, ngồi cạnh nói.

Xi, bây giờ mới chịu chú ý đến con bạn này à, cứ tưởng trong đầu mày suốt ngày chỉ có Minh ga lăng, Minh đẹp trai, Minh phong độ của mày thôi chứ. Như làm mặt giận với nó.

Ờ, tao là vậy đó, bộ không được như thế thì ghen tị à! nó chọc.

Hừ, tao mà thèm, đang bức mình mà còn gặp mày nữa, thiệt không biết kiếp trước tao có thiếu nợ mày hay không? Như than thở.

Chỉ chọc 1 chút cho mày cười thôi mà, làm gì ghê vậy? Mà mày nói đang bức mình mà, chuyện gì dạ? cái tính bao đồng của nó lại nổi lên.

Như liếc nó 1 cái, chỉ thấy nó cười còn nhướn nhướn chân mày nữa chứ, nhìn gian bà cổ lun.

Để hết giờ học đi, rồi tao đưa mày tới chỗ này! Như nhìn nó nói.

Ok! nó tùm tùm đi về chỗ ngồi, suốt buổi học nó ngồi không yên, cứ kêu kêu tên Như, rồi lại khều khều Như hỏi này nợ về chuyện của nhỏ làm nhỏ chửi bới, bịt tai lại, úp mặt xuống bàn, nam mô a di đà phật làm ơn đuổi cái bà 8 này đi giùm con.

Hết giờ học

Để tao gọi cho Minh cái! Hồi sáng lỡ hứa đi ăn kem ời! nó vừa đi vừa nói.

Còn cô bạn kể bên chỉ chặc lưỡi với con bạn thân của mình, lúc khi quen nó cô cứ tưởng nó sẽ không quen bạn trai chứ, nếu có chỉ vài ngày rồi bỏ thôi, chứ ai ngờ, chắc chỉ có Minh mới thay đổi được nó thôi, bây giờ trông nó đáng yêu, dễ thương hơn lúc trước nữa, ra về con gái nhà lành hơn, mấy tuần nay chẳng quan tâm gì đến chuyện của bang hết, không biết nó làm như vậy là đúng hay sai đây?

Đi trên chiếc taxi chừng 15 phút, giờ đây nó và Như đang đứng trước 1 khách sạn hạng cao cấp nhất thành phố, người ra kẻ vào, từng cặp từng cặp một.

Hả?? nó tròn xoe mắt nhìn cái khách sạn bự tổ chẳng trước mặt cậu..cậu muốn mình làm gì ở cái khách sạn này vậy? —nó sút cà lăm khi Như dẫn nó đến đây.

Mày đang nghĩ lung tung gì hả con quỷ! Như cú đầu nó 1 cái, quát.

Hỳ hỳ, ai biểu dẫn tao đến chỗ này mà không nói gì hết, ai mà biết chuyện gì? nó chưa kịp nói hết đã bị Như kéo tọt vô lùm cây.

Ế ế, con nhỏ này, đường rộng lớn không đi mà phải đi vô bụi lùm hả, hồi nãy mày dẫn tao đi tới khách sạn tao còn hơi lưỡng lự nghi ngờ giới tính của mày, còn bây giờ tao đã chắc chắn suy nghĩ của tao là đúng! Á! nó nói làm nhảm 1 lúc thì bị Như cho thêm cái nhéo làm nó hét lên.

Nhỏ nhỏ thôi, đi theo dõi mà cái miệng như cái loa phát thanh á! tay Như đang bịt miệng nó, mắt thì đảo đảo nhìn đầu đó, khi xoay sang thì thấy nó đang nhìn trôn trôn mình, có lẽ hiểu việc làm của mình hơi vô duyên, cô liền buông tay ra, đánh lảng sang chuyện chính _mày nhìn kìa! _tay Như chỉ về phía cổng khách sạn.

Đâu, đâu, để tao coi, làm gì mà mày bí mật thế không biết? nó nhón lên nhìn cho thật kĩ, ở trong khách sạn có người bước ra, là 2 người đàn ông, có lẽ thân thiết lắm, còn kẻ vai sát cánh nữa mà, 1 người có vẻ lớn tuổi hơn đang xoa đầu người còn lại, người đàn ông trẻ tuổi hơn đang vui cười, ra vẻ ngoan ngoãn và ông kia đưa cho cậu 1 bao thư, hình như là tiền thì phải.(nó đoán thế)

Mày làm tao mất 1 buổi đi chơi với Minh, rồi làm tao bị kiến cắn nãy giờ chỉ vì đi nhìn lén 2 thằng đàn ông thôi sao, sao dạo này mày có tính khác người quá dạ mậy! nó nổi sùng với Như.

Mày làm như tao khùng lắm vậy, mà nãy giờ mày nhìn thấy gì rồi? Như hỏi.

Trời đất ơi, mày đâu có khùng đâu, mà là quá khùng luôn, trời nắng chan chan vậy nè, mà chui vô bụi lùm nhìn trộm trai, mà trai đẹp còn đỡ đỡ, trai xấu hoắc mới ghê chứ, mà còn già nữa chứ, bộ mày mới đổi gu hả Như! nó chê trách cô.

Á! lại một phát rõ đầu _Nãy giờ mày nói sàm gì vậy hả? Tao nói mày có nhìn ra ai không, cái người đang nhận bao thư đó! _Như nói rồi chỉ thật chính xác vô người anh ta.

Sao không nói sớm để tao xem! nó lại ngó đầu ra nhìn _AAAA....úm.úm..oái_ nó bị Như chặn họng lại, nếu không sẽ lộ hết quá.

Suyt! Mày nhỏ tiếng giùm cái, người ta thấy bây giờ! Mà thấy được chưa. Như nhìn sang nó nói.

Ờ, thấy được rồi, mà sao nó lại ở đây vậy, còn người đàn ông kia nữa. nó thắc mắc nói.

Tao cũng đâu có biết đâu, mấy bữa nay tao thấy Hoàng cứ xin nghỉ về sớm hoài, nếu không thì khi hết giờ, cậu ấy, gấp rút xếp tập vở và chạy nhanh đi, tao thấy lạ nên đuổi theo, ai dè lại đến khách sạn này nè! Như mặt buồn xo nói.

Nó có quan hệ gì với cái ông đó ta, hồi nãy tao còn thấy cái ông đó đưa bao thư cho thằng Hoàng nữa, chẳng lẽ..thằng Hoàng...nó... nó làm cái chuyện đáng sỉ nhục đó hả? nó e dè nói.

Uhm, tao không biết đâu, chắc không phải đâu mà, Hoàng không phải là người như vậy đâu, tuy cậu ấy đã ra sống riêng, nhưng gia đình cậu ấy cũng đâu túng thiếu đến mức phải làm cái công việc đó chứ! Như lúc đầu, trên miệng nói.

Chứ những gì mình thấy là cái gì, nếu mày muốn biết sự thật thì dè thôi! nó nói chắc.

Mày có cách hả?? Như mặt tươi tỉnh trở lại.

Ờ, đi thôi! nó kéo thẳng tay Như đi đến cổng khách sạn, mặc cho cô nàng năn nỉ, níu kéo, không chịu đi., thế là phi vụ thám tử của cô đã bị nó phá tan hết rồi, huhuhu.....

Hoàng!!! nó kêu lớn khi thân thì đang phi lại cậu.

Ừa, Băng, Như 2 người đi đâu đây? Hoàng hỏi.

Bạn cháu à? Người đàn ông đứng tuổi cũng hỏi.

À, vâng! Đây là 2 người bạn thân mà cháu thường nhắc với chú đây ạ! Hoàng cũng bình thản trả lời, trong khi hai cô nàng đứng cạnh đang chăm hỏi rồi lại chăm hỏi.

Uhm, thôi cũng đến giờ ta đi làm rồi, nếu được thì tối cháu lại đến chỗ chú nha! Ông chú đó nói rồi tốc hành leo tuốt lên chiếc taxi gần đó.

Ấy ấy, làm gì mà kéo lỗ tai tui vậy hả! Ấy da Hoàng xoa xoa tai nói, rồi lại quát _ Biết đau lắm không hả?

giờ mà còn nghĩ đến việc đau nữa hả, hôm nay ông không nói rõ với tui này thì ông đừng hòng ra khỏi chỗ này! nó hùng hổ nói.

Nói rõ gì? Hoàng cũng khó hiểu hỏi.

Tại sao, tại sao vậy hả? Làm 1 việc đáng xấu hổ như vậy mà cậu cũng quyết định làm hay sao, bạn bè đầy đủ ở đây sao cậu không nói lời nào, có phải cậu xem nhẹ chúng tôi lắm không hả? nó lại gân cổ lên nói. (mà này cứ tưng tưng k0 à)

Cậu nói cái gì vậy Băng? Mình không hiểu gì hết á! Hoàng vẫn khăn khăn không hiểu. (tại k0 hiểu thiệt muk)

Hoàng!!! tự nhiên Như đến gần Hoàng, hét tên cậu, dùng tay bá cổ cậu ấy

làm 2 người đang đứng nói chuyện phải lấy keo dán miệng lại, nhìn chăm chăm cô cậu dường như thế mà, tội mình đã biết hết mọi chuyện rồi, cậu và ông chú ấy, sao cậu không nói gì với mình hết vậy, cậu xem mình là gì trong cuộc đời cậu hả, nếu cậu nói ra mình nhất định sẽ giúp cậu mà, sao phải che giấu mình chứ, hix hix_cô nàng đang sắp làm thêm màn nước mắt đây mà.

*Mình xin lỗi vì đã không nói gì với 2 người, nhưng tại vì hoàn cảnh ép buộc nên mình phải làm thế thôi!*Hoàng bây giờ mới chịu thừa nhận, vì sợ nước mắt của người đẹp mà (hok lẽ anh nì làm cái chuyện đó thiệt seo ta)

*Hoàn cảnh ép buộc?? Hơ, cho dù cậu có túng thiếu đến đâu, khổ sở đến đâu, gia đình cậu chẳng lẽ bỏ mặc con mình mà không đoái hoài đến hay sao, đường đường là thiếu gia nhà danh giá lại đi làm cái công việc thua cả dân thường nữa à!*nó tức giận nói sỗ sã vào mặt Hoàng, cậu thì đờ người chả biết nó nói cái giống gì.

Bộ làm lập trình viên cũng gọi là công việc thua cả dân thường sao? Hoàng tròn mắt nhìn nó, miệng lẩm bẩm.

*Hả??? Lập trình viên sao?*nó và Như đồng thanh.

*Chỉ các cậu chưa biết gì sao, mình đang thực tập làm 1 hacker đó, mình cứ tưởng các cậu biết hết rồi chứ.*Hoàng cũng ngây ngô nói.

Haizz...thì ra là vậy mà nãy giờ mình cứ nghĩ bậy về công việc của cậu, hơ hơ nó quê với cái tính tào tháo của mình liền cười nham nhở chữa cháy.

*Vậy còn cái ông chú vừa nãy là ai thế?*Như cười tươi hỏi.(vừa khóc vừa cười...hjhj)

*Ờ, đó là chú của Hoàng từ Mỹ đến, vì chú ấy là 1 lập trình viên cao cấp nên mình mới nhờ chú ấy chỉ dẫn ấy mà!*Hoàng nói rõ sự tình.

*Còn bao thư là gì?*nó lẩn Như đều rất tò mò.

*Cái này hả? Chỉ là vài đồng bạc lẻ để ăn kem thôi.*Hoàng phe phẩy 1 xấp tiền lấy từ trong bao thư ra.

*Ồ, cả đóng tiền thế này mà nói là vài đồng bạc lẻ à, đúng là Bom thiếu gia có khác nha!*nó đưa tay giục lấy cọc tiền vừa đếm vừa nói.

*Tui mà phải nói!*Hoàng vẫn tự cao tự đại đến khi Bom thiếu gia, axxx, cậu chết với tòi!_Hoàng rượt nó chạy lòng vòng, cuối cùng cũng đến tiệm kem mà nó chờ đợi.

*Gì đây?*Hoàng hỏi nó, khi thấy nó định bước vào.

*Thì ăn kem chứ làm gì, hồi nãy chả phải cậu nói đây là những đồng bạc lẻ chỉ để ăn kem thôi sao, mau mau vào đi, đứng trước tiệm cãi vả là mất lịch sự đây Bom thiếu gia à!*nó lại chọc cậu, khiến cậu tức xì khói.

Như này, hồi nãy 2 cậu nói việc làm đáng xấu hổ, là việc làm gì thế?
Hoàng bắt lấy cổ tay Như khi cô bước qua mặt anh.

Đâu có gì đâu, mà việc làm đó là Bằng suy nghĩ ra chứ mình chưa có nói gì hết á! Như đỏ hết tội lên đầu nó, thiệt là tình mà.

Bằng, cái công việc thua cả dân thường của cậu vừa ghép cho tôi là gì thế hả? Hoàng nhìn nó như muốn ăn tươi nuốt sống vậy, nếu mà nó nói ra hồi nãy nó nghĩ cậu làm “TRAI BAO” thì nó tiêu luôn quá, nhất định không nên nói.

Trong lúc nó đang ú ớ chẳng biết làm gì thì có 1 tên nh0k, cỡ tuổi nó đi lại, lịch sự nói:

_Chào chị hai, chị đến để gặp đại ca em phải không ạ, anh vừa đi qua đó nói chuyện với anh Bảo rồi, hay để em qua đó báo cho đại ca biết nhé!

“Mình cũng ở đây sao, mình cứ tưởng cậu ấy không đi chứ, thôi kệ, mình qua đó hù cậu ấy cho bất ngờ vậy, hehe” _nó trầm nghĩ, cười tủm tỉm.

Thôi, không cần đâu, nh0k về chỗ ngồi đi để chị qua đó được rồi! nó ra giọng chị hai với nh0k, làm nh0k cung kính tuân lệnh.

Hai cậu ngồi đây và kêu kem nhé, nhớ khẩu vị của tui oy chứ, tui đi ra đây tí vô liền hà, hìh nó xoay sang nói với 2 đứa bạn rồi bước đi.

Gặp ai thế nhỉ? Như thắc mắc.

Còn ai vào đây nữa, chỉ có đại ca của Hắc ban hội thôi! Hoàng chắc lưỡi nói với Như.

ò, mà kêu kem ra đi, mình cũng thèm quá oy nà! Như chu mỏ phồng miệng nói làm Hoàng cũng cười theo.

Ở khu hành lang

Có 1 cuộc nói chuyện căng thẳng giữa 2 người đàn ông. (hehe)

Bảo này, tui mình là bạn bao nhiêu năm rồi nhỉ? Minh chống 2 tay lên cột nói.

Cũng 12 năm rồi còn gì? Nghĩ lại thời gian trôi qua nhanh thiệt ha! Bảo với ánh mắt xa xăm, nhìn Minh như không nhìn, coi cậu như là người vô hình vậy.

Chắc cũng đủ để có thể lựa chọn giữa tình bạn và tình yêu chứ? Minh nhìn thẳng vào mắt Bảo nói.

Cậu nói thế có ý gì? Bảo dần dần xoay người lại nhìn người đối diện đáp.

Cậu đừng có dối tôi nữa, tôi biết cậu cũng thích Hân đúng không? Minh hỏi nhưng lòng đang rối, không biết sự hiện diện của con mèo nhỏ đang thụp ló ở sao cánh cửa.

Đúng, tôi thích Hân, à không phải nói là hơn thế nữa, tôi yêu Hân, tôi

*biết khi mình nói như vậy cậu sẽ bất ngờ nhưng đối với tôi đó là điều đau
kính trong tim từ lâu rồi. Tôi biết cô ấy trước cậu nữa kìa, từ lúc mừng sinh
nhật cô ấy 10 tuổi, tôi đã đến bắt chuyện và gặp cô ấy trước khi cậu đến và 7
năm sau người cô ấy gặp trước cũng là tôi chứ không phải là cậu, nhưng tại
sao, tại sao cô ấy không chọn tôi cơ chứ, cho dù tôi có đối xử tốt với cô ấy
đến mức nào, bày tỏ cho cô ấy hiểu đến mức nào và những lúc cậu giận lắm
cô ấy, người che chở an ủi cô ấy vẫn là tôi mà, tại sao cô ấy không nhìn tôi,
nhận lấy tình cảm của tôi lấy 1 lần cơ chứ, tại sao lại thế hả??? Bảo nói như
gào thét, anh khụy xuống, tay ôm đầu, nước mắt anh rơi.*

Minh cũng ngạc nhiên với người bạn thân của mình, trước giờ khi đi đánh
nhau dù có bầm dập, tan nát đến cỡ nào, thì anh vẫn chưa thấy Bảo rơi 1 giọt
nước mắt nào, thế mà, vì 1 người cậu ấy yêu, không đáp trả lại tình yêu ấy,
mà cậu ta đã khóc sao, thế thì chắc chắn Bảo yêu cô gái này lắm.

Nếu là những cô gái luôn đeo bám theo đuổi Minh như lúc kia thì cậu sẵn
sàng nhường ngay cho thằng bạn, nhưng đó là nó, là người mà anh yêu quý
nhất, người mà anh trân trọng không muốn làm tổn thương đến, coi cô hơn cả
bản thân mình thì anh không thể nào nhường cho ai được, cho dù đó là thằng
bạn thân 12 năm của anh.

Anh phải làm sao đây rắc rối quá, 12 năm đây, 12 năm là khoảng thời
gian rỗng rả bao năm tháng dài, thế mà phải chấm dứt trong 15 phút này, thật
nuối tiếc quá, thật đau khổ quá, tại sao anh phải chọn 1 trong 2 chứ. Phải ra
quyết định gì đây, giữa tình yêu và tình bạn sẽ đi về đâu đây?

“Sao lại thế được, Bảo thích mình sao, mình chỉ xem Bảo là bạn thôi,
mình phải đối mặt với cậu ấy ra sao đây?” _nó lúng túng nghĩ, rồi chạy về chỗ
ngồi, mặt thần thờ.

Như và Hoàng đang cãi nhau chí chóe cũng ngưng ngay nhìn nó.

Ở ngoài hành lang

Dù có thế nào, tôi cũng không nhường Hân lại cho cậu đâu! Minh thẳng
thắn nói.

Hừ hừ Bảo cười trong nước mắt _cậu yên tâm mình sẽ không nói với cô ấy
là mình yêu cô ấy đâu, chỉ cần cô ấy được hạnh phúc khi ở bên cậu, mình
nguyện làm cái bóng phía sau để theo dõi và bảo vệ cô ấy thôi, chỉ có thế là
đủ lắm rồi _anh ghen ngào nói.

Tôi sẽ tự mình bảo vệ cô ấy, không cần đến cậu đâu. Minh nói rồi bước đi
để người ở lại như cái xác không hồn.

Đi đến gần chỗ đàn em mình đang ngồi, thì thằng nh0k ở phía đối diện
lên tiếng:

A, đại ca hỏi này anh có gặp chị hai không vậy ạ? thằng này nhiều truyện góm.

“chị hai? Chẳng lẽ là Hân sao, cô ấy tới đây làm gì?” Minh nghĩ rồi nhìn xung quanh cô ấy đâu.

Vừa này e thấy chị hai đi về với 2 người bạn rồi! Mà vừa này chị có đi lại chỗ đại ca với anh Bảo đấy ạ! Vẫn ngoan ngoãn trả lời mà không thấy hàng chân mày của Minh đang chau lại.

Chết tiệt! “chẳng lẽ Hân nghe được cái gì rồi sao, sao không chờ mình mà đi mất rồi, phải tìm cô ấy hỏi rõ mới được” Minh chạy đi thật nhanh ra khỏi quán.

Ở xa xa, khu thương mại sừng sững mọc trước mặt, nó kéo tay Như và Hoàng phóng bay vào trong.

Pà kéo tui tui vô đây để làm ôsin cho pà hả, mua cả đóng rồi, xách không nổi nữa đâu! Hoàng vừa la vừa chạy theo, trên 2 tay xách đồ linh tinh.

Chờ tui với, sao đeo mấy cái giỏ này lên cổ tui lun vậy? Huhuhu... Như than thở, khóc sướt mướt.

Còn nó thì bay vẫn hoàn bay, làm Như và Hoàng 1 phen chạy té khói. Nhờ vào tài bay nhảy không nhìn đường của nó mà đâm đầu vô 1 người.

Ui da, cho mình xin lỗi nhe! Nó phải đồ mình nói.

Mình không sao mà, Hân có sao không? người con trai cất tiếng.

Nghe giọng quen quen nó ngược lên nhìn thử, thì ra là Bảo, lúc này chạy ra đây để tránh mặt cậu rồi, giờ lại đối mặt với cậu ta, nó phải làm sao đây.

Đúng là từ trước đến nay có khá nhiều người nói thích nó, nhưng cậu tốt với nó quá, nó không nỡ làm cậu đau lòng nên cố tìm cách tránh mặt, bây giờ đứng trước mặt rồi, đâu có đường thoát đâu, phải giả vờ chưa biết gì vậy.

Ồ, mình không sao, hôm nay cậu lại xuyên mà đến đây mua đồ vậy! sao mình nói chuyện vô duyên vậy ta, rồi nó tự gãi gãi đầu mình, gượng cười.

Hên là mình xuyên nên mới có duyên gặp được cậu nè! Bảo giữ vẻ tươi cười nhất nói chuyện với nó.

Hù, lại gặp cậu nữa hả? Như ở phía chạy tới hù Bảo.

Bộ sáng giờ tui có gặp cậu hả, tui nhớ hồi sáng tui không đi học mà! Bảo suy nghĩ rồi nói.

Không phải, hồi này gặp cậu ở quán Kem đó. giờ thì Hoàng lên tiếng.

A A, mình có việc bận phải đi rồi mình đi trước nhe! Bye! nó nói mà chưa hỏi ý kiến ai đã chạy biến đâu mất làm Như và Hoàng kêu mãi đến khan cả tiếng. Ồn ai kia nhìn theo bóng nó mà mắt đờm buồn, rồi lại thở dài. Haizz...

_Alo.

_Pà đang ở đâu vậy hả? Để tui cầm 1 đống đồ này đứng chết trân đây luôn sao HẢ? _Như hét như điên trong điện thoại.

Tui đang ở...nó nhìn quanh thì ra là chạy khá xa rồi, cũng gần tới nhà lun oy (chạy hay thiệt)_mà pà cứ gửi những đồ đó về nhà tui đi, cái nào pà thích thì pà cứ giữ lại.

Hoho, như thế mới được chứ, mà bà nhớ ngày mai là ngày gì không đó!Như chợt chuyển sang chuyện khác.

Biết sao không, tui biết trước nên mới mua nhiều quần áo đấy!nó nói.

*Oh, pà chuẩn bị tí mĩ quá ta, không biết ngày mai pà tặng quà gì cho ông Minh nhỉ, tò mò quá!Như lại nói tiếng ** **.*

Sinh nhật Minh, mà người ta không tò mò gì hết, mà pà lại tò mò, đúng là lo chuyện bao đồng không!nó bắt bẻ.

Ờ, tui là vậy đó mới ăn gờ với pà chứ!Như cũng không thua gì.

Em sợ chị quá đi, em biết rồi, ngày mai e với chị sẽ chuẩn bị quà được chưa.nó phục con bạn này.

Hehe! Nhớ đó, tới lúc đi chị qua đón cùng nha, bái bai chợt.Như nói bằng cái giọng không thể nào ngọt bằng.

Thấy gớm quá à!nó chặc lưỡi nói.

Nó đi từ từ trên đường, gió hiu hiu thổi, luồn qua tóc nó, làm nó càng xinh hơn, nó nhảy nhót trên vỉa hè, rồi lại xoay vòng, miệng lẩm bẩm hát....

Ở phía xa xa, 1 chiếc xe hơi mui trần màu trắng sáng, lấp ló ở hàng cây phượng, người trên xe cũng mặc 1 bộ đồ vest trắng nốt, tóc hơi dài, mái thì che gần hết trán chấm đến mắt, khuôn mặt râm nắng nhưng không mất đi vẻ lịch lãm, thanh cao, trông anh y như 1 chàng bạch mã hoàng tử vậy, ai qua lại cũng nhìn chàng say đắm, nhưng anh không để tâm đến, ánh mắt vẫn nhìn về bóng dáng nhỏ nhỏ đang tung tăng bên góc đường.

Anh chàng nhếch miệng cười đều cán, khẽ dựa lưng vào ghế ngồi, nói lẩm bẩm:

“Em cứ tươi cười, vui vẻ cho hết ngày hôm nay đi nhé, anh không đảm bảo ngày mai chuyện gì sẽ đến với em đâu, vì em đã ép buộc anh phải chơi trò chơi này và cuối cùng thì em vẫn về bên cạnh anh mà thôi”.

Cuối cùng thì cũng đến nhà rồi! Hihi!Nó bấm chuông 1 lúc rồi mới thấy bác giúp việc chạy ra mở cửa.

Bác xin lỗi cháu nhé, tại bác định lỡ tay làm nốt công việc!bác Phương xin lỗi rồi rít.

Đâu có sao đâu ạ, mà pama cháu đã về chưa bác!nó lễ phép nói rồi từ từ

bước vào nhà.

Ông chủ với bà chủ nói hôm nay có cuộc họp quan trọng nên dặn tôi nói với cháu ăn cơm trước. bác Phương dịu hiền đáp.

Vâng, thế cháu đi thay quần áo đây, rồi cháu và bác ăn cơm nhé! nó xem bác Phương như người trong nhà vậy, không cần câu nệ gì.

Ừ, cháu mau lên thay đồ đi, hôm nay bác nấu nhiều món cháu thích lắm đấy. bà cũng xem nó như con gái ruột mình, với lại bà cũng muốn đền bù tội lỗi mà nó phải gánh chịu bao năm qua. (tội lỗi gì thì từ từ biết, nói trước chi tiết này quan trọng nhá, hehe)

Nó nhí nhảnh, chạy lon ton lên phòng rồi đi xuống dùng bữa với bác Phương, ăn một lúc nó xin phép đi lên phòng. Còn quay lại hỏi vài điều với bác:

_Bác Phương này, nhà mình còn trà nhân sâm không hờ bác.

_Còn đây cháu, mà cháu muốn uống à, để bác pha cho. _bác Phương nói là làm, đang với tay lấy cái cốc.

Ơ cháu không uống đâu, cháu định khi nào pama về cháu sẽ tự tay pha trà sâm cho pama uống cho đỡ mệt ấy mà, hỳ hỳ. nó thành thật đáp.

Cháu thật là 1 đứa con ngoan đấy, được rồi, khi nào ông bà chủ về bác sẽ gọi cháu. bác Phương tốt bụng khen nó tấm tắc, khiến mũi móm phình to cả ra.

Nó chạy vút lên phòng, ôm con gấu bông màu trắng to tướng trên cái giường xinh xinh mà nó yêu thích, nằm lăn lộn với con gấu một hồi cũng mệt, nhưng vẫn tưởng tượng gì đó mà ôm gấu hun chút chút, rồi miên man nghĩ đầu đầu.

“Không biết ngày mai nên tặng cái gì cho Minh đây ta? Tặng đồ đắt tiền? Không được, nếu vậy thì không có ý nghĩa cho lắm, với lại nhà cậu ấy cũng đâu có thiếu thứ gì! Ai da, khó nghĩ quá, không lẽ tặng nhẫn hay dây chuyền cặp, cái đó hình như không có tặng vào ngày sinh nhật mà! Thế tặng cái gì đây nhỉ? Người ta thường tặng khăn choàng hay bao tay thì phải? Nhưng cái đó là mùa đông còn cái này mùa xuân mà! Haizz...con gái thì dễ rồi, con trai thì biết tặng gì đây, cái gì cho có ý nghĩa mà không quá đắt tiền nhỉ, lại còn không đụng hàng nữa chứ, khó chọn quá đi, nhức đầu quá hà, 0aaa....” _nó ôm đầu rồi khóc không ra nước mắt.

Cộc cộc...

_Băng à, ông chủ và bà chủ về rồi đây cháu! _người ngoài cửa lên tiếng.

Cháu xuống ngay đây ạ! đầu tóc bù xù, mặt mày bí xị, quần áo xộc xệch là những từ tả ngoại hình nó bây giờ.

Nó chỉnh trang quần áo, đầu tóc rồi chạy nhanh xuống nhà, làm 3 ly trà

xâm thơm phức, nó đi đến bên bác Phương cho bác 1 ly với nụ cười tỏa sáng, làm bác cũng đành chấp nhận và cười hiền với nó.

Cốc, cốc....

Pama ơi, con vào nhá! nó với cái giọng lạnh lạnh đó lên tiếng.

Ừ, vào đi con gái yêu. giọng đàn ông nói.

Pama hôm nay về trễ thế, công ty chắc nhiều việc lắm hả pa, con thấy sắc mặt pa xanh xao quá à, mama cũng vậy nữa! nó nói xong liền để hai cốc trà xâm ở bàn và ôm ngay mama mình.

Hôm nay con gái lí lắc nhà ta cũng biết quan tâm đến pama nữa à, chắc sắp có bão lớn đây! pa nó trêu.

Pa cứ chọc con, con gái ngoan của pa lúc nào mà không quan tâm pama chứ, tại pama không chú ý đến thôi, còn nói con! nó giả vờ giận dỗi.

Đúng đúng, tại pa sai, tại pa không tốt, không chú ý tâm lòng của con gái lo cho pama được chưa. mama nó dỗ ngọt.

hihi, chỉ có mama là hiểu con nhất, mama là số 1. nó nịnh nọt.

Haizz...mama con là nhất rồi vậy bỏ papa đứng thứ 2 sao, như vậy không công bằng rồi, thế pa không yêu con nữa. papa nó than thở.

Đâu có, papa đứng số 0, trên cả số 1 nữa ấy chứ, papa con lúc nào cũng là người con quý nhất. nó lại nịnh hót nữa rồi.

Cái con pé này, mới nói yêu mama nhất rồi giờ lại là papa, nịnh quá rồi đó cô! mama lấy 1 ngón tay chỉ vào trán nó nói.

Hì hì, mà công ty dạo này có chuyện gì sao pa, con cứ thấy pa ngồi 1 mình hút thuốc rất nhiều, rồi còn thở dài nữa. nó nói sang chuyện mà nó thắc mắc này giờ.

Ờ,...ông nhìn sang mama nó, thấy bà có cữ chỉ đừng nên nói, nên ông đành nghe theo _không có chuyện gì đâu con, tại công ty mình đang trên đà phát triển mở rộng ra nên papa mới bận như vậy.

Dạ! nó thấy họ tươi cười xoa xoa đầu nó, nhưng sao nó thấy họ đang giấu gì với nó nhỉ, chắc chỉ là linh cảm thôi.

À, con có làm cho pama 2 ly trà sâm này, pama uống đi rồi ngủ cho khỏe nhé, con cũng về phòng đây ạ! nó khoe với 2 người về thành quả của nó.

Ừ, con về đi, mà pa có biết ngày mai là sinh nhật của chồng sắp cưới của con phải không? Pa nó lại bắt đầu trêu nó đây mà, từ lúc nó từ bỏ cá cược với ông về vụ hóa trang trong trường để tránh mặt Minh, ông đã biết mối quan hệ của nó và anh có tiến triển nên ông tìm vài chuyện chọc nó chơi ấy mà, khi khi.

Dạ, vâng! nó đỏ mặt nói _pama ngủ ngon nhé!_ rồi chạy biến về phòng

mình.

Hoho, con gái mình chưa gì đã biết yêu rồi đấy!mama nó cười khi thấy nó lung tung.

Uk, con mình mà gửi gắm cho thằng Minh được thì tôi ra đi cũng an lòng.papa nó ghen ngào nói.

pa nó à, đừng nói thế chứ, chúng ta sẽ cố gắng vượt qua chuyện này mà, gia tộc Lâm thị này còn nhờ vào ông dài dài đấy, ông đừng nên buông xuôi như thế chứ.mama nó khuyên bảo.

Mong là thế!ông cũng chạnh lòng khi nghe vợ nói.

Ông bà cùng cầm ly trà sâm trên tay, hưởng thụ hương vị đậm đà thanh ngọt của nó, họ không biết thời gian êm đềm này sẽ được kéo dài đến đâu đây.

Chương 9

Một ngày mới lại bắt đầu....

Nó dậy thật sớm để đón nhận ánh ban mai chiếu qua khe cửa sổ, cười tủm tỉm suốt con đường đến trường, vì hôm nay khác hơn mọi ngày, hôm nay là ngày Minh cất tiếng 0e 0e chào đời.

Nó dạo quanh các con hẻm, khắp cửa hàng quà lưu niệm mà chẳng ưng ý cái gì cả, haizz...chán thật, vậy biết lấy gì tặng cho Minh đây, nó đành đến trường rồi trước rồi bàn tính việc này với Như sau.

Hôm nay con nhỏ Như này sao đến trễ vậy nè, chờ cả tiếng rồi mà chưa thấy mặt mũi đâu hết trơn.nó uể oải nằm ịch xuống bàn.

*hé lu, đồng chí, hôm nay bận việc nên đến trễ chút đừng ghi tên nghe*Như vỗ vai nói với tên lớp phó như vậy, ai mà dám ghi cơ chứ. (cái này có thể gọi là hăm dọa k0 ta)

*Pà lại đây!*nó nghe được tiếng như thì mắt mở to ra kéo cô lại ghé mình.

*Cái gì vậy con mắt này, mới sáng sớm đã lồi kéo rồi!*Như định nói gì nữa nhưng nhìn mặt nó đang tối sầm, nên tha.

*Tao định nhờ mày tư vấn vài chuyện...*nó còn ngập ngừng khó nói thì Như đã chen vô.

*Về sinh nhật của ông Minh chứ gì? Rành quá mà!*Như nói như thầy bói ấy.

Hề hề, biết bà có kinh nghiệm lâu năm nên bà giúp tui đi, không biết chọn ra món quà gì luôn.nó xị mặt xuống trong rất đáng thương.

*Chuyện đó thì dễ mà, đưa vào tay Như tiểu thư này thì mọi chuyện sẽ thuận buồm xuôi gió thôi.*Như ca bài ca cũ rich.

*Đúng đúng, Như là giỏi nhất, thế ra về mình đi mua quà nhá!*nó ra quyết định.

Ok!

—Mà hình như hôm nay lớp mình vắng mặt vài người thì phải?_Như thấy trống vắng đâu đó hỏi.

*Bởi vì hôm nay bạn Hoàng nhà ta không có đi học cho nên bạn Như thấy buồn phải không?*nó đi guốc trong Như đây mà.

*Làm gì có chứ! Mà nếu có thì sao, nãy giờ cũng thấy có 1 ai đó toàn nhìn ra cửa lớp lóng ngóng 1 người nào đó đó đó!*Như bắt bẻ lại.

*Xi, mà hôm nay sao Minh không đến lớp học nhỉ?*nó hỏi như không biết ai trả lời.

*Pà không nhớ hôm nay là sinh nhật ông sao, tất nhiên ông phải ở nhà lo tiệc tùng nữa chứ, chắc hôm nay sẽ có nhiều khách quý lắm đây.*Như ca thán.

Nó cũng gật gù đồng ý.

Ý, còn ông Bảo nữa, mấy hôm nay ông bị gì mà không thấy đi học không biết, không biết hôm nay có dự sinh nhật ông Minh không nữa? Như lại bắt đầu bàn tán.

Nó không nói gì chỉ im lặng nhìn vào chỗ ngồi của Bảo, mấy hôm nay nó cố gắng tránh mặt anh, gặp ở đâu cũng né tránh không biết anh có thấy nó chưa nhưng nó thật bối rối khi đứng trước mặt anh đấy, khó hiểu quá, nhưng mấy hôm nay anh không đi học nó cũng lo lắng không kém, chả biết anh bị làm sao không, mà không báo cho ai 1 tiếng làm mọi người chạy đôn chạy đáo thế này, hay vì chuyện Bảo thích nó mà anh không thèm nói chuyện với nó nữa và cả sinh nhật Minh, Bảo cũng quên luôn sao, anh chàng này thật khiến người ta đứng ngồi không yên mà.

Rengg...

Mau lên đi, còn mấy tiếng nữa là tổ chức tiệc rồi đó! nó hồi thúc Như.

Áy áy, để nghe điện thoại cái! Như xoay mặt chỗ khác nói chuyện gì đó, rồi xoay sang nó, mặt bí hiểm vô cùng. _Băng này, 1 hồi bà đi 1 mình đi nghe, Hoàng mới vừa gọi điện cho tui, cậu ấy nói đang chờ tôi ở nhà á, cho nên bây giờ tui phải đi đến đó liền, không thôi.. _Như ngập ngừng nhìn nó, y như nó là gì đó mà Như sợ lắm áy.

Thấy ghét, thôi đi đi không thôi tình yêu của bà gặp con nào đi ngang hợp hôn thì bà tiêu luôn đấy! nó tha cho Như, nhưng vẫn muốn chọc cô chơi.

Làm gì có chứ, thôi tui đi trước à! Tuy ngoài miệng nói thế nhưng trong lòng thì mau mau chạy đến bên chàng đây mà.

Nó cũng lắc đầu với đưa bạn cứng đầu cứng cổ này, đúng là trọng sắc khinh bạn mà, số nó khổ quá đi.

Nó vẫn tung tăng như sáo trên vỉa hè, hôm nay nó cho bác tài xé về nhà trước, nó quyết định mua một món quà có ý nghĩa đối với Minh vậy mà con bạn lắm trò của nó đi mất tiêu rồi, giờ nó phải tự giải quyết một mình thôi. Mua gì đây, trong shop lưu niệm đây các món quà đẹp nhưng nó thấy thích hợp với con gái tụi nó hơn, thật nản quá, khó chọn quá đi.

Nó lựa 1 lúc nhớ lại những gì Như nói vào những lúc đi mua quà cho bạn mình “bà phải xem xét xem họ thường có những thiếu sót gì, những gì họ chưa có, đừng có quá coi trọng về vật chất, cứ cảm nhận những tấm lòng của mình vào món quà đó, nhất định người đó sẽ trân trọng và rất thích món quà của cho xem” (cái này nghĩ bấy bọ, không biết các bạn có đồng ý không à nha)

_Thế là xong mình mau về nhà rồi chuẩn bị đồ đạc nữa chứ, mau về thôi.

Nó tung tăng trên con đường dài, món quà này tuy không quý giá gì nhưng nó đã tìm hiểu rất kỹ và tin là cậu sẽ thích món quà này cho xem, nó ôm món quà vào lòng rồi cười tươi bước đi, chuẩn bị cho buổi tiệc sinh nhật sắp đến.

Trước căn biệt thự rộng lớn, một cô gái bước ra từ chiếc ô tô đời mới nhất, khuôn mặt trái xoan, nụ cười toát lên vẻ hào nhoáng cho khuôn mặt, ánh mắt diễm lệ như nhìn sâu vào người khác, trên người mặc bộ váy màu hồng nhạt, dây váy choàng qua cổ hình chữ X, ôm sát người cô tạo đường cong quyến rũ một cách rõ rệt, ở cuối váy còn được đính kim tuyến lấp lánh mờ ảo, tôn lên làn da trắng nõn nà trong ánh sáng hoàng hôn.

Chào ông Thanh Hà, tôi rất vui khi ông đã đến! A chào ông Lương, công việc làm ăn của ông vẫn tốt chứ, à vâng vâng Bác Hoàng bận rộn tiếp khách, vì chủ yếu của buổi tiệc này là tạo nên mối quan hệ trên thương trường cho Minh về sao thôi, chứ không bình thường là buổi tiệc sinh nhật như các nhà khác.

Nó đến này giờ rồi, mặc cho mọi lời xì xào to nhỏ, có lẽ là khen ngợi và tò mò nó nhiều hơn, nhưng nó gạt qua chuyện đó, nó đang tìm Minh đây, không biết Minh đang làm gì nữa, không biết cậu ấy ăn mặc thế nào ta, chắc đẹp trai lắm, hí hí.

Hôm nay em đẹp lắm! nó nghe có tiếng nói sao lưng mình, chẳng lẽ là Minh sao, nó xoay lại miệng vẫn nụ cười rục rịch, nhưng chắc nó nhầm to, người nói nó không ai khác mà chính là Nam, người mà nó cực kì ghét.

Anh đến đây làm gì? nó nói mà không thèm nhìn mặt Nam.

Ồ, đích thân bác Hoàng mời anh đến đây dự tiệc đấy, không lẽ một tiểu thư như em mà lại đuổi khách của bác ấy về sao, nếu bác ấy mà biết thì em sẽ mất lòng tin cậy của cha chồng đấy, hi hi Nam dùng giọng nói êm ái, thánh thiện nhưng những ngữ âm sao mà nghe thâm độc quá thế này.

Hừ! nó cũng không muốn đôi co với hần ta làm gì, chỉ tốn thời gian thôi, nó đành nhìn nhục mà bức đi trước, để Nam quē một cục, nghiền răng, tay bóp thành nắm đấm rắc rắc.

Lòng vòng một lúc cũng thăm mệt, công nhận vườn nhà Minh cũng không phải loại nhỏ, có thể lớn hơn vườn nhà nó nữa chứ không ít hơn đâu, đi này giờ chẳng thấy Minh đâu mà còn mệt lả người ra ấy chứ. Ở đây chẳng có ai cả, lại không có đèn sáng nữa chứ, chỉ lờ mờ kiếm đường vô cũng khó nữa là, Haizzz...

Đang than thở thì ai đó đập tay vào lưng nó, làm nó la chối lói:

AAAAAAAAAAAA... ÌM... ÌM! kết quả của nó là đã bị người đó bịt mắt cái

miệng và mắt mất rồi, mà bịt bằng cái gì thì nó còn chưa biết rõ, khoảng 3 phút sao, mắt và môi nó mới được giải phóng hoàn toàn.

Công nhận tần suất của Hân kinh thật đấy, mình mới có khều nhẹ thôi hà, mà Hân đã la làn rồi, hay là Hân...sợ ma hả? Minh gian gian hỏi nó.

Tại ai mà tui sợ chứ, người ta chạy đôn chạy đáo kiếm Minh này giờ mà Minh chạy đi đâu vậy hả! Còn hù tui nữa chứ. nó sợ quá nên đâm ra bực luôn nà.

Cho Minh xin lỗi, Minh chạy vào phòng để chuẩn bị bữa tiệc cho các bạn mà! Chạy ra thì nghe Hân đã đi lại đây nên Minh chỉ muốn cho Hân bắt ngờ thôi mà Minh phụng mặt xuống đất tỏ vẻ biết lỗi.

Tha cho Minh đó, nhưng vừa này Minh lấy cái gì bịch miệng và mắt mình vậy hả? nó nhớ ra đều cần hỏi nên tạm thời tha cho anh chàng.

Ờ, thì mình dùng tay chớ dùng gì nữa! Minh tránh né ánh mắt nó, bối rối nói.

Tay sao, vậy một bàn tay đã ôm lấy mình, một bàn tay còn lại thì bịch mắt mình, thêm một bàn tay nữa mọc ra để che miệng mình lại, thì ra Minh có đến 3 cánh tay lận hả? nó kể chi tiết làm cậu hết đường chối.

Thật ra thì...ờ thì.. Minh đang ấp úng thì bắt gặp ánh mắt viên đạn của nó, biết tránh không được nạn kiếp này anh đành liều _Hân muốn biết thì Minh làm lại cho Hân coi.

Nó không biết hôm nay nó bị cái gì luôn, tự nhiên lại nghe lời Minh găm gáp mới ghê chứ, nó cũng chuẩn bị nhắm mắt lại rồi hơi hơi hí mắt lên xem thật ra là chuyện gì thì thấy Minh đến gần nó và 1 tay che mắt nó, nhưng còn để hở khe tay để nó thấy rõ anh, tay còn lại thì kéo nó xát vào anh, bây giờ, nó đã biết nguyên nhân vụ miệng nó bị sinh vật lạ nào bịch lại rồi, môi nó ướt ướt, cảm giác có gì đó mềm mềm đang lí lắc trên đôi môi mình, thỏa sức mà cắn mút, tuy chưa đủ nhưng Minh đành buông lỏng nó ra, cười híp mắt và dọt...

Nó ngơ ngẩn 1 lúc thì mới tỉnh ra mình vừa bị Minh chiếm tiện nghi, mặt nó hồng lên, mắt đỏ ngầu, vung tay đuổi theo Minh, miệng thì luyên thuyên câu:

“Đứng lại, ngày tận thế của cậu đến rồi”.

15’ phút sau:

Nó gát chuyện Minh với nó sang 1 bên, làm chuyện công trước đã, nhưng lâu lâu lại liếc sang cậu 1 cái, làm cậu rùng mình mấy cái, sợ sệt cười gượng với nó, nhưng nó thì mặc kệ, nó đang thối bong bóng, bên trong đựng đầy kim tuyến, lắc lắc kêu sột sột thật vui tai.

Cuối cùng cũng xong, căn phòng bày trí có thể gọi là hoàn tất hơn 94%, chỉ thiếu việc người đến và tặng quà thôi, hihi

WOW.....không ai khác đó là chị Như đây ạ, lúc nào miệng cũng tía lia.

Đẹp không, tự mình và Minh trang trí đó! nó khoe công sức của mình.

Bà có khiếu thẩm mỹ ghê, cái phòng trông rộng mà bà cũng làm cho nó nổi bật như vậy được! HAY! Hoàng cũng lên tiếng khen ngợi.

Bây giờ tôi xin tuyên bố, tiệc sinh nhật bạn Hoàng Gia Minh chính thức bắt đầu. Nó đồng dạt nói.

Tiếp theo là đến phần tặng quà nhé! Nó nháy mắt với mọi người và ở trên tay Hoàng và Tuấn Anh mỗi người cầm chai sịch tuyệt sịch lên lảng, trên không trung, nhưng tiếc thay lại bay nhiều nhất là trên đầu Như, may mà cô nàng không biết, nếu biết được thì 2 cậu nh0k này toi rồi.

Đầu tiên là nó, trên tay chìa ra 1 hộp quà nhỏ, nhẹ nhưng có ý nghĩa gì đó, rồi nghe được tiếng của Như và Hoàng.

“Hôn đi, hôn đi, hôn đi”

Nó thì không thành vấn đề rồi mà sao thấy ở đông người như vậy chẳng biết có ngượng ngùng gì không mà nó cứ ngáp ngừng, làm Minh đứng ra che chắn, nó thấy mình yếu đuối quá, lại để Minh đứng trước nó thế này, nó đành chủ động trước xoay Minh lại và trao cho anh một nụ hôn đột ngột làm mắt Minh không thể nào nhắm lại nhanh chóng được, cứ trừng trừng nhìn nó, hôn một lúc rồi nó buông Minh ra, phùng má lên để mọi người không biết nó đang đỏ mặt đấy mà, Minh biết thế nên chỉ tủm tỉm cười, không ngờ Hân lại dễ thương đến thế.

Thấy tình hình như thế thì chả giống cái tiệc sinh nhật chút nào, Như đứng ra tặng quà để gỡ rối cho nó, thật sự cảm kích con bạn này quá đi, tiếp đến là Hoàng rồi đến Thiên Băng, Tuấn Anh rồi đến những thằng đàn em của Minh mà anh rất tinh tường.

Mọi người ngồi vào tiệc đi nào, mau mau, nhanh chân thì còn chậm chân cũng còn một đống luôn! Hoàng vỗ tay hào hứng la lớn làm cho không khí tràn ngập tiếng cười.

Có lẽ tôi đến muộn thì phải! tiếng nói ai đó vang lên ở cửa vào làm ngừng mọi hoạt động của mọi người lại ngay.

A, Bảo tới rồi hả? Mau vào đi, tiệc chỉ mới bắt đầu thôi hà! Như chạy lại cười nói.

Anh bước vào trong, tay đưa món quà cho Minh, miệng dẫn ra tạo thành nụ cười đẹp ngất ngây, nhìn vào thằng bạn chí cốt của mik:

Tao đến muộn, chúc mừng sinh nhật ku! Bảo vỗ vai Minh, giọng khàn

khàn, chắc bị viêm họng gì đó.

Cám ơn mày, tao rất vui khi mày đến đó! Minh cũng thấy ấm áp thêm khi thằng bạn mình chờ đợi đã đến, anh ôm lấy Bảo hay thằng đàn ông ôm nhau vỗ vỗ lưng nhau làm ai nấy đều đờ ra, chỉ có nó là biết sự thật, nó vui hơn ai hết, vậy là mọi khúc mắc trong lòng nó đã được giải quyết.

Xong xuôi đến phần thổi nộm và phần cắt bánh kem 3 tầng được sản xuất từ Mĩ chính hãng, những thứ trên bàn này chắc cũng không phải là chuyện lạ đối với những con ông cháu cha này, tội nó ném kem vào không trung, đưa nào mà còn hứng mặt lên tìm tòi gì đó thì dính đòn, hết vụ ném thì chuyển sang vụ trét bánh, đưa nào gần nó và Minh nhất thì tiêu họ thôi vì nó đã chuẩn 1 đồng kem trên tay rồi, thay phiên nhau mà trét tới tấp, h trên mặt Hoàng đã in nguyên miếng bánh kem luôn vì không chạy kịp, đứng chắn đường không cho Như chạy và bị nó cho 1 vô vô quần áo mới mua, tức quá cô thêm nguyên cái bánh kem vô đầu Hoàng cho hợp với cái mặt, hehe, còn Thiên Băng đang núp núp ở dưới bàn thì cũng bị nó hù hù chạy ra và bị in nguyên đĩa bánh lên đầu làm cô nàng méo máo, la hét rượt theo, Minh thì đang rượt theo Tuấn Anh vì thằng nh0k này nãy giờ cứ im re chả thấy đá động gì bánh kem thế là anh đành giúp đỡ tận tình ăn trọn gói đĩa bánh, Minh đang đứng chống nạnh cười ha hả thì bị Bảo ném nguyên cục bánh kem vô miệng, rồi rượt nhau té lạng quay ra.

Kết quả là cả bọn ai nấy đều te tua, căn phòng y như 1 bãi chiến trường.

Món quà của Hân mình cắt thật kĩ rồi! Minh cất giọng nói khi thấy nó đang loay hoay kiểm gì đó.

Nó chỉ gật gù hiểu chuyện vì Minh hiểu nó thật, hihi.

Mọi người đang chuẩn bị đi về thì ở cửa có 1 người giúp việc đưa cho Minh một món quà, món quà có vẻ nặng nha, anh hỏi ai thì cô giúp việc chỉ biết lắc đầu nguây nguây, thôi thì đem vô luôn hỏi cái cô này mắc công quá.

Minh định đem món quà này đi cắt thì không biết vô tình hay cố ý, Tuấn Anh tỏ vẻ hào hứng lên tiếng:

_Hay anh Minh mở quà mọi người ra đi ha!

_Cũng được! _Minh cũng không từ chối làm gì.

Đầu tiên là món quà màu xanh dương in hình hoa văn điểm đậm, trong đó là chiếc máy nghe nhạc loại tốt của nhãn hàng Cowon, cái này là của Hoàng nhé, tiếp đến là món quà màu đỏ chói lọi từ nãy đến giờ, khi Minh cầm món quà đó lên là Như đã réo lên vì đó chính là món quà của cô, lột đi vỏ ngoài bên trong là chiếc máy ảnh kĩ thuật số Canon mới ra lò hồi hôm qua nhé, món quà của Bảo được bao bọc bằng xốp đỏ đen trong rất quý phái, nhưng tò mò

là bên trong kia vì nó quá nhẹ, chả biết là cái gì luôn, nhìn đi nhìn lại nó giống cái gối hơn à, chứ còn gì nữa nó là 1 cái gối chuyên luôn máy nghe nhạc, khi ngủ ta có thể nằm lên nó và chỉnh nhạc một cách nhanh gọn thật tiện lợi quá còn gì. Tiếp theo là mở những món quà khác, bên trong toàn đồ có giá trị thôi vì đa số nhưng người ở đây toàn là gia đình quyền quý mà (thấy mà ham, hic hic), nhưng hình như còn thiếu thiếu cái gì đó ấy, Hoàng nhớ ra và hét lên:

Chưa mở quà của Hân mà!cậu ta đứng lên hô toáng.

Ờ ha.mọi người tìm kiếm khắp nơi tưởng món quà có chân và chạy đi đâu mất rồi.

*Mọi người đừng tìm nữa nó đang ở đây mà*Minh nói rồi giơ tay mình lên, đúng là nó đang trong tay Minh thật, phải nói là nó đang bám dính lấy tay anh thì đúng hơn.

Đồng hồ sao???họ cũng không để ý chiếc đồng hồ đó được đeo trên tay Minh từ lúc nào, chiếc đồng hồ bạc lấp lánh dưới ánh đèn mờ, nhưng nó tạo nên nét lịch lãm và sang trọng cho Minh, nhìn anh giờ đúng chất 1 công tử của thế giới thượng lưu.

Ờ, tại mình thấy Minh thường đến trễ và có vẻ như chưa có đồng hồ nữa và...câu này nó nghĩ nên nói riêng với Minh thì hơn, nhưng ánh mắt của tụi bạn kia, đang nghi ngờ nó đây mà, nó chôi_và và thời gian thì rất quý, các bạn thấy đó, hờ hờ._giờ nó y như kẻ ngốc ấy.

*Các bạn đừng có bắt nạt Hân của tôi thế chứ!*Minh đứng chắn trước mặt nó, che chở.

OOOOhhhhhhh!cả bọn ồ lên 1 tiếng lớn.

*Chưa gì đã bênh thấy ớn hông, tui tui chưa có đụng tới cục vàng của Minh à nha! Hihihì*Như lí lắc chọc 2 đứa và nhấn mạnh 2 từ cục vàng.

*Mấy cái đứa này*nó nhón nhón ra giữa bàn đề quýnh được Như, nhưng cô đâu có đứng im để nó đánh chứ, né qua trái né qua phải, lêu lêu chưa trúng nha.

Minh thì mở hộp quà cuối cùng hộp quà không biết tên tuổi, màu hồng nhạt in hình mấy ngôi sao tuyết, rất giản dị bên trong là 1 chai rượu vang đỏ từ Pháp trông rất hiếm và ngon, bên trong còn có tấm thiệp ghi là chị Thanh gửi em trai. Mọi người gật đầu như đã hiểu chủ nhân người gửi là ai. Chỉ có Minh là thắc mắc 1 nỗi, chị Thanh gửi quà cho mình hồi sáng rồi mà, chị ấy nói hôm nay không đến dự sinh nhật được nên gửi quà cho mình trước, sao giờ lại lòi ra món quà này nữa,...thôi, chắc chị ấy muốn tặng thêm cho mình ấy mà, chị Thanh tốt thật.

Hay chúng ta uống chay rượu vang đó đi nhé! không biết vô tình hay cố ý Tuấn Anh mở lời, làm Tuyết Băng thấy xấu hổ chột chột tay cậu.

Cũng được, bạn bè mà làm gì phải khép nép vậy Tuyết Băng, chúng mình cùng cụng ly nào, Zooo! ai nấy nâng ly cụng vào nhau kêu cốp cốp thật vui tai.

10' chai rượu vang đã được xử lý 1 cách triệt để, nãy giờ ai nấy đều vui cười chỉ có Bảo là chăm chú nhìn Tuấn Anh nhất, hôm nay Bảo thấy thằng nh0k này có gì đó kì quái, lăm la lăm lét như ăn trộm, còn ly rượu thì nãy giờ uống chưa xong, không biết có ý đồ gì đây.

Cả bọn ăn uống no nê thì ai cũng về nhà nấy, bây giờ buổi tiệc cũng đã tàn từ lúc nào rồi vì bây giờ là 10h 30', nó được Minh đưa về, Hoàng được Như đèo về vì anh chàng này ăn no thì lăn ra ngủ phải làm Bảo, T.Anh, Minh khiêng lên xe lun ấy, Tuấn Anh cũng chở chị mình về, còn Bảo thì đang nghi vấn nên cũng chạy theo sau Tuấn Anh, điều tra làm rõ sự thật.

Trên đường về nhà, nó và Minh đang lang thang trên vỉa hè vì hôm nay là ngày vui của Minh nên nó quyết định ở bên cậu thêm nữa, cho tình thương mến thương ấy mà, tụi nó đi như bong bóng ấy chả thấy tiếng động gì, chả thấy nói tiếng nào với nhau, làm không khí cũng căng thẳng theo.

Hồi nãy nghe Hân nói về món quà Hân tặng mình chắc còn lý do riêng mà phải không? Minh mở lời trước.

Minh nghĩ nếu như đồng hồ bình thường đối với cậu thì cũng không quan trọng lắm, nhưng... nó ngáp ngừng rồi nói tiếp mặt cúi gằm xuống đất _ nhưng nó là thành quả của sự quan tâm mà mình đối với cậu đấy, nó tượng trưng cho mình khi không có mình bên cạnh cậu, vì thế cậu phải giữ gìn cẩn thận đấy, không được trầy xước hay làm mất đó nghe chưa, nếu làm mất nó thì cậu sẽ mất luôn mình đấy.

Minh kéo người nó xoay sang cậu, 4 mắt nhìn nhau (trào máu họng) đăm đăm, cậu cúi xuống gần mặt nó, không biết là chủ động hay sao mà nó nhắm mắt lại trước, khoảng 2 giây chả thấy cái gì ở bên môi nó cả, nó hé hé mắt lên, Minh đang nhìn nó chăm chú, làm nó ngượng chín mặt, cậu cú lên trán nó 1 cái cốc rõ đau.

Áy da, đau lắm đó cậu biết không hả? nó trách Minh.

Minh làm thế vì cậu ngốc quá, nếu nói trước như thế thì có được hơn không, làm mình cứ tưởng cậu không hề quan tâm mình, bỏ mặc mình, nhớ cậu chết đi được! Minh nói mà tay thì cứ xoa xoa đầu nó, rồi ôm nó chặt cứng làm nó suýt tắt thở luôn.

Nó không ngờ mới 2 ngày không gặp mà nhớ muốn chết luôn đấy, nghe câu này thật phê nhe, hehe.

Mà hồi nãy cậu nói ai là Hân của cậu hả? nó nhớ lại chuyện vừa nãy thì lại hung hãn trợn mắt phồng má trông rất đáng yêu.

Thì từ từ cũng là của mình thôi, nói trước thì có sao nào! Minh thích chọc nó như thế, còn lấy tay véo má nó làm nó la hét nữa chứ.

Không bao giờ nha! Thấy ghét hà! nó chạy lạy quýnh Minh, 2 đứa cứ chí chóe chọc nhau.

_Đồ heo đất.

_lêu lêu heo ủn ỉn.

_heo ủn ỉn có giá hơn heo đất nha, hehe

_xì, ủn ỉn quá tới chạy lại quýnh người ta 1 cái cũng không được lun kìa, quê....

_đồ heo đất, cậu đứng lại cho tui mau....

Hai đứa cứ thế mà chạy lòng vòng mà không để ý bọn còn đồ đứng phía sau nãy giờ.

_Thôi cái trò cãi yêu của tụi bây đi _một người từ phía sau bước tới, làm bọn kia dẹt ra hai bên và cúi đầu chào.

Anh đến đây làm gì? Minh cau gắt với Nam.

Đúng thừa quý vị, cái người đang đứng trước mặt nó và Minh bây giờ, chính xác là Nam, nhưng khác một chỗ là anh ta đeo mắt kính đen, áo vest đen, giày đen nói chung anh ta y chan xã hội đen thứ thiệt chứ không như cái xác thiên thần mà anh ta tạo ra ở trường.

Hừ, bắt cô ấy! Nam ra lệnh cho đàn em lại gần bắt lấy nó, nhưng nó đâu có dễ ăn như vậy chứ, nó đá cho 2 thằng bước tới 2 phát vào mặt, khổ quá, hôm nay mặt vấy nên hơi nhẹ tay (nhẹ mà mới đá có cái đã nằm sảy lai rồi kìa).

Lên! Nam lại tiếp tục cho người đánh nó, nhưng 1 nhóm khác chừng 6 người thì đi qua đánh Minh.

Nó và Minh đánh một lúc cũng thấm mệt, nhưng sao bọn bên kia ngày một đông, thế mới đau chứ, chắc chắc, sao chóng mặt quá vậy nè, có ai cho tôi biết gì không vậy _nó lạng chạng suýt té, may ra có Minh nắm lại, không chỉ nó mà cả Minh cũng thấy có gì đó lạ lắm, đầu óc bắt đầu cháng váng, nhưng cũng cố gắng đánh tiếp.

Minh nhảy ra đánh trước che chắn cho nó, nhưng nhiều người quá, khoảng chừng 7 8 đứa gì đó, nhưng a còn nhìn không rõ nữa nói chi là đánh, kết quả là anh khụy xuống đất và bọn kia thừa dịp đánh anh tới tấp, không thương tiếc, máu từ khóe miệng anh cũng chảy ra.

Nó hốt hoảng chạy lại bên anh nhưng tay nó đã được 3 đứa khác khóa lại

rồi, bây giờ tay chân bủn rủn, chẳng đánh nổi nữa, chỉ còn cái miệng la hét và nước mắt trực trào ra.

*Các người dừng lại đi, dừng lại đi mà, tôi xin các người..hức..hức mà...
Minh...Minh ơi..hức...dừng..lại đi...hức..mà...hức...nó dần chìm trong bóng
tối, nó biết mình vừa bị ai đó chụp thuốc mê, nhưng miệng thì không ngừng
kêu gào bọn họ ngừng lại, không thì Minh chết mất hic hic.*

Chương 10

Aaaa...đau quá, tôi đang ở đâu đây! Minh ôm đầu rồi tay chân anh vang lên vài tiếng rắc rắc.

Mày đang ở trong bệnh viện, vừa rồi có người đi đường thấy có vụ ẩu đả rồi nhìn thấy mày nằm dưới đất mình mấy trầy trụa tùm lum nên người ta đưa mày vô giùm đó! Bảo nói mà mày bị ai đánh mà ra nông nỗi này đây.

Hân hân, hân đâu rồi, cô ấy có sau không? Mau đưa tao đến gặp cô ấy ngay đi. Minh bấn loạn như người điên.

Gi? Chẳng phải mày đưa Hân về nhà rồi sao, thật ra đã xảy ra chuyện gì vậy? Bảo khó hiểu nói.

Mau đưa tao gặp Hân nhanh lên, xem cô ấy có bị gì không? Mau lên!! Minh đang rối nên thành ra bực, nên nạt Bảo luôn.

Không biết thằng bạn muốn làm gì nhưng nó cố sống cố chết đi kiếm Hân, chắc có chuyện xảy ra với nhỏ rồi, mình phải ngăn nó lại mới được.

Cắt ngang dòng suy nghĩ của Bảo là 1 tiếng đập cửa khá mạnh, 2 thân ảnh sắp bốc lửa.

Zenny hiện giờ ra sao rồi hả? Hoàng tiếng lại nắm áo Minh kéo lên.

Bình tĩnh nào Hoàng! Bảo thấy bạn mình còn mệt mà còn bị Hoàng đánh nữa chắc tiêu luôn quá.

Cậu mau nói cho chúng tôi biết Hân đang ở đâu mau đi, có chuyện rất quan trọng cần phải xác minh, nếu còn chần chừ nữa thì mặc kệ là bạn bè chúng tôi cũng không nể mặt đâu! Như lạnh lùng, nhãn chân mày nói.

Minh không biết gì đâu, các cậu buôn cậu ấy ra đi, khi người ta đưa cậu ấy vào bệnh viện thì chỉ có mình ên cậu ấy thôi, không có ai khác hết! Bảo giải thích.

Hoàng nghe Bảo nói thế cũng nói lỏng tay ra khỏi cổ áo Minh 1 chút, Minh thì thất thần ngồi ịch xuống giường.

Vậy bây giờ Hân đang ở đâu ta! Như vắc óc 1 lúc nói.

Bị bắt rồi! Minh nói như đã tìm ra được gì đó.

BỊ BẮT! Mà ai bắt mới được chứ! cả bọn hét lên, rồi biết mình thái quá nói dịu giọng lại, nhưng vẫn đồng thanh. ^^!

Nam, người của anh ta đã đánh tôi và bắt Hân đi. Minh gục mặt xuống kể mọi chuyện cho tụi nó nghe.

Cậu bảo vệ Zenny kiểu gì thế hả? Tôi nghĩ cậu thà bỏ mạng chứ không để cô ấy gặp nguy hiểm đấy, vậy mà, giờ còn vác mặt về đây nữa hả? Sao không chết lun đi. núi lửa trên đầu Hoàng lại phun trào, giận quá đá vô tay Minh cái, làm cậu ngã ra phía sau liền. (mô phật)

Bù là bọn nó nhiều đi, nhưng chẳng lẽ cậu với Hân yếu đến nỗi dễ bị hạ gục như vậy sao. Bảo cũng tức giận lên tiếng.

Tao không biết, tự nhiên thấy đầu óc mình choáng váng, rồi đứng còn không vững nữa, cả Hân cũng nói với tao như vậy đó, chả biết ăn nhầm cái gì không mà thế đấy! Minh than thở.

Chắc là ăn nhầm gì rồi, vì khi về nhà tôi cũng nhức đầu quá à, tại pama con Zenny gọi cho tôi hỏi về tin tức nó, thấy nguy cấp quá nên cũng chạy đi luôn nè! Như nói mà tay thì bắt đầu xoa xoa 2 thái dương.

Tui cũng vậy! thấy mình cũng hơi quá đáng, Hoàng nói chuyện nhỏ nhẹ với mọi người lại.

Uống nhầm thuốc thì đúng hơn. Bảo nói vừa đủ cho 3 đứa kia nghe thấy.

Uống nhầm thuốc là sao? ba đứa vẫn ngu ngơ nhìn Bảo.

Nếu có ai đó uống nhầm cái gì thì cũng chỉ người đó bị thôi, nhưng cái này là nguyên đám luôn, mà sáng giờ bọn mình đâu có gặp được nhau đâu mà ăn với uống, chỉ có trong buổi tiệc sinh nhật của thằng Minh thôi. Bảo nói ra thật cặn kẽ.

Nhưng những món ăn đó được chú tao gởi từ Mỹ sang mà, không lẽ mày nghĩ ông hại cháu mình sao! Minh phản kháng lại kịch liệt.

Có thể lắm! Bảo nói tới đó nhìn thấy ánh mắt như viên đạn của Minh thì cười xòa, nói tiếp_ nhưng tao nghĩ nguyên nhân đó không chính xác lắm, vì tao để ý thằng Trung nhí nó ghét đồ ngọt nên không ăn bánh kẹo mà khi về chung với tao nó vẫn than chóng mặt đó thôi. Với lại làm thế thì lộ liễu quá, không thích hợp để hại người.

Ông Bảo này nói cũng có lý ha! Hoàng này giờ nghe Bảo nói găm gáp, không hé nửa lời, giờ mới lên tiếng.

Vậy cái làm bọn mình bị như vậy là món gì? Như tò mò hỏi.

Không phải món ăn mà là thức uống! Bảo nói chắc chắn.

Tôi thấy thức uống cũng bình thường mà ta, uống nhiều lắm luôn ấy, mà lúc ngồi giỡn với mấy người có sao đâu à! Như lại bắt bẻ.

Những lời Như nói rất đúng, không phải nước trái cây trong nhà Minh, mà là... Bảo đang nói chuyện thì có đứa nhảy vô mồm anh.

Chai rượu vang!!! như bắt được vàng Hoàng đứng lên, chỉ tay lên trời, mặt ngó hết cỡ, mồm to, mắt tròn, trông cậu y chan thằng ngốc không sai 1 li.

Chính xác! Bảo, Như, Minh cùng nói.

Nhưng không lẽ là pà Thanh hại bọn mình sao, dù tui không ưa bả cho lắm nhưng dù sao tui thấy bả chị được cái dễ nghe lời và dễ bị lợi dụng thôi, chứ còn nhiều thì cũng tốt. Như nói thật lòng.

Tôi cũng không biết phải là chị ấy không nữa!Minh nói nhưng không nhìn vào mặt ai cả.

Là sao?ai cũng khó hiểu nhìn Minh.

Vì quà của chị Thanh đã tặng mình hôm qua rồi, nhưng hôm nay lại thêm 1 món nữa, tuy cũng hơi nghi ngờ, nhưng nghĩ chị em sẽ cho quà nhiều hơn nên nghĩ cũng bình thường thôi, nên không nói cho mấy bạn biết, hơ hơMinh vừa nói vừa gãi đầu.

Như vậy mà không bình à, lúc món quà đó được đem vô phòng là tuy nghi nghi rồi, tui đoán là chắc chắn có chuyện gì xảy ra, không ngờ nó đến nhanh đến vậyHoàng giả vờ vuốt râu nói.

Chắc chắn ai đó đã mạo danh chị Thanh để gửi món quà này đến buổi tiệc, và muốn chuốc thuốc tui mình đây mà, mà đoán không nhầm thì đây là thuốc ngủ hay sao ấy, này giờ tôi buồn ngủ quá mà không giám chớp mắt 1 cáiBảo nói rồi tự đưa mình lên nấc than thiên thần.

Còn ai vô đây nữa, là ông Nam chứ ai, không hiểu sao cái thằng cha đó cứ bám díu lấy con Zenny hoài thế nhỉ, thiệt là đáng ghét mà.Như nói bằng giọng chanh chua thấy sợ luôn.

Bây giờ biết hẳn ta bắt cóc Hân rồi, tui mình làm gì nữa đây!Bảo thấy này giờ hơi bị lạt đề nên sự lo lắng cho nó bây giờ của cậu càng tăng lên.

Phải tìm đến bọn chúng để đòi người chứ sao, còn ở đó hỏi thừa!Hoàng lại nóng tính nữa rồi.

Thế cậu tập hợp những người giỏi nhất bên cậu đi, bọn tôi cũng vậy, tôi thấy bọn nó cũng nhiều lắm, tôi dò theo máy của Hân thì biết chỗ bọn nó ngay ấy mà, hẹn 1 lát ở cổng bệnh viện ha!Minh quyết định nói.

Nhưng cậu chưa khỏe mà định đi đâu? ở lại đây đi, tui tôi đi là được rồi.Bảo cản dận.

Cậu nghĩ tôi có thể ngồi yên khi người yêu mình đang gặp nạn và bạn bè đang xông vào nơi hiểm nguy sao, tôi không muốn bị coi là kẻ nhát gan đâu.Minh nói nghiêm không ra nghiêm giỡn không ra giỡn làm mấy đứa bạn phải bó tay mà cho theo, nhưng không cho đánh nhiều vì sợ tổn hại đến vết thương.

Ở khu biệt thự bỏ hoang

— Uhm, ưm,... Nó cảm nhận cơ thể đang bị 1 vật gì đó đè lên suýt nghẹt thở, nên cố gắng gượng dậy.

—Cung của anh tỉnh rồi à!_1 bàn tay ấm áp nựng cảm nó, nó thấy không rõ khuôn mặt người đó, nhưng giọng nói thì rất quen, không biết nghe ở đâu rồi ka’.

Nó lắc đầu nguây nguây cố thấy rõ đối phương, người đó vẫn không xoay chuyển đi đâu, nắm ôm nó, và môi nó đã bị người đó chiếm tiện nghi mất hồi nào không biết, đến khi cơn dục vọng trong người anh ta lớn hơn, đè mạnh xuống kéo dây váy nó chệch sang 1 bên dùng lưỡi liếm lên xuống từ chiếc cổ dài xuống vai, làm nó rùng mình mấy cái. Anh ta tiếp tục hôn môi nó mãnh liệt, giờ nó không còn tâm trí để cảm nhận cảm giác trên mây của anh kia trao cho nó nữa, nó cố chớp mắt lia lịa để nhìn rõ đối phương, a thấy sơ sơ rồi, tóc màu nâu tự nhiên, mái tóc hơi phồng bồng, anh ta cứ cuồi xuống hôn nó thế này làm sao mà thấy hết không mặt được, cố gắng gượng hết mình, đẩy hết sức lực lên vùng răng, cắn mạnh vào.

Aaaa...khốn kiếp! tên đó buông nó ra ngay, mặt hầm hầm đi tới bên cạnh nó, nắm lấy tóc nó kéo lên trên không khí, mặt nghênh nghênh nói _Em tưởng được anh thích thì ngon lắm hả, muốn chống đối hả, thì thế này này..._ hấn ta lại ôm lấy đầu nó hôn môi nó dữ dội, còn cắn làn môi mềm của nó nữa chứ, làm môi nó bầm dập chảy cả 1 hàng máu tươi, thấy thế hấn ta, giựt đầu nó về chỗ cũ, còn kêu 1 tiếng cộp nữa chứ, chắc bể xọ rồi.

Chó chết nó thấy mặt hấn ta rồi, là tên Nam chứ ai, hấn dám làm nó người không ra người ma không ra ma, vì bây giờ kể sơ sơ về tình trạng của nó là, hai tay hai chân đang bị cột ở bốn phía của chiếc bàn, cũng may là quần áo còn yên nguyên, hehe, tuy hơi dơ 1 chút nhưng còn đỡ hơn trụi lủi, đầu tóc bây giờ nó tự nghĩ cũng biết bù xù tới cỡ nào, vì vừa này thằng đê tiện kia vừa nắm lên nắm xuống mà, chắc không còn nguyên vẹn được rồi, cộng thêm khuôn mặt tái nhợt vì bị chụp thuốc mê, đôi môi hồng hào bị cắn cho chảy máu đỏ quết, 1 nửa là khô vì thiếu nước, hix hix, mình mà được đưa vô trong mấy cái ngôi nhà ma, chắc được tiền nhiều lắm à, huhuhu....

Anh bắt em về đây cũng cực khổ lắm à, cho nên chúng ta cần chơi trò gì đó cho giải khuây chút chứ nhỉ? Nam ngồi chễm chệ trên chiếc ghế xoay, tay mon men cái máy ảnh kỹ thuật số, màu trắng, mắt thì nhìn thẳng vào nó, miệng cười nham nhở.

Mẹ nó, mày có giỏi thì cời trói cho tao rồi 2 đứa đánh tay đôi chứ đừng có ở đó mà sửa nhảm nhí nữa, mà cái mồm của mày đưa được rửa sạch sẽ hả? Nếu biết cái mồm của mình thối quá thì đừng có há ra, không thì ô nhiễm không khí trong lành của người ta lắm. nằm trên chiếc bàn 1 lúc, nó cảm thấy tỉnh táo hơn và cảm hận Nam hơn, có cơ hội chửi Nam thì phải chửi cho đã chứ, không cần câu nệ gì hết, chửi lộn thì đâu có giai giế gì, kaka.

Hừ, coi em lớn giọng được bao lâu Nam nói rồi ngoắc tay ra hiệu cho đàn em vào.

Có 1 người cao cao, trắng trắng, khuôn mặt baby khá quen thuộc dần dần tiến lại chỗ nó. Nó cũng trợn tròn mắt ra bắt ngờ nhìn người đối diện.

Ở 1 nơi khác 1 đám người đang tra địa điểm lần mò cùng chiếc điện thoại trên tay, ai nấy đều trầm lặng, khúc đường yên tĩnh đến đáng sợ, mỗi nguy hiểm đang gần được họ hé lộ.

Tuấn Anh, em đến rồi sao, Minh và cái Như đến rồi phải không? Họ đâu rồi, em mau mau qua đây cởi trói cho chị, nhanh lên!! nó hỏi thúc cậ bằng ánh mắt ghen ngào, nhưng đáp lại nó là sự yên lặng, cậ chỉ nhìn nó 1 cái rồi, xoay đi nơi khác, khẽ gục đầu xuống.

Em làm gì vậy mau qua đây cởi trói cho chị đi chứ! Tuấn Anh!! nó thấy thái độ vô tình của Tuấn Anh càng làm cho nó tức giận, thời buổi nào rồi mà còn chậm chạp như vậy nữa chứ, thật bức mình mà.

Em hãy ngoan ngoãn nằm yên chỗ đó đi, đừng kêu gào chi vô ích thôi, em nhờ vả sai đối tượng rồi. Nam nói rồi vỗ nhẹ lên vai của Tuấn Anh, cậ ta cuối chào, ra về cung kính.

Thì ra là người của Nam, thật đáng ghét mà, không ngờ cậ ta lại đối xử với nó như thế, chả phải nó coi cậ ấy như em trai của mình sao, còn cho nhập bọn vào hội Hải Âu nữa chứ, mọi chuyện là do nó quá nhẹ dạ cả tin, tự mình hại mình, còn than trách ai nữa chứ. Nó nghĩ như thế và xoay mặt đi nơi khác, không muốn nhìn 2 con người đó nữa, nếu gặp chắc kèm lòng không đậu mà nhảy vào đám ngay vào mặt mỗi người 1 cú quá.

Thấy thái độ của nó như thế, Nam tạm hài lòng, anh thủ thi chuyện gì đó vào tai của T.Anh, khi nghe xong sắc mặt T.Anh không được tốt cho lắm, hơi sấm xẹt lại, nó cảm nhận được điều chẳng lành đây mà.

15' sau.....

Aaaaa....tránh ra...hức..hức...tránh ra....Minh ơi, cứu mình với, Minh ơi..huhu...huhuhu....hức hức...tránh ra...hức hức... (tiếng la chối lói vang lên từ bên trong căn nhà)

RẦM.....

Hân ơi, cậ đâu... Minh và cả bọn xông vào, trên tay cầm 1 ống tít sắt, mình lăm tăm mồ hôi nhễ nhãi, dơ có, máu cũng có, miệng nói mất thì nhìn đảo toàn bộ căn nhà, mắt dán vào 2 con người trước mặt.

Nó bị Nam xé rách toàn bộ quần áo, chỉ còn nội y bên trong, áo ngực gần bị hấn ta lột sạch, tay chân vẫn bị cột chặt, cũng may là họ vào kịp.

Nam thì đang đề lên người nó, táo bạo hôn và ăn đậu hủ của nó, tưởng rằng này giờ đã gạo nấu thành cơm rồi, nhưng anh chàng T.Anh này ở bên cạnh chụp hình lại (vì Nam bảo thế mà), mới ôm hôn nó được 1 2 phút thì

thằng nh0k đã gọi dậy chỉ cách bấm chụp, chụp những chỗ nào, chụp hướng nào, có cần chụp toàn bộ khuôn mặt Nam luôn không v.v...vì thế mà anh chưa làm xong nhiệm vụ ăn sạch nó, anh hận thằng nh0k này, nó làm thế để kéo dài thời gian chờ bọn kia đến đây mà, đúng là nuôi ong tay áo mà.

Minh, hức hức.... nước mắt nó giàn dụa, bây giờ nó sợ lắm, nó cũng là con gái mà, trong tình thế như vậy, nó hoảng lắm chứ, thấy được mặt Minh như bắt được vàng, nó không ngừng gọi tên anh.

Minh nắm lấy cổ áo Nam, kéo anh ta ra khỏi người nó.

Bốp.

Nguyên cú đâm vào mặt Nam, làm khuôn mặt đẹp trai rạn ngời mà không chói lóa của anh chàng, in hằn dấu đỏ, môi túa máu, đi đứng lạng chạng, không muốn vững.

Hơ, mày đến cũng sớm quá chứ! Nam cố đứng vững, trở lại với khuôn mặt kiêu ngạo được che dấu bấy lâu.

Không ngờ anh lại chơi những trò đê tiện như vậy. Minh tức giận nói.

Ở đời mà, sống không vì mình thì trời chu đất diệt đó nghe chưa nh0k! Nam cười điệu nói.

Anh hết thuốc chưa rồi! Minh cũng không biết nói thêm gì nữa, chỉ biết đến gần cời trói cho nó.

Muốn đi ra khỏi đây à, đâu có dễ thế. Nam nói rồi vỗ tay ra hiệu cho bọn đàn em núp ở khắp nơi xông ra chặn cửa, tay cầm mã tấu đứng chờ sẵn.

Chơi thì chơi! Vô tội bây Hoàng nói rồi, kêu bọn đàn em tiếng lên. Minh, cậu còn yếu nên ở lại bảo vệ cho Zenny đi, bọn này để tụi tôi lo được rồi.

Uhm! Minh nghe theo, tiếp tục cời trói cho nó, nó yếu ớt ôm chầm lấy người Minh, tay chân bủn rủn.

Cái mã tấu ở đâu sao lưng Minh chém xuống, nó hoảng hốt la lên, cũng may là có Bảo đá tên đó sang một bên, không cho đụng được đến 2 người, Hoàng thì lo đánh với Nam bằng côn, kêu cốp cốp nghe đến vui tai, còn Như cùng mấy tên đàn em của cô đang ra sức đánh với bọn xã hội đen chính gốc, có vẻ rất khó khăn lắm mới thắng được bọn này, vì số lượng của bọn chúng thật sự quá đông, đánh tên này nằm xuống tên khác lại nhào vô, chả biết khi nào mới hết đây.

Minh thì 1 tay ôm nó, 1 tay dùng ống tít chặn đường đánh của bọn kia, sợ đụng trúng vào nó, còn nó thì không sợ gì chỉ là thấy mình yếu đuối quá, chẳng làm được gì hết, cứ ngồi ỳ đó cho người khác che chở thật là mất mặt quá, nhưng làm nó yêu Minh nhiều hơn, đúng là khi gặp bất trắc mới biết đâu là người bạn tốt, những người đang đánh nhau trước mặt nó đúng là những

người bạn hiếm có, khó tìm.

Đáng ghét, dù tao có bị đánh đến chết cũng không để bọn này vui vẻ bên nhau đâu Nam bị Hoàng đánh đến gục xuống đất, nhưng khi bắt gặp nó và Minh ôm ấp nhau trên chiếc bàn (người ta đang tự vệ mà), gần đó có 1 cục đá khá lớn, vì khoảng cách giữa anh và chỗ nó cũng không xa, thế là nhắm thẳng vào Minh mà phóng tới.

—Á.....một tiếng la khê của người con trai cất lên, anh nằm ịch xuống đất, mắt gần như nhắm lại, đầu chảy máu rất nhiều, miệng anh ú ớ không nên lời, khoảng không chìm vào im lặng không lối thoát.

Chương 11

-Hự...

Nó quay lại nhìn...Tuấn Anh nằm đó...Đầu bê bết máu...Nó mặc kệ cái thân thể còn mỗi nội y của mình,mặc kệ cuộc hỗn chiến đang xảy ra,mặc kệ vòg tay bảo vệ của Minh,vội chạy đến bên thằng nhỏ.

—Nhóc...Dậy đi,dậy đi...mì về cùng phe với tên Nam...hành hạ ta...rồi bây h nằm 1 đồng như vậy hả???Tỉnh dậy đên tội mau lên-nó nói bằng giọng trách móc mà nước mắt chảy dài

Minh nhìn tình cảnh trước mắt mà lòng quặn đau...nó cũng thích thằng nhỏ lắm chứ...

Minh nhanh chóng cởi chiếc áo khoác ngoài rồi khoác lên mình nó:

—Dính bản 1 tí,mặc vào đi,rồi đưa thằng nhỏ vô bệnh viện

Nói rồi Minh liền cầm ống tuýp sắt nhanh nhẹn giáng cho thằng cẩu đánh lén 1 nhát.Nó giúp Minh đỡ Tuấn Anh lên lưng Minh rồi cả 2 vừa đỡ những gậy gộc,ống nước liên tục phang tới,chạy ra khỏi căn nhà cũ kỹ,leo lên chiếc xe hơi màu đen mà cả bọn Minh lúc đi giải cứu nó đã dùng làm phương tiện.

Hoàng,Như và Bảo đồng loạt liếc nhìn về phía cánh cửa sập xệ vừa đóng lại.Cả 3 cùng hiểu ra mọi chuyện khi thấy:

-Minh,nó và Tuấn Anh cùng biến mất

-1 tảng đá bẻ nát nằm kế 1 vũng máu to tướng còn đang lan ra

Tiếp tục chiến đấu...Cả 3 không bận tâm về những việc vừa xảy ra.Vì họ đều đoán ra được nó và Minh đều bình an...

Như coi bộ đã đuối sức.Những cú đấm,cú đá tung ra vẫn nhiều nhưng yếu ớt đến mức bọn chuột cống hầu hạ Nam dễ dàng gạt đỡ.Như bị 1 con chuột vung tay tát 1 cái vào mặt sau khi né được hết những đòn đánh của nàng.Như chới vói.Nàng té xuống nền đất dơ bẩn,hồi hám vương *** máu và....thây người(ón...).Thằng chuột cống chưa kịp ăn mừng thì:

—Chết bà mày đề!!!!

—Liền theo đó là 3,4 ống nước sắt đập túi bụi lên lưng,lên mặt của thằng chuột to gan lớn mật đó....(thật sự là ón quá.....>.<)

—Hoàng....chỉ là 1 cái tát thôi mà.Có ăn nhằm gì đâu mà ông phản ứng dữ vậy???

—Tui...Tui chỉ biết bảo vệ Như thôi....Đến cùng...Cho dù chết tại chỗ này...

.....

_Chiến đi...Nói nhiều quá hà

Như ra hiệu cho Hoàng đỡ dậy.Tiếp tục cuộc chiến với lũ chuột cống hôi hám và dai như đĩa trâu này

Tít...Tít...Tít

Tiếng kêu đều đều của chiếc máy đo nhịp tim Tuấn Anh càng khiến không khí trong căn phòng bệnh thêm nặng nề.Tuấn Anh vừa được cấp cứu xong.Đã qua cơn nguy kịch.Nhưng Tuấn Anh đã chìm vào hôn mê sâu,vẫn phải phẫu thuật.Bác sĩ nói sẽ chia ca phẫu thuật này ra thành nhiều ca.

Minh đã bỏ ra ngoài từ lâu,chắc Minh đang gọi điện thoại cho ai đó.Nó ngồi gục đầu vào chiếc giường bệnh của Tuấn Anh.Nó đang nhớ về những chuyện vừa xảy ra...Nó nhớ lại lúc Nam làm nhục nó...Mọi việc xảy ra quá nhanh...Nó đang đau khổ,lo sợ...và Minh đến.Nó biết ơn Minh lắm!Nếu lúc đó không có Minh đến thì...Nó rùng mình 1 cái...

Từng đợt khí lạnh tỏa ra từ 2 cái máy lạnh cứ vù vù như giông bão luôn qua kẽ áo,xâm nhập làn da trắng muốt của nó ẩn dưới chiếc áo đất tiền...dính đầy máu(mặc dù bík mình là ng ziết tr nhưg sao tưởng tượng tới chỗ này ớn quá>.<)Nó lại rùng mình 1 cái nữa...

Cảm nhận được có 1 cặp mắt soi mói đang nhìn mình trừng trừng,nó quay ngoắt lại,đưa hai tay lên thủ thế.Minh ngồi đó.Minh ngồi trên chiếc giường bệnh trắng toát thứ hai trong căn phòng,giương đôi mắt buồn bã của hân,nhìn chằm chằm vào nó.Hình như Minh thậm chí không để tâm đến sự phản ứng của nó.

_Hân có bị làm sao không?

.....

_Không.Nhờ có Minh cứu đó.Cám ơn Minh nha.

Nó tươi cười trả lời,nhẹ nhàng buông lỏng 2 cánh tay xuống,tự hỏi Minh ngồi đó từ khi nào?

Minh quay ngoắt mặt đi...Nó hơi bất ngờ....Nó tiến đến gần...định đáp cái mộng vàng ngọc của mình xuống ngay cạnh Minh

ĐỪNG DẬY!

Tiếng la lớn của Minh làm nó giật mình,thay vì đáp cái chào không dính của mình xuống cái nệm êm ái kia,nó...bay xuống áp chào xuống sàn.Mặt sàn lạnh ngắt khiến nó nhảy cẫng lên 1 lần nữa.Và nó quyết định ngồi lên mé giường của Tuấn Anh.

_Minh bị sao zạ?Sao hông cho Hân ngồi kế Minh?

Minh nhìn nó chằm chằm muốn lòi 2 con mắt ra luônCứ như thể nó là vật thể lạ từ trên trời bay xuống hay sao á.

_ Bây giờ giải thích đi.
_ Giải thích cái gì cơ?
_ Tất cả!Hân đã nói sẽ giải thích cho tui mà.Tại sao Hân lại có mặt trong cuộc ầu đã giữa 2 phe dân chơi đứng đầu thành phố?Nói đi!

.....
_ Tui...Tui cũng không giấu Minh nữa.Nhưng xin Minh,hãy bình tĩnh sau khi nghe câu trả lời của Hân...

.....Im lặng.....Thật lâu.....
_ Tui không phải tên Hân.Tui tên Băng Băng.Tui cũng không phải là một cô gái bình thường.Tui là CHỊ HAI CỦA BĂNG NHÓM HẢI ẬU.Nói đến đây,chắc Minh cũng hiểu ra lý do vì sao tui lại ở đó lúc 2 bên gây sự với nhau rồi chứ?

.....Một khoảng lặng.....Thật lâu.....
_ Như và Hoàng là bạn thân của....Băng.Cả hai đều là người trong nhóm Hải Ậu,đúng không?

Nó nhẹ gật đầu....

_ Còn chuyện gì mà cô đang giấu tui không?

_ Không!Hết rồi.

.....Lại 1 khoảng lặng.....Thật lâu.....

Minh chậm rãi đứng lên, 2 tay rút túi quần

_ Cô là dân chơi hả?

Nó gật đầu.....

_ Được rồi.....Tôi quyết định....

_ Chia tay đi.Tôi ko yêu những người như cô.Chưa nói j đến việc cô lại là kẻ thù ko đội trời chung của tôi.Bây giờ..trở lại như trước đi.Gặp nhau ở đâu,là tôi sẽ gọi đàn em chiến với cô tới cùng.Liệu mà tránh.

Nó hơi ngỡ ngàng.Thật sự.....đau quá....Đau thật đó....Đau còn hơn cả khi bị Nam nắm tóc....

Được rồi....Lấy lại bình tĩnh.....Minh phải nói cái j đó....Với Minh.....

_ Ừm-nó nặn ra một nụ cười mà đến cả Hoài Linh có rặn đến tét mỗ cũng chả ra được-Băng tôn trọng quyết định của Minh.

Minh quay người...bước đi....

Cánh cửa đóng sầm lại....Cái sàn phòng bệnh lạnh ngắt vốn ko sạch sẽ gì mấy, bây giờ còn bị bẩn thêm.....

VÌ

.....LỆ

AI

.....VỪA....RƠI XUỐNG.....

Nó đưa tay lên bịt miệng....tránh ko để phát ra bất cứ âm thanh nào.....Minh đi mất rồi....Đi thật rồi.....

Nó lau nước mắt....Liếc xuống Tuấn Anh....Chợt nhớ ra điều gì đó....Nó cố lấy lại giọng bình thường,móc phone gọi cho ai đó

_Alô.Chị hai gọi em có gì ạ?

_Thịnh,mau chóng,huy động tất cả đàn em mà băng mình có, điều động tụi nó đến căn nhà bỏ hoang ở đường xxx, số zzz, quận yyy, huyện aaa. Hỗ trợ cho Funny và Tí nị.Nhanh lên!!!

_Rõ!

Cụp....Nó quệt nước mắt còn đọng trên má:

_Đủ rồi.Đừng khóc nữa Băng à.Mày phải tự tin,mạnh mẽ lên, mày là chị hai của băng Hải Âu mà.

Nó vuốt nhẹ khuôn mặt của Tuấn Anh....Tội nghiệp thằng bé....

_Chờ chị nhé Anh...Chị đi trả thù cho em đây....

_TAXIIIIIIIIIIIIIIII OIIIIIIIIII!!!!!!!!!!

Tiếng la chối tai của nó làm mọi người đang đi ngoài đường phải giựt mình bịt tai, rada máy bay bị nhiễu sóng, UFO phải...đáp xuống trái đất tìm hiểu nguyên nhân và nhiều sự kiện đặc biệt khác.....

_Chạy về nhà cháu đi bác xế. Ở.....

_Chú giữ luôn tiền thừa nha chú!

Nói rồi nó chạy vù vào nhà,để lại ông chú tài xế ngất ngậy với tờ 500k nó vừa đưa.

_Ô.Con gái.Đi đâu giờ này mới về?Minh sao rồi?Mẹ nghe nó bị gì đó phải vô bệnh viện.....

Nghe tới tên Minh,mắt nó chợt cay cay,nó lắc đầu nguầy nguậy,giờ ko phải là lúc để nghĩ về Minh...

_Mình ơi...Hình như...tui thấy...có cái j trắng trắng....nhớ nãi nó ra đường mặc đồ hồng mà ông?

_Cho phép tui hông ý kiến-ba nó lắc đầu....ông đang tưởng tượng cái trắng trắng mà vợ ông vừa miêu tả có thể là cái j

_Chết tiệt!!!!Tại sao lúc đó mình lại nghe lời con Như mà mua ba cái đầm vớ vẩn này chứ!!! Bực chết được!!!

Nó lục tung mấy cái tủ đựng đồ của nó. Nó muốn tìm bộ nào đó cho ưng ý. Nó muốn 1 bộ đồ trông bụi tí, dễ đắm đá tí.Tay nó tàn nhẫn vò nát bất cứ

cái váy nào tay nó vô tình lôi ra.

30' trôi qua.....

_ASHHHHHHHHHHH!!!!!! Toàn váy là sao thía????

_Í....

Nó vừa tìm ra cái quần jeans nửa bụi mà nó mua bên Singapor. Nó thích cái quần này lắm, mua về xong thì quăng 1 xó, bị h' mới tìm ra.

_Ui...Em iu của chị, em biến đi đâu đến h này mới lòi ra hử-nó ôm, hun, ngó muốn thủng luôn cái quần(ôi zời, quăng con ng ta vô 1 góc như z rùi h' như zây đây, đúng là....)

5' trôi qua.....

_Á Á Á Á Á Á Á Á!!!!

_____Dưới nhà..._____

_Trà thơm quá ông nhể?

_Ừm

_Á Á Á Á Á Á Á Á!!!!

_Ôi, trời hôm nay đẹp quá ông nhể?

_Ừm.

=>2 ôg bà zà hoàn toàn chả quan tâm tới kon kái j hýt....kái gia đình này sao màh.....

_____quay trở lại phòng Băng Băng_____

_Ui ui ui ui. Quần ơi là quần, mi làm ta trể rùi, ui ui ui, Như với Hoàng mà có chuyện gì thì tao sẽ xé xác mi(mới ôm hun kon ng ta đó h' lại....)

_Được rùi, ta đã quyết định số phận của nhà mi – Nó chỉ vô cái quần nằm dưới đất, tay cầm...cây kéo.....- BẮT ĐẦU!!!!

xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt.....

lại 5' trôi qua.....

_OK! Quá được!!! – Nó bật ngón tay cái lên, tự sướng trước gương bằng cách khen lấy khen để cái tài thâm mĩ của mình-cái quần xịn, xì tai là thế, giờ thành ra 1 đồng nùi giẻ (xl mọi ng, đây là ý kiến của t/g đối với loại quần bụi bụi ạ) ông quần bị nó cắt tĩa trông thật thương tâm....ui...t/g đây còn tiếc nữa

r...r.....r.r.....r(tiếng đt rung đấy các bác ạ)

_Alô.Chị 2 đây.

.....

_Tốt lắm. Đến đây đón chị đi. Xe chị hết xăng rùi.

.....

_Nhanh lên!!!!!!!!

Cúp....

Nó ngồi phịch xuống giường, đôi mắt thần thờ, nó...đang nghĩ gì thế này.....

_Her.Sắp đi chiến rồi mà còn nhớ người ta, ha....người ta đã không thích mà....

Cột tóc lên thành búi cho gọn, nó bước đi

_Chờ đó Nam, hận này tôi sẽ trả. Anh hai, trận này,...là dành cho anh. Funny, Tí nị, Bảo.....mọi người chờ tôi....

War start!

_Chạy nhanh lên!!! Wave mà chậm zậy hả??????

Thịnh hét tướng lên trong bộ đàm

_Rõ rồi ạ

_Rõ!

_Nghe rồi ông zà. Được chị hai trọng dụng rồi làm phách hả?

_Ka ka ka. Tên Thịnh này bị giờ ghê quá nhể?

Lần lượt từng đàn em trong hội Hải Âu đóp chát lại Thịnh.

_Tụi bây.....

_BÂY GIỜ MẤY ĐÚA CÓ CHẠY NHANH HƠN K HẢ? CÓ BIẾT FUNNY VÀ TÍ NỊ ĐANG BỊ TẤN CÔNG KHÔNG? CHỊ PHANG CHO MỖI ĐÚA 1 CÂY MÃ TẤU BI H'.

_Ui ui. Chị hai, em nghe rõ rồi ạ==”

_Tăng tốc ngay đây chị hai.....

_Tuân lệnh chị hai...=. =

_CÀY NÁT CÁI ĐƯỜNG NÀY RA CHO CHỊ HAI!!!!!!

_Ha.....Ha.....Như....Như có sao không?

Máu chảy dài trên khuôn mặt trắng như baby của Hoàng, hấn thở hồng hộc, nhìn Như đang ngồi dựa vào bức tường cầu bần...

_Chờ đi Như, tui sẽ kết thúc chuyện này, nhanh thôi....

Như bị thương nặng, tay nhỏ bị đâm sượt qua bởi 1 con dao sắc bén vô cùng. Nhỏ cắn môi, cố không để lọt ra tiếng rên nào, nhỏ không muốn Hoàng nghe được và lo lắng thêm.

Hoàng trông thấy cảnh đó,.....lẫn trong máu....có những giọt nước mắt của ai....rơi xuống....

R.r.....r.....rrrrrrrrrrrrrr

Bảo nhắc máy

_.....

_Nhưng.....

_.....
 _Rõ rồi.
 Bảo ái ngại nhìn Như và Hoàng.....
 Rút trong túi quần sau ra 1 vật gì trắng trắng, đưa cho Hoàng:
 _Chúc may mắn.....Tạm biệt
 _Nè nè, ông bỏ tui tui ở đây đi đâu zậy hã, có phải nam nhi ko??? Chạy à?
 _Tùy cậu nghĩ sao thì nghĩ, đừng hận tui.
 Bảo quay lưng bước đi, tàn nhẫn lướt qua mặt Như..Không quay đầu lại.....
 _Thằng khốn!!!
 Hoàng cắn môi cắn lợi soi cái thứ lúc nãy Bảo đưa
 _Hơ.....(Ngạc nhiên đây)A...KAKAKAKAKAKAKAKA!!!!(cười đều đây)
 Sau một hồi cười như điên, Hoàng quệt dòng máu đang chảy dài trên thái dương:
 _Có đồ chơi rồi. Tui bây chết chắc!!!
 Nhanh như chớp, Hoàng phóng đến thằng địch đứng gần nhất.
 _A.....
 Hấn ngã phịch xuống, máu từ bụng tuôn ra xối xả. Hoàng tiếp tục nhắm đến thằng thứ hai
 _Xoẹt!
 Máu bắn khắp người Hoàng...(ớn..)
 5' trôi qua.....
 _Xong rồi.....
 RẦM!!!
 _Tí nì, Bảo, Funny, 3 người còn sống không????
 BỐP
 _Éc!!!
 _Làm cái trò gì mà bây giờ mới tới hả???
 Nó choáng váng...Chiếc giày Allstar vừa rồi đã chọn mặt nó làm điểm tiếp đất...Híc..Thằng Hoàng ác như con chó lác ý...
 _Her.Vậy là ít ra em còn sống....Funny đâu?
 _Đui cũng phải thấy mờ mờ chớ.Người ta nằm chinh ình ngay đây nè –
 Như một mõi cất tiếng nói mồm nói mĩa nó
 _Bị thương rùi mà coi bộ còn khỏe như vâm nhẩy. Ai cũng còn sống hết.
 Woa...Mừng quá-Nó chấp 2 tay lại-Tui tưởng 2 người lên bàn thờ mất tiu

rồi....Híc..vui thì vui nhưng mà...tiếc quá...Hông có đám ma để ăn rầu.....-Nó lắc đầu, làm như tiếc nuôi gì ghê lắm

BỐP

_Ặc! Nè. Tui là chị hai đó!!! Ông là phó bang mà sao gan quá zậy???

Hoàng không nói gì nữa, hấn bế xốc Như lên, giựt phất đôi giày của mình từ tay nó, chạy nhanh ra ngoài...Ngủi thêm tí không khí nào trong này nữa chắc hấn ngất mất, với cả Như cũng cần phải đi bệnh viện

Đến lúc này, nó mới chịu ngó sơ qua hiện trường

_Ô hô, coi bộ Tí nị đã xử đẹp tội này rồi.....Xem ra chả còn việc gì để chúng ta làm nữa

Nói tới đây, nó chợt nhớ ra điều gì, hét toáng lên:

_Thịnh, cử người đi lúc soát cả tòa nhà này.Long, đem theo 1 số đàn em, rà kỹ từng tấc đất ngoài vườn. Tên đầu sỏ chưa chết, phải tìm cho ra hấn trước khi hấn ra khỏi khu vực này. Hấn rất quan trọng, không được giết hấn, phải bắt sống hấn đem về cho chị.Jun, Kang, đi theo chị.Kim và những người còn lại, dọn dẹp sạch sẽ nơi này đi.Đừng để cớm nghi ngờ.

Phân công xong, nó cùng 2 thằng đầu trâu mặt ngựa bước ra ngoài, nhảy lên 3 chiếc xe phân khối lớn.

_THẮNG TIẾN BỆNH VIỆN!!!

_RỒ

_RỒ

_Bác sĩ. Cấp cứu cho cô bé này với ạ. Cô ta bị thương!!!

Hoàng hốt hải chạy vào bệnh viện, hấn níu lấy cái áo trắng tinh của ông bác sĩ, làm vấy máu lên đó. Hấn khiến cho ông bác sĩ cũng hoảng theo.

5' náo loạn trôi qua.....

_Cô bé đó không sao rồi. Chỉ cần băng bó và truyền máu thôi. Cần nghỉ ngơi 1 tuần. Còn cậu, cậu mới là người có sao đấy. Xem người ngọm cậu kìa. Cậu làm gì mà 2 người ra nông nổi như vậy hả? Cô Mai, chăm sóc cho cậu ta giúp tôi. Sau đó đưa vào phòng 211.

_Dạ – cô y tá ngoan ngoãn nghe lời.

_Hai đứa đứng bên ngoài canh cho chị,rõ chưa?

_Dạ-Kang và Jun đồng thanh.

Nó đẩy cánh cửa phòng 211...

_Hô lê mọi ng, tui đem đồ ăn đến cho mọi người nè.

Nó cười tươi như hoa, tay giơ cao ổ bánh mì thịt cho Hoàng, cháo trắng

cho Như và một bó hoa Tulip

_Đồ ăn cho tui tui thì tui tui nhận, nhưng mà.....đem hoa vô chi zậy bà? –
Hoàng nhăn nhó

_Dốt vừa thôi! Ông có thấy cái phòng này nó trắng bóc như heo bị lột sạch lông hôn? Đem hoa vô cắm cho nó có màu sắc tí chớ. Hông lẽ ông định ở trong căn phòng trắng tinh như áo bẩn xài OMO?

_Đc rùi. Tui thua bà luôn đó. Bé mồm lại tí. Ko thấy ở đây có 3 người bị thương cần dưỡng bệnh à?

_Dạ, em biết rùi – Nó thều thào, hai tay khoanh lại – em xin lỗi bác ạ

_Dở hơi.....

_Mi dám..... – nó trừng mắt, rồi thở dài, nó thở dài tức là nó cho qua chuyện rồi đây ạ – mà nè, tui quên hỏi ông, Bảo đâu mà sao lúc tui tới thấy có ông với Như thôi zậy?

_Thằng khốn đó á? Hấn sợ quá chạy về trước rồi còn đâu? Nam nhi gì mà hèn hạ chết được.

_Vậy sao? – nó hơi ngạc nhiên trước hành động của Bảo, nhưng rồi lại há mồm ra hỏi tiếp – mà sao ông xử tui trâu bò đó nhanh zậy? Tui thừa biết ông giỏi võ, nhưng mà....ông đâu có khỏe tới mức mà cầm cự đấu lại được tui nó? Đông lắm mà?

_Ờ hơ. Tui mà lì. Để tui kể bà nghe nhá. Tui đang mệt, sắp khụy đến nơi. Thì đột nhiên tui cảm thấy 1 luồng sức mạnh tràn trong người tui. Tóc tui biến thành màu vàng, tay chân tui cuộn cuộn cơ bắp. Tui....

_Để tui đoán nhá: sau đó thì ông tung chiêu KAME JOKO ra,thằng địch bay dính vách. Phớ hơ?

_Ừa... tui tưởng bà đang bất tỉnh nhân sự mà Như – nó há mồm ra ngó Như trân trân

_J hả? Bị con dao đâm sượt qua thui mà. Làm j tới mức bất tỉnh nhân sự? Ba má bà sanh ra cho bà, tặng cho bà cái não mà giống như đề trang trí hay sao ák. Bộ hông biết suy nghĩ hả?

_Xí. Làm như bà hay lắm. Mà Hoàng ơi. Bộ ông tung chiêu thiệt hả? Sao cái chiêu Ka Ko j j đó, tui nghe quen quen Hoàng ơi.

_Lạ cụ. Đến cái này mà còn không biết à? Tên đàn em của bà mới vừa chém gió đấy.Cái vụ tóc vàng j j đó là lúc mấy thằng Xayda biến hình, còn Kame Joko là tuyệt chiêu của Sơn gô ku đó.

_Ồ.....Là cái j thía- Nó lỏ mắt ra nhìn Như đang nhăn nhó, Hoàng đang loay hoay tìm cái lỗ nào đó để....chui xuống trôn

Chương 12

_Thui thui. Đẹp. Có giải thích đến mấy bà cũng chả hiểu đâu.

_...Xí. Làm như mình hay lắm. Thông minh quá, thông minh đến mức nào chả biết, lại bị 1 thằng tép riu chém trúng, đúng là.....Chỉ giỏi cái mồm

_Hey, làm rằm **** rửa j tui đó?

_Giê? Tui nói j bà đâu? Bộ làm j xấu xa nên mới cảnh giác hả? – nó bĩu môi đốp lại Như – Mà rốt cuộc ông giờ cái trò j lúc đó hả?

_Đơn giản thui. Nhưng mà tui nói cái này ra...sợ mấy bà cười...

_Thì cứ nói đi. Nói ra rồi mới biết chuyện của ông có đủ tố chất hài tới mức làm tui tui cười được hay ko chứ.

_Hứa ko cười thì tui mới kể.

_Đc rồi. Kể đi cụ.

_Mấy bà hông biết đó thui. Chớ tui xuất thân từ 1 gia đình chuyên trừ yêu, có thể liên lạc với người cõi âm. Tranh thủ lúc tui kia nghỉ giải lao, tui lấy phấn, í lộn,... lấy máu trên người tui, vẽ vòng tròn pháp thuật, gọi âm binh lên. Thế là tui chả tốn giọt mồ hôi nào mà cũng thắng. Kakakakakaka

.....Im lặng.....thiệt là lâu.....

_Nè, Hoàng. Tui nhớ, nhà ông ở trung tâm thành phố. Chớ có ở kế kho đạn đâu mà ông nổ dữ vậy? Mới nghe tới chuyện ông lấy máu vẽ cái j j đó là tui thừa biết ông chém nãi h rầu.

_Ờ ờ. Tui cũng thấy khó tin sao sao á. Bộ nghề của ông là võ sĩ đạo hồ Hoàng? – nó cũng lên tiếng móc mĩa Hoàng

_Hơ hơ. Tui tưởng tui mình là bạn. Hóa ra.....

_Thôi ạ. Cho tui xin. Có ra nước mắt đâu mà rặn? Rặn 1 hồi không khéo nó chả ra nước mắt mà phải phiền đến cô lao công thì khổ. Với cả ở đây cũng chả có đồ để mà thay đâu nhá – Cái miệng của con nhỏ Băng này thú vị gê cơ

_Ồ hơ. Cụ nghe rõ chưa ạ? Nghe rồi thì đừng có rặn nữa nhá – Như phụ họa

_Hai bà ko tin thì thui. Hứ. Anh hùng chính nghĩa ko cần phải có ng tin. Anh hùng luôn luôn thâm lặng bảo vệ mọi người mà ko cần người ta cảm ơn này nọ – Hấn vênh mặt tự hào

_Anh hùng con khỉ j. Là nhờ con dao bấm trong túi ông chớ đâu. – Như giở tay ra chỉ về cái quần của Hoàng, đúng là có con dao bấm trong ấy thật

_Uả. Tui nhớ lúc ôg vô cứu tui ôg đâu có đem theo đồ chơi đâu? Sao h' lòi ra món này? – Nó giựt phắt con dao, xem xét kỹ lưỡng – Woa, hàng xịn nha, coi nè. Bén muốn chết, mới nhìn thui mà có cảm giác con mắt mình mún đứt làm đôi luôn á. Coi thử đi Như.

Như ngẩng ngía con dao 1 hồi, rồi gật đầu đồng ý – Hàng này xịn thiệt đó, coi nè, có khắc chữ bạc ở dưới đây nè. Ai tinh mắt ngó giùm đi. Tui mệt quá, nhìn hông rõ

_Đưa đây – nó giựt con dao(ón, dao mà làm như đồ chơi hông =, vô mắt thì đừng có mà than), sấm soi 1 hồi – Nè, tui thấy được chữ..B.....O....mèn ơi. Ông xài cái kiểu j zậy hả? Máu khô che hết chữ ời, sao đọc?

Nè Như, đoán thử coi tên ai mà có “B” với “O”?

_Để coi...Không phải là nhiều lắm sao?Beo nè, Boo nè, Bio nè, Bao nè,Ơ....

.....2 đứa con gái nhìn nhau.....

_Như ời...thêm dấu vô....hình như nó ra cái tên j đó mà.....mình quen lắm á.....

_Bạo...Báo...Bào....Bão.....BẢO????!!!!!!

.....Nhìn nhau tập 2.....

Nó và Như nhìn về phía Hoàng, nở 1 nụ cười gian và đều hết mức có thể

_Ờ hay,....2 ng làm j ngó tui muốn lời 2 con mắt ra zậy? Bộ tui đẹp trai lắm àk?

_Mi.....con dao này là của Bảo đưa mi đúng k? Người ta cho mi mượn dao rùi mới bỏ đi, zậy mà dám kiu người ta là “thằng khốn” hả? Tên này, đánh chết cũng ko chừa cái tật độc mồm độc miệng mà-Nó xáp tới, đá Hoàng tới tấp (vũ phu....hình như gọi vũ nữ thì đúg hơn)

Hoàng giơ tay lia lịa, gạt bỏ cái chân tàn bạo của nó qua 1 bên.

Như nằm trên giường bệnh, nhòm cái điệu bộ con nít của Hoàng, bất giác mỉm cười thật tươi

Hoàng bắt gặp nụ cười và ánh mắt triu mến của Như đang chiếu tướng hần,hần chưa bao h thấy ai cười đẹp như zậy.....thế là.....anh ý đơ trong vòng...5 giây....

_BÓP....

_ÉC.....

Nó đưa 2 tay lên bịt miệng,ko ngờ....tên Hoàng đang né đòn ngon trớn tự dưng đứng hình....làm cho cái chân ngà ngọc của nó ko may tiếp đất ngay mặt anh ý.....

Như đẩy cái mền sang 1 bên,nhảy khỏi chiếc giường bệnh,xem xét cái mũi của Hoàng

_Có sao hông Hoàng?Chết cha,lỗ mũi ăn trầu ời....

_Hông sao đâu mà-1 tay bịt mũi,1 tay kia Hoàng đẩy Như sang 1 bên,hần ko muốn người hần thích nhìn thấy bộ dạng thảm hại của nó lúc này...-Chết

tiệt....chỉ vì ai kia mà mình lãnh trọn nguyên cái chân của con khủng long
bao chúa còn sót lại từ thuở Jura.....Hắn lầm bầm rửa xả...“ai đó”

—Nè,bỏ tay ra tui coi coi...-Nhu nhả mặt,vậ nội công,cổ cạy 2 bàn tay của Hòag ra...

Nó đứng đó, nhìn thấy Hoàng và Như thân thiết như vậy, tự dưng nó thấy tủi...Nó nhớ lại lúc trước...Nó và Minh cũng đã từng như vậy...đã từng làm cho nhiều người ganh tỵ.....vậy mà bây giờ...tại sao lại ra nông nổi như vậy chứ? Chỉ vì nó là dân chơi sao? Dân chơi thì đã sao chứ? Nó vẫn học hành đàng hoàng, vẫn đạt danh hiệu cháu ngoan Bác Hồ đều đều. Tại sao Minh lại phản ứng như vậy chứ? Minh, chính Minh cũng là dân chơi mà? Hông lẽ con gái hông được làm dân chơi sao? Mỗi đứa con gái có 1 cá tính riêng chứ....

Đúng lúc đó...

R.....RRRRR.....RRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRR
RRRRRR

Nó cầm điện thoại, chạy ra hành lang

A lô?

Chi hai,tui em không tìm thấy người mà chi hai nói.

—Được rồi! Cám ơn mấy đứa. Mọi người đi nghỉ ngơi đi. Làm phiền mọi người quá.

Nó cúp máy. Vậy là Nam đã thoát khỏi căn nhà đó trước khi nó đến...Sông mất hẳn rồi....Nó chua xót nghĩ...bên trong căn phòng, tiếng cười đùa vui vẻ của “cặp kia” làm nó ghen tỵ...Nó quyết ko làm hỏng mất giây phút riêng tư của 2 đứa nó, nó cũng quyết định trả thù cho Tuấn Anh.

MÌNH CẦN ĐI TÌM NAM. CÀNG SỚM CÀNG TỐT!!!

Nó thò đầu vào phòng bệnh,nói với cặp đôi vui vẻ kia:

Tui zĩa trước nha mọi người

Liếc sang Tuấn Anh vẫn còn nằm hôn mê trên chiếc giường bên cạnh:

Âu yếm gì thì nhỏ nhỏ thui. Để cho con người ta nghỉ ngơi

Nó nheo nheo mắt nhìn Hoàng và Như. Hoàng cũng ko chịu thua, đốp lại:

Là con người ta, chứ có phải con bà đâu mà bà làm gì zữ zậy?

Nó lắc đầu, giơ hai tay lên tỏ ý chịu thua, rồi lảng lảng ra về.

Tiếng cười đùa vui vẻ và giọng điệu bốn cột của Hoàng vọng ra:

Thấy tui pro hông Như?

Vậy là mày để Hân...à ko,Băng ở bệnh viện 1 mình rồi về luôn?

Minh gât đầu. Hấn vừa kể mọi chuyện vừa xảy ra cho Bảo nghe.

Trời ơi là trời! Minh ơi là Minh! Sao mà ko chịu suy nghĩ vậy hả? Cho

dù Băng đã lừa dối mày suốt thời gian qua, dùng tên giả,khuôn mặt giả,nhưng Băng vẫn là Băng. Là chính con người thật của Băng!!!Mày yêu Hân và Hân là Băng thì theo tính chất bắc cầu mày phải yêu Băng chứ!!!

Minh lặng lẽ ngồi xuống chiếc ghế bành,xoa xoa vết thương...trong cuộc đụng độ với băng nhóm của Băng....

Đau.....

_Con bé đó...là chị hai của băng nhóm Hải Âu,là kẻ địch của chúng ta... là dân chơi.....

_Thì đã sao?Thằng đàn! Đã yêu ai thì phải yêu cả con đường mà người đó đi! Con gái làm dân chơi như Băng thì có làm sao đâu? Càng mạnh mẽ,càng cá tính hơn chứ. Mày thích con gái có cá tính mà....còn nữa, 2 băng nhóm đã làm bạn với nhau rồi mà

Bảo tức đến sùi bọt mép khi nghe Minh nói:

_Tao biết mày đang làm gì...Mày đang cố bắt tao quay về với con nhỏ đó...Tao xin lỗi..chuyện đó là bất khả thi....

Bảo vò đầu bứt tóc,la hét om sòm....trong khi Minh im lặng suy nghĩ....

Ngày mai...Minh phải đi học....Băng cũng sẽ đi học dưới lớp vỏ là 1 người con gái xấu xí tên Hân...Minh muốn xin lỗi...muốn quen lại với Băng...Nhưng...chuyện đó..như Minh đã nói với Bảo....

BẤT KHẢ THI.....

Ngày hôm sau.....

_Cô xin thông báo với các em.Hôm nay lớp chúng ta có thêm 1 bạn học sinh mới nữa,bạn ấy là học sinh trao đổi tiếng Pháp của trường ta.Các em hãy chào đón bạn ấy thật nồng nhiệt nhé!!!!

Bà cô mê trai nói hăng đến mức nước bọt bay vèo vèo còn hơn cả phi cơ....ón.....

Phía cánh cửa đang được mở toang, 1 người con trai bước vào,tóc vàng hoe, đứng một....

_Bonjour!

Hắn giơ 1 tay lên và chào mọi người

Cả đám con gái trong lớp đập bàn,reo hò vang dội cả 1 cái hành lang, có thêm bà cô mê trai phụ họa

Còn đám con trai thì quay mặt sang chỗ khác,làm ra vẻ như ko quan tâm gì đến cái thằng học sinh trao đổi gì gì đó mới đến

_Thật nhạt nhẽo

_Có j hay đâu chứ

_Mấy đứa con gái cứ làm quá lên
_Đẹp trai cái nổi j, cứ như con gà mới luộc xong ý
Bla bla bla....

Mỗi chàng có mỗi ý kiến khác nhau.Nhưng chung quy thì xem ra các chàng chẳng ai có cảm tình với cái tên mới đến vì 1 sự thật khó có thể chấp nhận nhưng đây là sự thật:

Tên đó đẹp zai hơn các chàng cùi mía nhà ta
_Charlie Malitan. Cứ gọi tôi là Charlie.

Đám con gái lại hò reo, bà cô thì cầm điện thoại chụp lia chụp lịa. Hiếm có cơ hội dòm trai đẹp miễn phí mừi

Cuối lớp...có 2 người ko quan tâm gì đến mọi chuyện diễn ra.....1 thằng con trai với vẻ mặt lạnh lùng...và 1 đứa con gái xấu xí....

Bà cô xem chừng ngắm zai đẹp như vậy là đã đủ.Hơn nữa,chiến lợi phẩm của bà ta hôm nay coi bộ...ngó đến lòi con mắt cũng ko hết.Với cả...sau này còn được thấy dài dài mà...

Bà zà cười tít mắt,gập cái điện thoại lại,đập bàn hô lớn

_Đủ rồi,đủ rồi các em! À,vì hiện tại lớp chúng ta hơi thiếu chỗ,nên cô đề nghị em Hân đi xuống dưới hàng cuối cùng ngồi nhé...Đứng rồi,chỗ đó đó em, cái bàn kế bên bàn bạn Minh đó.

Quay sang tên người Pháp,bà hỏi

_Charlie,em muốn ngồi đâu?

Tên người Pháp ngó quanh quât 1 hồi,mắt hấn chạm phải Minh....lóc lên 1 cái

Hấn xách cặp,rảo bước đi giữa những cặp mắt ngưỡng mộ có, ganh ghét có. Đến giữa Minh và Hân,hấn quay sang Minh,cười thật tươi

_Bonjour,vous...

Minh giật mình...nãy giờ Minh ko để ý gì hết....Minh quay sang dòm tên người Pháp lúc này đã yên vị kế bên Hân

Ko thể nào, ko thể là cái tên chết tiệt này được...Ko thể.....

Chương 13

_Vous.Cho em mượn cây bút đi.

Charlie quay sang Minh,mỉm cười thân thiện.

Minh nhìn Charlie = đôi mắt tóe lửa,quăng cây bút chì sang cho Charlie,hắn lại lơ đãng nhìn lên bà cô già nua.

Charlie có vẻ hơi ngạc nhiên trước thái độ của Minh.Suy nghĩ 1 cái gì đó,hắn mỉm cười chua xót,nhặt cây viết chì đã bị gãy mất ngòi,chuốt lại cho nhọn.

Nó đã nhìn thấy hành động đó của Minh...Nó tự hỏi...Đó có phải là Minh ko? Cho dù Minh lạnh lùng như thế nào đi chăng nữa...Minh cũng chưa 1 lần nào đối xử với bạn bè như vậy,huống chi là với học sinh mới đến...

Nó nhìn Charlie tò mò

Charlie cũng ngừng tay,nhìn nó. Ngạc nhiên 1 thoáng...rồi mỉm cười

_Làm gì nhìn tui dữ zậy,cô bé xấu xí?

_Xí. Có lộn hông? Ai thèm nhìn ông.

Nó quay phắt mặt đi. Charlie nhìn nó...lại cười. Nó bắt gặp nụ cười của tên khi vàng,đỏ mặt _Người đâu cười quái.Cười như con đười ươi í.

Charlie ko nói j nữa.Nụ cười trên môi tắt hẳn.Nó chột dạ...ko biết tên khi vàng có tự ái vì lời nói vô tâm vừa rồi của mình ko...

Charlie trả lại Minh cây bút chì. Ko ngần ngại, vừa cầm lấy cây bút,Minh ném thẳng ra ngoài cửa sổ.Rồi móc chai Green Cross trong túi ra,kì cọ đôi tay thay vì chỉ chà chà 2 tay vô nhau như mọi khi.

_Thật bẩn thỉu!

Minh bực bội rửa thăm. Nhưng Charlie nghe được.Hắn buồn bã tập trung vào bà cô.Nó lại tò mò nhìn hắn..

Kìa...Hắn khóc...tại sao hắn lại khóc?Ko lẽ...câu nói của mình...thật sự rất là vô tâm sao?-Nó nghĩ như vậy rồi há mồm ra định nói sorry Nhưng Charlie đã chặn họng nó,ko rời mắt khỏi bà cô,ko ngừng chảy nước mắt...Hắn hỏi nó...mà như là đang tự nói với mình _Thật sự...tôi đáng ghê tởm đến như vậy sao?....

_Xin lỗi...Tui xin lỗi...Tui chỉ nói là hông thèm nhìn ông thôi mà...đâu có nói ông như zậy đâu....nín đi..khóc quái...người ta nhìn vô nói tui ăn hiếp ông đó....

Charlie lại cười...hắn đã thôi khóc...nhưng...nụ cười của hắn...thật là khiến người ta phải đau lòng...

Hắn sở hữu cả nụ cười dịu dàng sát gái...cả nụ cười đắng cay làm chạnh

lòng bất cứ ai nhìn thấy...

Nó ko hiểu j hết...nhưng ko sao...hắn đã thôi khóc...zậy là đc rồi.

Tan học....

_Ey! Moche fille! (này!Cô gái xấu xí!)

Charlie chạy đến, đặt 1 tay lên vai nó, gập người thở hồng hộc.

_Zì vậy Charlie?Làm j mà chạy như ma đuổi vậy?

Nó chun mũi,nhăn mặt nhìn Charlie khó hiểu. Hắn đứng thẳng người dậy,cặp mắt xanh long lanh nhìn xoáy vào mắt nó, nhăn răng cười toe toét.

_Cùng về nha.

Nó ngậy người nhìn Charlie 1 hồi,tự nhủ: Cặp mắt đẹp thật...nụ cười cũng đẹp....

_Ey,Hân...bị gì vậy?

Nó chợt tỉnh hẳn cơn mê...trai, lắc đầu để rũ bỏ cái suy nghĩ lúc nãy

_Ờ,ờ. Được chứ. Nếu đằng ấy hông ngại cái vẻ xấu xí nhứt trần đời của tui,thì xin mời đi theo.

Nó đi trước dẫn đường, Charlie hồ hởi xóc ba lô lên vai,chạy theo.

Ra đến cổng trường, như quên 1 cái gì đó, Charlie quay người lại, cười híp mắt, vẫy chào tạm biệt...với 1 người con trai đứng phía cuối sân, đôi mắt đắm chiêu nhìn ra cổng _Quitter momentanément, vous. (Tạm biệt,anh trai!)

Rồi hắn lại co giò chạy theo nó lúc này đã đi được 1 quãng xa. Cái giọng Pháp của hắn vang khắp đường phố

_Ey! Fille!!!Attendez-moi!!! (Này! Cô gái! Chờ tôi với)

Và...cũng vang ong ong trong lỗ tai của 1 người con trai...

_Đừng bao giờ gọi tao là “vous”...tao không phải là anh mày, mày cũng không có đủ tư cách để làm em tao, Charlie.

Người con trai bực dọc,nói thảm như thế, rồi tung cước đá văng viên sỏi dưới đất, lạnh lùng bước đi. Anh ta lạnh đến mức, những bước chân của anh ta...tưởng chừng làm đóng băng mặt đất sau mỗi bước đi.

Lúc Charlie đuổi kịp nó, cũng là lúc nó đặt chân đến trước sân nhà.

Charlie thở hỏn hển. Lấy tay che mắt cho khỏi bị ánh mặt trời hoàng hôn làm chói mắt, hắn ngẩng lên nhìn ngôi nhà của nó, khẽ huýt sáo 1 tiếng.

_Si beau...Si beau...(Đẹp thật, đẹp thật)

_Tới nhà tui òi, ông zì đi!

_Hân à, tui có 1 đề nghị như zầy. Hân dạy tui tiếng Việt mỗi ngày, thay vào đó, tui sẽ kèm cho Hân tiếng Pháp. Hân học yếu tiếng Pháp, đúng hông?

Tui nhìn thấy bảng điểm của Hân rùi. Đồng ý hén!

Hắn nói như zậy rùi lại nhìn nó mà cười.

Nó không phải cân nhắc lâu, tại zì nó yếu môn tiếng Pháp thiệt.

_Ok!Nhưng ông phải đứng đây,chờ tui zô nhà xin pama đã.

_Parafer! (OK)

Nó chậm rãi, rảo bước vô nhà. Ngôi nhà hôm nay thiệt là yên ắng...yên ắng 1 cách lạ thường...

Nó bước vào phòng khách. Thật tiện, ba má nó đang ngồi trong phòng khách, đỡ phải đi kiếm đâu xa. Hihi.

_Thưa pama kon mới zìa.

Pama nó zật mình. Mỉm cười gượng gạo chào nó.

_Con có đem bạn zề. Là học sinh trao đổi tiếng Pháp. Bạn đó nhờ con dạy tiếng Việt. Con cho bạn đó lên phòng học nha!

Má nó phẩy tay,ra ý kêu nó muốn làm gì thì làm. 2 ông bà già lại cuối gằm mặt, nhìn cái bàn kính 1 cách trầm tư, 2 người đang suy nghĩ gì đó.Nó không quan tâm.Nó chạy ra ngoài,kêu Charlie vô.Trước khi nó bước ra khỏi cửa, nó còn kịp nghe câu hỏi của papa nó: _Băng à...chuyện của con với Minh...ra sao rồi?

Nghe nhắc tới Minh, nó hơi khựng lại, nhưng vì không thiết gì trả lời câu hỏi của pa nó, nó co chân chạy tiếp. Bỏ lại câu nói chìm vào khoảng không gian im lặng sau lưng mình.

Khi nó trở lại cùng Charlie, pama nó đã đi nơi khác.

_Charlie lên phòng tui trước đi. Phòng thứ 2, bên trái, tầng 2. Tui lấy nước rồi lên liền.

Charlie ngoan ngoãn đi theo sự chỉ dẫn của nó. Lên đến nơi, hắn mở cửa. Căn phòng của nó...đẹp thật...tường hồng, khăn trải giường màu hồng, cả bàn học,tủ quần áo cũng màu hồng. Mọi thứ đều được sắp xếp gọn gàng, hợp lý. Nhưng rồi...hắn đã nhìn thấy thứ không thuộc về căn phòng nó....

Charlie liếc cái thứ đó, lòi ra cái máy chụp hình của mình,nhìn chăm chú vào 1 vài tấm hình đã chụp...rồi như vỡ lẽ,hắn mỉm cười,nhẹ nhàng khép cửa lại,bước ra ngoài hành lang đợi nó lên.

Hắn không phải đợi lâu,tiếng những cái ly thủy tinh chạm nhau lanh canh báo cho hắn biết là nó đã lên tới nơi.

Gương mặt xấu xí lộ dần khi nó nhích bước lên từng bậc cầu thang.

_Sao chưa vô? Đứng đây làm gì? Cửa phòng có khóa đâu.

Nó nhăn mặt nhìn hắn. Hắn không nói gì,chỉ mỉm cười. Nó đi tới trước mặt hắn, ngừng chân, mặt đối mặt đôi mắt đen của nó bắt gặp đôi mắt đối

diện, và đôi mắt mang màu xanh hy vọng ấy nhìn xoáy vào nó, dường như đôi mắt đó có thể nhìn thấu tâm can của nó...

Im lặng, hấn cứ đứng đó nhìn nó. Chờ đợi..chờ nó mở miệng trước....và rồi, nó mở miệng _Làm gì nhìn hoài zậy hả? Có thấy tay tui đang run hông?

Hấn sững sốt trước thái độ...sùng sộ của nó, gật đầu 1 cách khù khờ

_Có biết tại sao tay tui rung hông?

_Lắc đầu

_TAI NẶNG ĐÓ!!! Óc bã đầu vừa thui!

_Ờ....

_Còn ờ gì? Có biết đỡ giùm cái khay hông hả? Ông có phải người Pháp hông? Cái tính ga lăng của dân Pháp đâu rùi hử?

Hấn miễn cưỡng đưa tay đón lấy cái khay nước trên tay nó. Yên lặng, đứng nép qua 1 bên, nhường nó vào trước. Nó vừa đặt chân qua ngưỡng cửa,sực nhớ ra 1 điều quan trọng, liền đóng sầm cửa lại trước mặt hấn trong khi mũi hấn chỉ còn cách cánh cửa chừng 2 phân. Hấn bật lùi ra xa, khay nước lung lay suýt rớt. Chỉnh lại cái khay, hấn đứng thẳng dậy, ngó đăm đăm vào cánh cửa, làm như khuôn mặt của nó đang đối diện với hấn, và cánh cửa giữa nó và hấn không tồn tại.

_Chờ 1 chút, phòng tui bừa quá, tui dọn xong là cho ông zô liền, chờ chút nha.

Nó bồi rồi, lúng ta lúng túng vơ đại mấy cái thứ mà nó bày trên bàn, quẳng vô trong tủ.

_Thiệt tình...may là hấn hông thấy...

Hấn đứng bên ngoài, bình tĩnh, im lặng chờ đợi....

Cánh cửa chợt mở ra. Nó đứng đó, tóc rối bù. Hấn bước vào, đặt khay nước lên bàn học. Để ý thấy những thứ mà hấn nhìn thấy lúc trước, đã bị nó dẹp đi mất _Quả nhiên...- hấn lẩm bẩm, nó hông để ý.

Ngồi trên chiếc giường êm ái, nó lôi hấn ngồi xuống kế bên

_Bắt đầu học há. Tui dạy cho ông trước.

15' trôi qua

Trong 15', hấn chả học được gì mới. Vì thực chất...hấn đã biết gần hết tiếng Việt rồi..."Dạy tiếng Việt" chỉ là 1 cái cớ, để hấn tìm hiểu cho rõ mọi việc.

Hấn ngừng ghi chép...ngước lên nhìn nó, nhìn vào cặp mắt đen láy đó

_Hân...Hân có xem tui là bạn thân ko?

_Ờ...ờ...tui nghĩ là có...

_ Chắc chắn chứ đừng nghĩ.
_ Ừ thì có...
_ Hân sẽ cho tui được phép tiếp cận những bí mật của Hân chứ?
_ Ồ...-không hui sao tự dưng nó lại có cảm giác bất an....
Nhẹ nhàng...dịu dàng...hắn đưa tay lên má nó...vuốt nhẹ...
Tìm nó đập mạnh...
_ Ơ....làm gì...
Câu nói của nó bị cắt ngang
_ Tháo mặt nạ ra đi!
_ Ông đang nói j zà?
_ Hân...à ko...Băng ko nghe tui nói gì àh? Tui nói Băng tháo mặt nạ ra đi.
Tui là bạn thân của Băng mà. Băng ko việc gì phải giấu diếm hết.
_ Ông nói gì tui hông hui- nó nhăn mặt ra vẻ khó hui thực sự...nhưng nó ko giấu được vẻ sợ hãi mà trái tim đang động thình thình trong lồng ngực nó đang tố cáo. Sao lại bị lộ được? Không thể nào lộ được....
Hắn nhẹ nhàng ngồi trở xuống chiếc giường. Lấy trong ba lô ra 1 bịch khăn giấy ướt, rút ra 1 cái...hắn nâng cằm nó lên...lau khuôn mặt nó...nhẹ nhàng nhưng nhanh chóng...từng mảng phần trang điểm đã từng biến nó thành 1 cô gái xấu xí, nay theo mỗi cử động nhịp nhàng, dịu dàng của đôi tay hắn...bị bôi đi mất, để lộ ra khuôn mặt trắng trẻo...xinh đẹp Hắn quăng đi cặp kính gỗ của nó...dùng cây lược của nó, chải lại mái tóc của nó...Nó bây giờ đã trở lại là chính nó...Thật ngạc nhiên là nó đã không chống cự tí nào hết...nó cứ để hắn muốn làm gì thì làm...
Hắn đưa tay lên vuốt má nó...luôn những ngón tay vào từng lọn tóc của nó...và nhẹ nhàng đặt lên môi nó 1 nụ hôn...
Nó tưởng như còn nghe lời thì thầm của hắn...
_ Tôi.....
đã.....
biết.....bí.....mật..... của em.....
_ Sao...sao...sao ông biết?
Nó lấp bắp hỏi hắn khi 2 người buông nhau ra. Nó có thể cảm nhận được trái tim nó đang động tình thình trong lồng ngực...
Trước câu hỏi và vẻ mặt thộn ra trông đến ngớ ngẩn, hắn chỉ mỉm cười, lời từ trong cái ba lô ra chiếc máy ảnh xịn, đưa cho nó.
_ Đưa tui cái này chi? _ mặt nó trông còn ngu hơn lúc nãy, dòm hắn khó hiểu.
_ Bật chế độ view đi.

Nó làm theo lời hấn...Nó chăm chú nhìn những tấm ảnh trong máy.

_Tui vẫn ko hiểu _ cuối cùng nó thấy cái máy ảnh lên giường, nhún vai, nhìn hấn, tỏ vẻ chịu thua hoàn toàn _ tự dưng đưa cho tui cái máy, kiu tui bật view...tính khoe hình hả?

Hấn thở dài trước sự ngu ngốc của nó, lấy lại cái máy ảnh, chỉnh cho nó xem 1 pic

_Nhìn cho kỹ nhé. Trong pic này, Băng thấy gì?

_Ồ...1 căn nhà...có 1 người trên tầng ba.

_Giới tính của người đó?

_Nữ

_Người đó đang làm gì?

_À...trông như là đang trang điểm...

_Ko...người này ko trang điểm, mà là đang xóa bỏ lớp trang điểm.

_Thì sao?

_Băng có thấy người này hơi quen quen ko?

_Ồ...Ko...

Hình như hấn hơi bực vì nó...ngu hơn hấn tưởng, hấn zoom lại cái pic, khuôn mặt của người trong hình rõ hơn và to hơn.

_Thấy quen chưa?

_Ồ...hình như là...tui...mà sao lại chụp hình tui? Ông theo dõi tui hả? Hay có ý đồ?

_Trước khi nhập học, tui tranh thủ dạo phố 1 chút. Lâu lâu mới về nước 1 lần mà. Vô tình chụp phải Băng thôi.

_Ồ...zậy sao ở đây có nhiều hình tui zậy? Còn khác ngày nữa. Mỗi ngày 3,4 pic. Giải thích sao đây?Ko phải theo dõi thì là gì?

_À, chụp hình chán rồi tui ghé vô 1 quán nước gần đó uống ly cafe, hình như là đối diện nhà Băng. Tui đã hơi ngạc nhiên... người con gái xấu xí lúc nãy bước vô nhà khi bước ra mua đồ bỗng dưng trở thành 1 người khác.Khác xa người kia.Lúc đầu tui nghĩ người đó là chị của Băng. Nhưng rồi cô chủ quán nói 1 chút về gia đình Băng. Nhà Băng chỉ có 3 người.2 vợ chồng và 1 cô con gái.Vài ngày sau tui tiếp tục đi trên con đường này, chụp hình người con gái xấu xí mà vài ngày trước tui được biết là tên Hân. 1 vòng tuần hoàn...Hân xấu xí bước vào căn nhà đó...và trở ra là cô gái xinh đẹp mà cô chủ quán gọi là tiểu thư Băng. Ngày nào cũng như thế.Tui chỉ biết Hân và Băng là 1 người;Băng cải trang thành Hân. Vậy thôi. Đó là những gì tui biết.

Căn phòng im lặng.....

Vậy là lộ rồi..... Nó nói nhỏ xiu, đưa tay lên, sờ vào môi, nơi mà Charlie

và Minh...đã từng hun nó Charlie chào ba mẹ nó rồi ra về, không quên nháy mắt với nó một cái. Nó đỏ mặt, né cái nhìn tò mò của nhị vị phụ huynh, chuồn lên lầu. Nằm phịch xuống chiếc giường êm ái, nó lẩm bẩm: _Hay thật...hắn hôn...thật nhẹ nhàng, dịu dàng...nụ hôn của nước Pháp là như vậy sao? Minh...khoan đã! Minh đang nghĩ cái gì vậy chứ? Đây đâu phải lúc để nghĩ đến hắn? Chết tiệt! Bài tập của mình!!!!

Nó lắc đầu mấy cái như để hất cái hình ảnh của Charlie còn đang lơ lửng đâu đó trong não. Lôi đồng tập vở ra, ngồi vào bàn và hí hoáy viết. Viết cái gì thì không biết...nhưng...5' sau, dòm lại trang giấy tập, chỉ thấy cái tên “Charlie” được vẽ theo kiểu cách đường phố to đùng.

_Ash!! Cái gì thía nài??????????

Nó hần học lấy cục gồm bôi cái chữ đó.

_Minh đang nghĩ đến hắn sao?...Minh....đã yêu hắn sao? Không thể nào...sao lại nhanh thế được? Hắn chuyển đến chưa được 1 tháng kia mà...sao mình lại...

Chợt con đế của nó báo có tin nhắn. Nó chớp lấy. Là 1 số điện thoại lạ hoắc không có trong danh bạ...

_Có thể là ai nhỉ? Minh chẳng?

Nó đọc 1 lèo tin nhắn:

_Cau da cho to hon ma khong day to ra, o Pháp, nhu the la cau yeu to day^^(Cậu đã cho tớ hôn mà không đẩy tớ ra, ở Pháp, như thế là cậu yêu tớ đấy^^) _Ày....kiểu này thì chỉ có thể là cái tên khi đó thôi...gan thật...ta mà yêu mi á? Mơ...

Nó nói mà mặt đỏ cả lên, nó nhắn lại:

_Co dien hok? Tui khong day ong ra vi luc do tui hoi ngo ngang thoi. Ai cho ong hon tui chu? (Có điên hok? Tui không đẩy ông ra vì lúc đó tui hơi ngỡ ngàng thôi. Ai cho ông hôn tui chứ?) Chưa đầy 2' sau đã có hồi âm:

_Nay,to thich cau lam day. Neu cau chua chap nhan tinh yeu cua to, to se doi. Bay gio cau di ngu di. Khuya roi.g9.x.x.x(Này, tớ thích cậu lắm đấy. Nếu cậu chưa chấp nhận tình yêu của tớ, tớ sẽ đợi. Bây giờ cậu đi ngủ đi. Khuya rồi.g9.x.x.x) _Tên hâm...

Nó quạu quọ quăng con đế sang 1 bên, dẹp tập vở vô cặp

_Kê, mai vô mượn Funny chép cũng đc.

Nó thả người xuống giường, cảm nhận cái lò xo đang nảy bật êm ái phía dưới...Cùng 1 lúc, nó nghĩ đến nhiều thứ: Minh, tên hâm kia, đồng bài tập, khoảnh khắc Minh hôn nó, nụ hôn của tên khi hâm...Rồi nó chìm vào giấc ngủ

_ Cậu chủ, có cậu hai đến thăm.

Minh vừa bước ra từ nhà tắm, nghe cô giúp việc nói thế, liền nhăn mặt, lăm bằm cái gì đó không ai nghe rõ, nhẹ nhàng bước xuống phòng khách, chân không gây tiếng động...

_ Mà đến đây làm gì?

Chưa xuống đến nơi, Minh đã hần học.

_ Kia, anh trai, có cần nghiêm trọng hóa thế không?

Khuôn mặt của Charlie hiện rõ dần khi Minh ló mặt qua khỏi bức tường ngăn giữa phòng khách và nhà bếp.

_ Đã gần 10 năm rồi còn gì...Em về thăm mà anh không vui à? Không nhớ em sao? Vous...?

Charlie nói mà không quay nhìn Minh, cậu đang lặng lẽ ngắm soi mấy món đồ cổ, nói nhỏ: _Mấy thứ này không thay đổi gì cả....

_ Tao không cần mày thăm. Mày không nhớ mày và ***** đã hại gia đình tao như thế nào sao? Giờ còn tro trên vác mặt đến đây à? ~~Minh lớn tiếng~~

~~_ Em rất thông cảm... Dù sao cũng đã 10 năm. Nếu cái đầu của anh bị lão hóa sớm, không còn minh mẫn nữa, thì em xin nhắc lại: 10 năm trước, chính ba đã chọn mẹ em, ba đã xem mẹ và em là 2 thành viên mới trong gia đình. Charlie nói chậm rãi, giọng to dần.~~

_ Mày dám nói tao không còn minh mẫn á? -Minh hét lên, không còn tự chủ, xông đến, nắm đám gờ cao Charlie vẫn bình chân như vại, chờ Minh xông đến

_ Ken...

Từ góc nhà, 1 con chó nòi Rotweiler thuần chủng to sụ phóng ra, răng nó ngoạm chính xác vào tay Minh, nhưng chỉ ngoạm vào tay áo, nó ghì tay Minh xuống, bắt Minh phải khom xuống theo nó.

_ Nếu anh vẫn chưa xem em là 1 người nhà...thì em xin phép, với tư cách là 1 người dung xà lạ hoàn toàn, em sẽ cướp lấy Băng, người yêu của anh!

Nghe đến tên Băng, Minh có hơi nhăn mặt, có cái gì đó...nhói lên trong lòng anh...

_ ...Cô ấy không còn là người yêu tao nữa. Mày muốn làm gì thì làm...

Minh cúi gầm mặt, cố giấu cặp mắt hơi ngấn nước...

_ Xéo đi, đem con chó chết tiệt của mày về nữa.

Nghe thấy mình bị ghép với 2 chữ “chết tiệt”, con chó ở góc nhà hơi gầm gừ với Minh. Charlie lặng lẽ bước ra ngoài, lễ phép cúi chào bác quản gia và hai cô giúp việc, Ken oai vệ bước theo sau.

Minh vẫn đứng yên tại chỗ, nghĩ đến Băng...

_Thật sự...mình sẽ mất Băng sao?...Cô ấy...sẽ thuộc về tên đó sao?...Mình..mình không muốn như thế chút nào!!!

Minh động nắm tay vô tường, nhưng khác với những gì anh tưởng tượng, thay vì bức tường bị vỡ như trong mấy bộ phim mà anh xem,bức tường bình yên vô sự... Minh đứng đó, tay nhức nhối, tai ù cả lên vì tức giận, anh thấy choáng váng...1 chút nhớ...là nhớ Băng sao?...Bên tai anh vẫn còn văng vẳng những câu chào: _Thiếu gia về ạ!

và tiếng cánh cửa chiếc xe hơi đóng sầm lại...

_Nè! Rốt cuộc thì đã có chuyện gì xảy ra giữa 2 người vậy hả? Tại sao lâu nay Minh với bà làm mặt lạnh với nhau? Khai ra mau!

Nó không nói gì,chỉ nhúu mày bực bội, đầu cúi gằm,tay chép lia chép lịa mấy bài đại số, trong khi Hoàng và Như nhảy loì chơi xung quanh. 2 đứa nó nhè nhằng 1 hồi, nó bắt đầu câu _2 đứa chúng mày câm ngay!!! Thấy tau chưa đủ khổ àh?

Cả 2 đứng hình 1 hồi...

_Không nói thì thôi, có cần phải giở thói khủng long bạo chúa ra như thế không? – Như dẩu mồm

_Thôi. Cho chị 2 bí mật. Chuyện tình cảm của 2 người mà. Quan tâm làm gì? Dù sao thì chúc chị 2 và anh zai vẫn sẽ là 1 đôi nhá. – Hoàng đá lông nheo với nó rồi kéo tay Như lôi đi.

Nó khẽ thở dài rồi lôi tập ra chép bài tiếp. Vừa được mấy dòng thì...

_Hân ơi Hân! Hân ơi là Hân! Hân ới ời!

Nó ngược lên nhìn mặt cái đứa vừa phá hoại bầu trời bình yên mà nó mới hưởng được 5 phút...Là Băng...Người cùng tên với nó. Tự nhiên nó linh cảm có chuyện chẳng lành...

_Nè Hân...Bà có thấy thằng em tui đâu hông? Tuấn Anh í. Gần 1 tuần nay nó không về nhà...tui lo quá...lần cuối cùng tui thấy nó là khi nó đi chung với bà...tui nghĩ bà có manh mối gì đó...

Nó giật thót cả người, 2 chân nó đập vào nhau...Và nơi cái cổ của nó,cục hàu mắc nghẹn ở đó luôn...Nó không nói được gì hết...

_Hân, bà có nghe tui nói hông?

Khó khăn lắm nó mới đưa cục hàu về đúng vị trí, mở đường cho lời nói run run yếu ớt của nó.

_Ờ..tui không biết..bữa đó...đi chơi xong là nó về nhà mà...

_Vậy sao?...Nếu biết gì nữa thì phone cho tui nha...

Ồi...tim nó như muốn rớt ra ngoài luôn...Có thể nó sẽ ko bị tra hỏi lần

nữa...Nhưng...nó thấy cần rút lương tâm quá...vì nó mà Tuấn Anh mới thể...nó thấy có lỗi với Bằng...Thôi thì...

_ Từ từ tính vậy...

_ Nó nhủ thầm rồi lại cắm cúi viết.

_ Hey! Good morning!

_ Lần này thì nó thực sự cáu rồi đây...

_ 4 god sake!!!(chúa nhân từ) Sáng giờ tui bị hành chưa đủ sao?

_ Charlie cười hì hì, ngồi xuống kế bên nó

_ Bớt giận...

_ Ủa? Sao bữa nay hồng xài tiếng Pháp nữa mà chuyển qua Ing-lít ời?

_ Hì hì.Sợ nói tiếng Pháp Bằng hồng hiểu.

_ Suyt!!! Bé bé cái mồm thôi! Mi muốn thân thể ta bị lộ hết à?

_ À à, phải rồi phải rồi. – Charlie nhỏ giọng – À,sáng nay bị gì mà mới gặp Charl đã la thất thanh dữ vậy?

_ Không có gì!

_ Nó bực dọc đáp,lại cắm cúi viết viết

_ Charlie nhìn nó,đắn đo 1 hồi rồi giật lấy mấy cuốn tập của nó.

_ Êy! Làm cái trò khỉ gì vậy hả?

_ Chép bài. Không thấy sao còn hỏi?

_ Tui có nhờ ông chép hông?

_ Hông – Hẳn đáp lời tỉnh bơ

_ Zậy thì trả tập cho tui!

_ Đang chép sao trả?

_ Đừng có chép nữa!!!

_ Why?

_ Tui không cho!!!

_ Lạ thật...chép bài giúp người yêu của mình cũng không được sao?

_ Tui không phải người yêu của ông!!!

_ Ở...vậy thì là người mình yêu!!!

.....Cuộc đấu khẩu của cả 2 khiến cho cả trường chú ý.....

Reng...Reng...Reng

<mời các="" em="" tập="" trung="" để="" lên="" lớp.....="">

_ Híc...thôi rồi...

_ Nó giật lại cuốn tập, thất thểu bước vô hàng...Charlie bước theo sau

Trong lớp

_ Hôm nay,mời Hân, Phúc, Huệ, Vĩnh lên nộp tập bài tập cho cô kiểm!

Giọng bà cô oang oang khắp lớp. Nó rưng rờ...

_Thôi rồi...tất cả chỉ tại tên hâm đó mà mình chép không đủ bài...ông trời ơi...bộ kiếp trước con nợ hắn sao???

Nó bước lên bàn giáo viên mà chân tưởng như đeo tạ, liếc ai kia 1 cái thật là bén khi quay về chỗ.

5' sau...

_Cô trả tập cho các em. Cô tuyên dương Hân, người duy nhất làm bài tập đủ trong những bạn mà cô kiểm tập!

Nó há mỏ, cứng người, không tin vào tai mình.

Lật cuốn tập ra, nó há mỏ tập 2: Hắn chép bài cực đầy đủ cho nó chỉ trong 1 thời gian ngắn mà nét chữ lại rất giống nó. Nó quay sang hắn, ngạc nhiên tột độ. Hắn nhìn nó cười hiền _Khi được người ta giúp thì mình nên làm gì nhỉ?

_Messi!

_À, không cần nói cảm ơn đâu. Chỉ như thế này – hắn hôn nhẹ lên má nó – là đã đủ rồi Nó đỏ mặt...Kể cả hắn, người chủ động hôn nó, cũng đỏ mặt...

Buổi sớm, ánh mặt trời chói chang chiếu vào lớp học, nơi có 2 ông mặt trời con con phía cuối lớp...

Nó đang ngồi trong phòng, đeo headphone, mặt nhăn mày nhíu, cả ngày hôm nay nó đã có đủ chuyện không lành rồi, thế mà...

_Con khỉ điên!!! Mi có chịu trèo xuống khỏi ban công nhà ta không hả? Hay muốn ăn guốc bay?

Ở ngoài ban công vang lên tiếng cười hì hì nghe dễ thương phết

_Bộ ông tính ở ngoài đó đến sáng luôn àh?

_Để coi...Nếu như Băng chưa cho tở vào thì...à, đúng là tở sẽ ở đây đến sáng đó.

Nó nghe mà tức sôi máu

_Muôn nghỉ ngơi cũng không được nữa là...

Tình hình là có 1 con khỉ Pháp lông trắng, trên đầu có chùm lông vàng, hiện đang nằm dài trên...thành ban công nhà nó, đầu dựa vào tường.

_Này! Tui không muốn bạn bè của tui mang tiếng là ăn trộm, đêm hôm khuya khoắt tự dưng leo lên đây làm gì cha nội?!!! Hàng xóm người ta dị nghị thì sao hả?

_Thì kệ người ta. Tở mang tiếng chó có phải Băng mang tiếng đâu.

_Trời ơi là trời!!!! Bây giờ, ông mà không leo xuống, tui đẩy xuống, té ráng chịu!

_Thôi nào...Tở thừa biết Băng của tở không phải người bạo lực và ác độc đến như vậy.

Con khỉ cười cười. Còn nó tức anh ách

_Được thôi! Tui sẽ chứng minh!

Nó lùi lại 2 bước, lấy đà vung chân đá vô mông con khỉ 1 cái bộp. Con khỉ mất thế, lạng choạng định té, mà rồi...con khỉ rớt xuống, mất hút vào màn đêm, cùng lúc con khỉ rơi xuống vang lên 1 tiếng bộp, sau đó là những tiếng rít rít chói tai.

Nó hét hồn, nhào người ra ban công

_Charlie!!! Ông đâu rồi??? Charlie!!!

_Đây nè! Làm gì kêu dữ vậy? Không sợ hàng xóm dị nghị là nhà của tiểu thư có người điên àh?

Charlie thò đầu ra. Thì ra, Charlie đã nhanh tay chớp lấy cái ống nước trên tường, đu xuống. Cái tiếng động “bộp” với “rít rít” là từ đó mà ra.

_Her...Đúng là khỉ mà. Leo tài quá còn gì nữa. – Nó khoanh tay trước ngực, vênh mặt.

_Kéo tớ lên với...

_Không! Đu được vô cái ống nước rồi thì tuột xuống dưới đất luôn đi, đây không tiếp ai kia.

Charlie nhìn khuôn mặt của nó lần cuối, rồi tuột xuống đất.

_Ken! Ta đi thôi.

Ken cọ cọ mũi vào chân Charlie, vẻ như đang luyện tiếc...

_Hửm? À, không về nhà đâu. Chúng ta đi mua đồ tí rồi quay về nhà cô chủ mà.

Trong bóng tối, người và chó cùng nhau bước đi. Nó hơi thấy tội tội cho Charlie...Dù sao nó cũng có lỗi, nếu lúc nãy Charlie không nhanh tay bám vào ống nước thì đã tan xương rồi...Ôi...

_Đáng ra mình nên xin lỗi hửn...Nên kiểm tra xem hửn có bị thương tích gì không...Kéo mai hửn vào lớp, kể xấu mình với mọi người thì khôn..Haizz, thôi kệ. Xét cho cùng hửn cũng chả bị gì nặng nề, lần sau mình sẽ lưu ý. (Khiếp...còn lần sau cơ đấy) 10 phút sau...

Cộc cộc cộc...

_Con gái à, mama đây. Bạn con gửi quà nè.

_Ủa, hôm nay có phải sinh nhật con đâu mà lại...

_Cứ mở ra thì biết.

Nó mở cửa, thứ đầu tiên đập vô mắt nó không phải là khuôn mặt của mama nó, mà lại là 1 bó hoa hồng to sụ, nó để ý thấy mẹ nó phải bấu cả 10 ngón tay vào bó hoa để cầm chắc.

_Mẹ đưa con đồ phụ cho.

Nó đỡ lấy bó hoa, đóng cửa lại.

_Người nào tặng hoa hẳn phải dư tiền dư của lắm đây. Hừ, tiền không xài hết thì cứ đưa ta xài, việc gì phải phung phí như thế này chứ.

Nó sà qua sà lại mấy bông hoa, tìm thấy 1 miếng giấy nho nhỏ. Nó bĩu môi:

_Hừ! Bất chúc phim Hàn cơ đấy! Hừm? “Cho anh gửi bó hoa hồng 50 bông này nhé! Còn 50 bông nữa, anh sẽ tặng em sau. Con khi vàng đáng yêu của em đây”

Nó giận sôi người. Nó đã biết tên nào bày trò này rồi. Vừa hay, bên ngoài có tiếng xe hơi đóng sập lại, nó thừa biết cái kiểu đóng cửa xe đó, thừa biết tiếng động cơ xe là của ai, nó cầm bó hoa chạy ra ngoài ban công.

_Đáng yêu cái con khi mốc xì!!!

Rồi thẳng tay ném luôn bó hoa vô mặt Charlie đang đứng phía dưới.

Bó hoa chạm trúng mặt anh chàng, rớt xuống đất. Nó đóng sầm cửa ban công lại, kéo màn.

Charlie mua hoa hồng...chưa cắt gai. Thành thử khi những bông hoa chạm vào da cậu, hơn chục cái gai đã dính cứng luôn trên mặt cậu. Charlie nheo mắt nhìn lên nơi nó vừa biến mất. Sờ vào mặt, rút từng cái gai ra, quăng xuống đất. Máu chảy thành dòng trên mặt cậu ấy. Cậu ngã phịch xuống đất, dựa lưng vào bức tường nhà nó. Ken từ xa chạy lại, rên ư ử, thè lưỡi liếm hết những giọt máu trên mặt Charlie. Charlie đưa tay sờ con chó, rồi sực nhớ ra, anh đưa tay lên mặt: _Chắc, quên mất cái thứ đáng nguyên rủa này.

Đó là 1 mảnh vỡ của ống nước. Khá to. Nó găm vào lòng bàn tay Charlie lúc cậu tuột xuống. Vậy mà Cậu không đau, không bật ra tiếng rên đau đớn nào... Vì _Her...Không đau vì quá đau. Mà đã nghe bài hát đó chưa Ken?

Nói rồi, cả chủ lẫn tớ bước lên chiếc xe màu đen. Chạy vút đi.

Chương 14

Nó lại cải trang đi học. 1 ngày bình thường hết sức bình yên đối với nó. Hoàng và Như không quấy nó, và cho đến giờ, tên hậu duệ của Tôn Ngộ Không vẫn chưa xuất hiện. Băng thôi không khiến cho nó cảm thấy cần rút lương tâm bằng cách lạng qua lạng lại trước mặt nó với 1 bộ mặt vô cùng thê lương và câu nói của miệng luôn luôn là: Có ai thấy Tuấn Anh em tui đâu hông? Nó nghe loáng thoáng là cha mẹ Băng đã cho đăng tin tìm Tuấn Anh ở khắp mọi nơi nhưng không có kết quả khả quan. Bởi vì nó đã đăng kí cho Tuấn Anh nhập viện = tên Hoàng Anh, Tí nị cũng đã sửa lại đôi chút khuôn mặt của Tuấn Anh, phòng khi tên Nam lại đến phá quấy. Nó thông thả thưởng thức sự bình yên đến khi vào lớp.

Kì lạ, hậu duệ của Tôn Ngộ Không hôm nay bị bệnh hay sao mà không thấy vào lớp. Có khi nào núi Hoa Quả Sơn bị sụp, bít luôn đường ra của tên khỉ trời đánh kia hông ta?

—Được zậy cũng mừng à – Nó lảm nhảm khi nghĩ đến cảnh tên khỉ nhảy loi choi trong hang động, cố tìm lối ra, trong khi nó đi ăn kà rem với Như và Hoàng – Ôi...Hạnh phúc sao đâu á...

Đúng lúc đó...

—Xin lỗi...Ở đây có em nào tên Hân không ạ?

Nó giật thót, nhìn về phía cửa. Chú giao hàng đang cầm 1 bó hoa hồng... to y như bó hoa mà hôm qua tên kia tặng cho nó. Nó thấy lạnh xương sống... Nó đi lên nhận bó hoa mà lòng như lửa đốt, mắt nó liếc chùng xung quanh, sợ bị đột kích,lúc nó trở về, nó cảm giác rõ là có rất nhiều sát khí xung quanh nó...Nó ngồi xuống ghế...vừa mới ngồi xuống thôi...

—Hân ơi! Cửa ai tặng đây?

—Ai vậy? Ai vừa ngu mà mắt vừa lé thế hả???

—Trời ạ...Bộ con gái trên đời này chết hết rồi sao?

Bla bla bla

Nó nghe mấy con nhỏ mỗ nhon kia chí choé với nhau mà tức ói máu. Nó liếc qua bó hoa, cũng lại thấy 1 mảnh giấy nhỏ.Không cần nhìn mảnh giấy, nó cũng thừa biết tên nào bày trò này.

—Em Hân! Cửa ai tặng em đây? – Bà cô già nua đứng trên bục, nhưn mày dòm xuống hỏi.

—Ồ...Ồ...

—Nói đi Băng...

—Nói đi, nói ra tui tui mới biết thằng nào vừa đui vừa ngu thế chứ.

....

_ Là tôi!
 Cả lớp giật thót, quay về phía cửa.
 _ Ô...Charlie!
 _ Là Charlie đó bà con...
 _ Chết rùi...
 Charlie bỏ ngoài tai những lời nói thì thầm kia, ung dung bước đến chỗ Hằng, con nhỏ vừa phát ngôn 1 câu hết sức dễ ghét.
 _ Hằng ơi, bạn có thấy mắt mình sáng ko?
 _ Ồ...Ồ...Sáng, sáng lắm.
 _ Bạn thử chơi trò đoán ngón tay với mình xem.
 Hằng giơ 3 ngón tay lên, ko hiểu Charlie đang muốn làm cái gì.
 _ 3 ngón! Đúng ko?
 _ Đúng.
 _ Mắt mình sáng, nhìn rõ thế, vậy mà có ai đó nói mình đui đó.
 _ Ôi...ai vậy? Ai mà...Nói sai trăm trọng thế? – Vừa đáp, Hằng vừa ngo quanh quất, tìm sự trợ giúp từ mọi người.
 Charlie tiếp tục tiến về phía thằng Hùng. Móc trong túi ra cuốn sổ liên lạc.
 _ Hùng ơi, xem này. Học kì 1 mình đứng hạng mấy?
 _ Hạng Nhất...-Hùng đáp bằng cái giọng run run sợ sệt. Tên này cũng đã phát ngôn 1 câu vô cùng...nặng
 _ Thế mà có người nói mình ngu đấy.
 _ Ồ...Thế hả? Chắc người đó đánh giá sai bạn rồi...
 Charlie mỉm cười, bước lên bục.
 _ Mình nghe nhiều người nói xấu mình lắm cơ. Mà những điều họ nói đều sai hết. Như vậy, mọi người có công nhận: Những người đó là những người ác mồm ác miệng, vu khống nhằm hạ thấp giá trị của người khác ko?
 _ ...Công nhận... – Cả lớp đồng thanh bằng cái giọng xiu xiu. Dĩ nhiên là trừ Minh và Hân ra rồi. 2 người này chẳng để ý gì đến chuyện đang xảy ra hết.
 Thực ra Charlie định **** nặng hơn kia. Nhưng vì hắn đang gầy dựng hình ảnh 1 tên con trai ga lăng trong mắt mọi người nên ko tiện. Hắn ung dung bước về chỗ, ngồi xuống cạnh Hân, cười hì hì. Nó đau khổ, liếc qua Minh tìm 1 sự cảm thông nho nhỏ giữa 1 đồng sát khí xung quanh, nhưng nó đau lòng hơn...khi Minh bắt gặp ánh mắt của nó, đã nhú mày, úp mặt xuống bàn đánh 1 giắc ngon lành.
 _ Cô xin thông báo: 2 ngày nữa, trường tổ chức cho các em đi Sapa chơi 1

tuần...

Chưa nói dứt câu, cả lớp đã oà lên, quăng tập, quăng bút, thậm chí có tên còn lột áo quăng luôn cơ...(khiếp)

_IM NGAY CHO TÔI!!!EM KIA! MẶC ÁO VÀO! Như cô đã nói, chúng ta sẽ được đi Sapa 1 tuần. Các em xin phép cha mẹ đi nhé.Bây giờ, vào bài học.

Tôi hôm đó. Tại nhà nó...

_Trời ơi là trời!!! Đừng có đu lên nhà tui nữa!!! Tường tróc hết sơn là tại ông đó! Biến đi cho tui nhờ!

Trước sự giận dữ của nó, Charlie cứ cười hì hì

_Thiệt là..Tức ói máu!

_Thôi. Đừng ói. Ói cơm thì được, ói máu thì ko được đâu. Người đã ôm cà tong cà teo thế rồi, ói ra hết cho quy tiên sớm àh?

_Mi...Mi dám...-Nó quắc mắt nhìn Charlie, thật sự...thật sự...con mắt của nó bây giờ...rút là..rút là...

_Giống chó Chi hua hua quá Băng ơi...Lúc Băng tức lên, 2 mắt Băng nó lòi ra 1 cục như zầy nè – vừa nói, Charlie vừa đưa 5 ngón tay lên, chụm lại, để lên 2 con mắt mình hoạ – giống cái con...Uí da!

Chưa dứt lời, hắn đã lãnh đủ 3 cái đá, 4 cái đấm.

_Híc..dữ quá...dữ như vợ của Sherk ý...vợ của Sherk ít ra còn hiền hơn...đau như ai kia...Ái! Đau người ta!

Trong khi 2 người “tình tứ” “đánh iu nhau” thì có 1 người đau khổ biết bao. Tại quán Bar do Minh làm chủ...

_Cậu biết không Tom? Yêu người ta...mà trót làm người ta xa cách mình...khó có thể lại gần nhau lắm...

_Này...cậu nốc nhiều rượu quá đó Minh...Nhỡ xảy ra chuyện gì thì...- Người pha rượu ở quầy Bar ra sức khuyên can Minh

_Cô ấy tên Băng...1 cái tên rất đẹp...Đúng ko?À...hay cô ấy tên Hân nhỉ...Her her her...tôi...cũng ko nhớ nữa...À...đúng rồi. Cô bé ấy tên Hân... Cô bé xấu xí...nhưng bên trong lại rất đẹp...đẹp đến mức cậu ko thể cưỡng lại được...- Minh vẫn nói, vẫn nốc rượu cho đến khi gục hẳn.

Người pha rượu bấn loạn, tìm sự trợ giúp.

_Được rồi Tom.Tôi sẽ đưa anh ấy về.

_Ồh. Ra là tiểu thư. Vâng.Phiền cô...

_Anh...Con nhỏ đó dám làm anh khổ như thế này..Em thề, sẽ làm nó khổ gấp mười lần như thế...

Cô gái ấy hôn nhẹ lên trán Minh, dìu Minh ra khỏi quán Bar...

Ngày đi chơi....

Nó ngồi thui thủi 1 mình ở hàng ghế dưới cùng. Như và Hoàng bị mây đưa kia rủ rê ngồi trên kia với cái tụi mỗ nhọn kia. Những hàng ghế trên coi bộ đã chật cứng. Thế mà bọn nó vẫn cứ chen nhau mà ngồi, công khai tẩy chay cái đứa "xấu xí mà khoái làm chuyện đê ý", "dám bỏ bùa 2 chàng đẹp trai nhứt trường", theo như tụi kia nói là nó. Nó cũng mặc kệ, Như và Hoàng lên trên kia ngồi càng tốt, nó không muốn thấy tụi nó suốt ngày cứ quẩn quýt nhau như sam thế, nó không thích thấy tụi nó cặp kè với nhau trước mặt nó, vì tụi nó khiến nó nhớ lại nó và Minh lúc trước. Với cả, nó không muốn ban bè của mình cũng bị tẩy chay khi bị bắt gắp đang chơi với nó.

Càng rộng càng tốt – nó lằm bằm, rồi đeo headphone vào, đầu dựa vào cửa sổ, lắc lư theo nhạc. Nhưng chỉ 1 lúc thôi. Nó lại nhớ tới Minh. Tiếng nhạc không còn đưa vào tai nó được nữa, nó bắt đầu suy nghĩ lan man về Minh.

<phải rồi!="" sapa="" là="" 1="" nơi="" đẹp="" với="" lại,mùa="" này="" có="" thể="" ở="" đó="" sẽ="" tuyết="" rơi="" dưới="" tuyết,="" nếu="" mình="" hun="" mình="" thì="" lãng="" mạn="" biết="" bao="" nhưng="" phải="" tìm="" cách="" để="" quay="" lại="" trước....kể="" ra="" cái="" lý="" do="" mà="" và="" xa="" nhau="" cũng...hơi="" lãng... chia="" tay="" vì="" nhầm="" ruồi="" không="" chịu="" đâu="" cho="" thấy="" sự="" nhí,lãng="" xẹt="" của="" đó="" trở="" mình="" vẫn="" thì...ừm...đành="" giải="" tán="" nhóm="" hải="" Âu="" thôi...="">

Nó gật gù, hải lòng trước sự sắp xếp vô cùng hoàn hảo của mình.

Bên cạnh có tiếng động, nó quay phắt lại, đưa tay thủ thế. Ai biết được, ở cái lớp này kẻ thù của nó đâu có ít. Nó phòng thủ như vậy cũng chỉ là cẩn thận thôi.

Tên khỉ hăm chớp chớp mắt nhìn nó.

1 phút lặng thinh trôi qua...

Cái khuôn mặt đang thộn ra của nó chợt nghiêm lại, xụ xuống.

Êy ku! Ai cho mi ngồi đây hử?

Ờ...Ờ...Ờ trên đó hết chỗ rồi. Cô xếp tui ngồi dưới đây.

Nó bực mình thấy rõ, giật phắt đồng hành lý dưới chân hấn kéo về phía mình.

Im lặng...Im lặng...chỉ im lặng được 30 giây thôi...

Phía bên kia, tên khỉ cứ tạo ra cái âm thanh gì đó, nghe bực kinh khủng. Nó liếc sang tên kia xem hấn đang lằm gì. Ày...nó thấy bông gòn...băng keo

cá nhân...

<bộ con="" khi="" bị="" thương="" hay="" gì="" sao?="">

_Êy ku! Bị đứt tay hả?

_Ồ...Không! Đâu có...-Hắn bối rối trả lời, làm rơi *** tùm lum cái đồng hồ lớn bông băng thuốc đỏ kia. Trong nỗ lực nhất đồ, hắn vô tình(hông biết có phải âm mưu j không...) để tay vướng vào dây nghe nhạc của nó, kéo luôn cái headphone của nó xuống đất. Nó ngồi yên trên ghế, không nói gì, mắt chăm chăm nhìn tên khi đang lúng túng nhặt lại đồ, miệng rồi rít kêu xin lỗi. Tự nhiên nó thấy...

<tên này...cũng="" dễ="" thương="" đấy="" chứ="">

Nó bỗng để ý thấy trên mặt hắn có cái gì đó...hình như...Không ngại ngần,nó đưa 2 tay đón lấy khuôn mặt của hắn,nâng lên để nhìn cho rõ. Là vết xước. Rất nhiều nữa.

_Bị gì mà mặt xước nhiều thế? Oánh lộn hử?

_À không...Là là...

Mắt nó nheo lại. Nó đưa những ngón tay run run lên, sờ lên mặt hắn. Có 1 chỗ, không phải vết xước, mà như có vật gì đó đâm vào, rất sâu.

_Là cái gì? Nói mau!

_Là gai hoa hồng...

_Làm gì mà bị gai hoa hồng đâm nhiều thế?

Hắn lúng túng. Hắn không muốn nói là chính nó làm hắn bị như vậy...Nó sẽ cảm thấy có lỗi,tội nó lắm. Hắn lại không giỏi nói dối. Mà nếu không nói thì nó oánh hắn chết...Chỉ còn cách nói thật thôi...

_Ờ...Ờ...Là do...

_Do tui đúng hông?

_Ồ...Không...Không phải

_Đúng rồi...Là do tui...Bữa đó tui quăng nguyên bó hoa vô mặt ông...

Tui nhớ mang máng là nó có gai...Vậy mà hôm đi học ông hông nói cho tui biết...Mà sao hôm đó tui hông thấy mặt ông bị gì hết?

_Tui không muốn Băng biết...Nên lấy phấn trang điểm bôi lên để che mấy cái vết này.

Nó nhú mày

_Lại đây. Đừng lụm đồ nữa. Nhìn ngó kinh khủng.

Nó lôi hắn lên ghế, đè hắn ra mà đổ thuốc đỏ, dán băng keo khắp mặt hắn...Kết quả là...5' sau không ai còn nhận ra thằng Charlie điển trai ngày xưa nó nằm ở đâu trên chiếc xe này...

Nó cảm thấy mến hắn hơn trước.Không biết tại sao,nhưng nó thấy tên này

cũng lảng mạn, cũng dễ thương, cũng có nét con nít chứ đâu phải lúc nào cũng kênh kiệu như mấy tên Việt Kiều mà nó biết.

Đến Sapa

_ Vì lớp ta, số lượng nam không nhiều, nên cô chia phòng như sau: 1 phòng gồm 5 người. 4 nữ và 1 nam. Đây là danh sách số phòng, em nào muốn biết mình ở phòng mấy, chung phòng với ai thì xem cái này. Bây giờ các em được đi tham quan xung quanh 15', sau đó lập tức tập trung trở về khách sạn nhận phòng.

_ Oa Oa...Đc ra khỏi cái xe quỳ kia ròi. Hầm gần chýt. Nóng thấy mồ. – Nó vung tay khoan khoái với cái lạnh của Sapa – Oa oa!!! Có tuyết nữa nè Như ơi...

_ Chị 2, là con nhỏ đó đó hả?

_Ừh.

_ Có thật là nó thích thứ đó không?

_ Đừng lo. Chị đây đã tra sở thích của nó ròi. Chuẩn bị thả mồi đi.

_ Chị 2 à...Nếu sơ suất có thể làm nó chết đó...

_ Hứ! Nó chết thì càng tốt chứ sao.

_ Nhưng...

_ Không nhưng gì hết. Cứ làm theo kế hoạch đi!

Nó đang đi loanh quanh, cảm nhận cái thứ trắng trắng, mềm và xốp bên dưới đôi giày, chợt...

_ A! Thỏ trắng! Ui...Dễ thương quá...bắt về nuôi mới được

Nó rượt theo con thỏ, không để ý rằng xung quanh, càng ngày càng thưa thớt người. Nó mệt bỏ hơi tai, nó không còn cảm giác ở chân, ở tay nữa. Nó xụi lơ...Và, nó ngã xuống cái hố được tuyết phủ kín...Nó không còn sức để nhảy lên khỏi hố nữa. Cái hố sâu quá...Dưới độ sâu này, nó cảm nhận được cái lạnh của tuyết...nó lả đi...

Minh đang đi dạo trong khu rừng nơi nó rớt xuống hố. Không biết tình cờ hay trời xui trời khiến mà anh cũng...lọt hố như nó. Loay hoay sao đó, anh nhận ra rằng cái hố khá sâu, không thể lên được nếu không có sự trợ giúp...

Bỗng anh thấy...

Bộp

Chân Minh chạm phải cái gì đó. Giữa trời tuyết như thế này thì khó có thể nhìn thấy cái gì. Minh cúi xuống.

_A!!!!

Nhảy lùi lại 2,3 bước, tim đập thành thịch, hơi thở dồn dập. Là người...

Minh sợ hãi, đưa bàn tay run run chạm vào cơ thể lạnh cóng nằm trên tuyết, lần tìm hơi thở còn sót lại của cơ thể ấy.

<không còn="" thở="" nữa?="" Ôi="" mẹ="" ơi...con="" bị="" rớt="" xuống="" hờ="" với="" người="" chết="">

Minh chưa xót nghĩ. Chợt, cậu nhìn thấy cái gì đó trên ngón tay áp út của...xác chết.

_Hửm?Nhẫn sao?Ày, cũng không có gì lạ, chắc người này đã có gia đình.

Nhưng ngày càng lạ hơn, khi Minh để ý kỹ hơn về chiếc nhẫn. Nó y như chiếc nhẫn mà lúc trước cậu tặng cho Băng. Cậu lạnh toát người, đôi bàn tay lại một lần nữa run lên, không phải vì lạnh, mà vì sợ. Cậu sợ người đang nằm vùi trong đồng tuyết lạnh giá kia là người cậu yêu quý nhất trên thế gian.Nhẹ nhàng phẩy lớp tuyết mỏng bám trên mặt người đó. Theo đôi bàn tay của cậu, khuôn mặt tinh khôi của Băng dần hiện ra. Cậu tá hỏa, run hơn trước. Với tia hy vọng còn sót lại, cậu đưa tay sờ lên mũi Băng...

_Không...không thể nào lại như vậy...

Không còn hơi thở nào thoát ra từ cái mũi bé bé xinh xinh của Băng... Minh quên hẳn câu thề sẽ giết Băng nếu gặp lại cô, nhanh chóng, cậu tháo găng tay, nón, tất, áo len, khăn quàng cổ đeo cho Băng. Nhẹ nhàng kéo Băng dậy, ôm cô vào lòng. Tay Minh ôm chặt lấy Băng, sợ rằng nếu buông tay ra, chuyện không hay sẽ xảy đến. Cậu hy vọng rằng đôi bàn tay của cậu sẽ có thể sưởi ấm cho Băng, hy vọng rằng Băng sẽ thở lại, hy vọng rằng Băng sẽ mở mắt, mỉm cười là ngốc, bắt Minh phải mặc lại quần áo...

_Đừng bỏ anh ở đây một mình...Anh là đồ ngốc...Chỉ vì em thích lập băng nhóm...mà anh đã làm em đau khổ...Khiến em xa cách anh...Anh nhớ em lắm...Này...Tỉnh lại đi...Anh là đồ ngốc...Đúng không?...Này..Dậy đi...mắng anh là ngốc đi...

Trong tiếng rít của gió tuyết, tiếng ai thì thầm nghe thật thê lương...đầy ma mị...đầy đau khổ...Lần đầu tiên sau 10 năm...Minh đã lại khóc...từ khi mẹ mất...Minh không bao giờ nghĩ rằng mình sẽ lại khóc...

_Mắng anh đi...

_Anh cho em mắng anh à?

_Ừh...-Minh vẫn tiếp tục thì thầm, trả lời câu hỏi vừa nãy 1 cách vô thức

_Vậy thì anh là đồ ngốc!

_Ừh..Anh ngơ..-Chưa nói dứt câu, đôi mắt ươn ướt của Minh chợt mở to, miệng cậu há hốc, cậu ngó xuống Băng

— Hừm? Sao ngó người ta dữ v...

Minh ôm nó chặt đến nghẹt thở. Nó không vùng vẫy thoát ra khỏi vòng tay cậu, mà sung sướng đón nhận cái ôm ấy.

— Lại như trước, anh nhé!

—Ừh, lại như trước.

Minh và nó ôm nhau, cười thật tươi. Trong trời tuyết lạnh giá, cả hai không còn cảm thấy lạnh nữa, thay vào đó là sự ấm áp mà họ cảm nhận được từ nhau.

— Chắc... Hạnh phúc gớm. Bộ hết chỗ bày tỏ tình cảm rồi hay sao mà phải chui xuống tận đây? – Tiếng nói của Charlie vang lên bên trên hố, làm gián đoạn giây phút mùi mẫn của nó với Minh.

— Tụi tui lọt hố chớ hông có đại gì mà chui xuống đây đâu – Nó dẫu mở nói vọng lên trên – kiểm dây thừng kéo tui tui lên đi

— Được ròi, chờ tí, để tui đi kiểm, tui có đem theo mấy cái áo len nè, trong khi chờ tui quay lại, mặc vô cho ấm. Nhất là vous đó!

Charlie quăng xuống dưới hố 2 cái áo len thiết bị rồi bỏ đi. Minh chụp lấy 1 cái mặc vô, cậu đã bắt đầu cảm thấy cái lạnh cắt da cắt thịt xung quanh rồi.

Charlie quay về nơi mọi người đang tập trung.

— Cô ơi cô. Minh và Băng đi đâu mất rồi. Em sẽ tự đi kiểm họ. Cô và mọi người cứ chia phòng trước đi ạ.

— Không, cô sẽ chờ em quay về – Bà cô nói bằng cái giọng eo **, hy vọng sẽ làm Charlie... “mê” bả.

Charlie cười giả lả, mém nhợn ra hết mấy miếng bánh mì lúc sáng rồi vọt ra đằng sau chiếc xe buýt chờ cả lớp đến Sapa, tìm dây thừng. Lúc đi ngang qua hội hot girl của Ngân, Charlie để ý thấy trên mặt của họ ai cũng có mồ hôi.

<Đồ mồ hôi trong thời tiết lạnh như vậy sao? Ngộ dữ>

Charlie nghĩ nhanh rồi quăng ngay cái ý nghĩ đó ra ngoài, hình ảnh Băng đang lạnh cóng dưới hố đã choán hết tâm trí của cậu. Cậu hình dung ra cảnh cậu cứu Băng ra khỏi hố tuyết sâu hoắm, Băng sẽ cảm phục cậu, sẽ khen cậu có cơ bắp khỏe, galăng, và cậu sẽ bắt Băng trả ơn bằng 1 nụ hôn.

Charlie mỉm cười sung sướng khi nghĩ đến đó. Nhưng... Người tính hồng bằng trời tính... Đến miệng hố, khi mà thời cơ biến thành anh hùng của cậu đến gần... anh hùng té 1 cái oạch... rớt luôn xuống hố...

mỏi tay quá...hồng viết nữa ầu...

Charlie cũng cảm thấy có lỗi. Trong lúc này, hắn là vị cứu tinh duy nhất, là người có thể giúp người hắn yêu. Thế mà hắn lại vô dụng đến như vậy. Hắn ngồi thu mình trong một góc, tránh ánh mắt thất vọng của Minh và nó.

Nó dần cảm thấy lạnh...Cái lạnh cắt da cắt thịt khiến não nó gần như đóng băng. Nó không thể nghĩ tới cái gì nữa. Nó ngoẹo đầu sang một bên, tựa vào vai của Minh, dần thiếp đi. Charlie nhìn thấy cảnh đó mà tức sôi gan. Hắn không đủ can đảm để nhìn thấy người hắn yêu tình tứ bên cạnh một người con trai khác, nhất là khi người đó là anh của hắn. Hắn không kiềm chế được cảm giác ghen tỵ đang trào dâng trong lòng ngực, hắn chạy đến, hất mạnh anh hắn sang một bên.

Minh up mặt xuống nền đất đầy tuyết. Trán bị xước, chảy máu, mũi do đập mạnh quá nên cũng chảy máu. Minh lao đến, trả đũa. Một cú đâm vào má của Charlie, hắn ngã nhào xuống đất.

_Thằng khốn! Mọi mâu thuẫn khi trước, nhân cơ hội này, xử luôn một thể đi!

Minh hét lên, lại lấy đà, tay nắm lại thành nắm đấm, giơ lên cao. Charlie lại lãnh thêm một cú nữa. Hắn chơi với.

_Keng! – Có cái gì đó rơi ra từ trong áo của Charlie.

Là cái còi bằng bạc dùng để huấn luyện chó! Charlie cầm lấy cái còi, thổi một hơi dài. Âm thanh của cái còi cao vút, bay lên khỏi hố, mất hút vào tàn lá thông rậm rạp bên trên. Minh lại tung thêm một đấm, Charlie mặt mũi máu chảy tùm lum, vẫn quyết không buông rơi cái còi. Trong lúc Minh đứng thờ hồng hộc, hắn lại lấy hết sức tàn thổi thêm một hơi nữa. Từ xa có tiếng chó tru vọng lại...Charlie đã làm được! Bây giờ, cậu chờ đợi...

Minh bồi thêm một cú nữa vào bụng Charlie. Cậu quần quai dưới đất, hộc cả máu miệng. Bên cạnh, nó vẫn ngủ ngon lành. Giấc ngủ của thiên thần...mà đến cả đạn đại bác bắn bên tai cũng không thể nào đánh thức được. Charlie chăm chú nhìn nó trong khi chịu đựng những cú đấm của Minh.

Có tiếng bước chân chạy vội trên tuyết.

_Phập!

Ken từ trên hố nhảy phốc xuống, nó đã nghe tiếng Charlie gọi. Nó nhào vào Minh, cắn ngáp nanh vào một bên vai của Minh, nhay nhay trong vài phút rồi nhả ra, bốn chân chụm lại, đập vào Minh để lấy đà nhảy lên trên miệng hố. Minh đau đớn, ôm một bên vai, nằm phủ phục dưới hố.

Nhanh nhẹn, thuần thục và chuyên nghiệp, Ken ngoạm lấy đầu sợi dây thừng mà lúc nãy Charlie làm rớt trên miệng hố, thông xuống cho Charlie.

Cậu cố thu sức tàn, đỡ lấy nó, dùng dây thừng quấn quanh bụng nó cho Ken kéo lên.

Phịch!

Nó đã lên đến nơi an toàn. Ken lại thông xuống lần thứ hai. Charlie dợm bước tiến về phía dây thừng. Chợt, cậu ngoái nhìn lại...Minh...Nếu bỏ Minh dưới hồ...Tình cảm của cậu và nó sẽ không còn gì cản trở.Nhưng...Có nên không...khi Minh là người anh em của cậu...Người anh em cùng cha khác mẹ...Người anh em mà cậu yêu quý...

Vous...Em không thể bỏ anh ở đây được...

Lết cái thân tàn ma dại đầy vết thâm tím, Charlie xóc Minh lên vai, ra lệnh cho Ken kéo cả hai người lên.

Ngày hôm đó quả là mệt mỏi...Charlie lẫn Ken đều phải “làm việc” nặng nhọc. Charlie phải cắn răng chịu đau mà xóc Minh lên vai, đưa Minh về tận phòng khách sạn. Ồm...Vì Minh được xếp chung phòng với Ngân nên...Vừa mở cửa phòng, thấy áo Minh đầm máu, cô nàng không kiềm chế được hét toáng lên làm Charlie vốn đang chóng mặt lại thêm choáng váng, còn Ken thì...cậu phải cắn vào áo của nó, kéo nó lê lét trên đường tuyết. Trọng lượng của nó khiến răng của Ken mấy lần suýt bật ra khỏi hàm. Thế mà nó chả chịu tỉnh “giấc nồng” cho Ken nhờ(_ _)

Tối hôm đó, Minh và nó đã đi chơi đâu mất. Để Charlie ở lại một mình trong phòng. Charlie được xếp chung phòng với nó, cơ hội tốt để chiếm lấy trái tim nó...Thế mà nó nở bỏ cậu ở lại một mình...Cậu chưa xốt nghĩ trong khi với tay lấy hộp Salompas Ken mới mua về, đang ngậm trong mồm. Vừa dán Salompas lên những chỗ thâm đen trông đến tội...Cậu vừa làm bầm rửa xả ai đó.

Có tiếng người cười giỡn bên ngoài. Charlie biết ngay là nó và Minh đã về, nhanh như cắt, cậu túm cổ con Ken, quăng ra ngoài cửa sổ, nhanh chân ôm hộp Salompas phóng theo sau. Cậu không muốn giáp mặt Minh và nó lúc này.

Thế là cô nàng “dần” anh một trận àh? – giọng của nó ngày càng to hơn, gần hơn

Ồ...Con nhỏ đó cứ lằng nhằng mãi, điếc lỗ tai

<her. Đang="" nói="" về="" cái="" bà="" chần="" chung="" phòng="" 21="" với="" mình="" đây="" mà=""> – Trong lòng dậy lên một chút tò mò và cảm giác thú vị khi nghe lén đang dâng trào, thay vì bỏ đi, Charlie ở lại, nghe lén tiếp

Mà sao đột nhiên anh lại bị...chó cắn?

_À...à...thì lúc đó,anh kéo em lên rồi..đột nhiên có con chó rùng bay lại kiểm chuyện

<what!!!? “anh=’’’’ kéo=’’’’ em=’’’’ lên’’?’?’=’’’’ không=’’’’ đúng!=’’’’ tôi=’’’’ mới=’’’’ là=’’’’ người=’’’’ cô=’’’’ ấy=’’’’ và=’’’’ anh=’’’’ lên!=’’’’ Đồ=’’’’ khôn!=’’’’ giật=’’’’ công=’’’’ của=’’’’ àh?’?’’’>-Charlie tức giận nghĩ nhưng vẫn cố kiềm nén không để mất kiểm soát mà gầm lên giận dữ

_Woa!!! Vậy là một mình anh kéo được cả em và Charlie lên àh?

_Chớ sao? – Minh đáp lời, trong giọng nói có chút ngượng ngượng, phải rồi, đang chém gió mà, không ngượng cũng lạ

Bên ngoài, Charlie vẫn đang kiểm chế hết sức

_À này, sao 2 người ghét nhau quá vậy?

_Hừm? Ai cơ?

_Anh đó. Anh với Charlie, sao ghét nhau dữ vậy?

_Hả? Đâu có ghét gì đâu. Bình thường mà

_Xạo,lúc nào thấy Charlie, anh cũng nhìn hẩn bằng con mắt dữ dần, hẩn học bỏ đi. Chả phải ghét thì là gì

_Ừm...À...Chuyện này mai nói đi. Giờ cũng khuya rồi, anh phải về phòng, không khéo lại bị con nhỏ Ngân đưa cho một trận toi bời hoa lá

_Ừm, về cẩn thận nha.

Đợi cho Minh đi khuất, Charlie mới bò vào phòng.

Nó đang trong phòng tắm, Charlie chậm rãi lấy một cái gối, quăng xuống nền nhà, nằm phịch xuống luôn. Ken chạy đến, nằm bên cạnh chủ, truyền hơi ấm cho cậu. Charlie bật điện thoại, xem lịch. Hôm nay là ngày 12...

<vậy ngày=’’’’ mai=’’’’ là...=’’’’>

Charlie hốt hoảng nghĩ rồi nhắm mắt, cố ngủ thật nhanh, vì mai cậu phải dậy sớm, mai là ngày trọng đại!

Sáng hôm đó, Charlie dậy lúc bốn giờ sang, tập tễnh, dựa vào Ken để đi cho vững. Cho đến giờ, cậu vẫn cảm thấy choáng váng. Cậu vào làng của những người miền cao, hôm nay họ họp chợ! Charlie ghé lại chỗ một cụ già nhỏ người, mua một bó hoa đẹp, một cái túi được đan bằng nhiều sợi vải màu sắc sặc sỡ, rồi lại tập tễnh bước về nơi có cái đồi thông.

Giữa những cây thông rậm rạp là hai ngôi mộ. 1 ngôi mộ khang trang, làm bằng đá Shapphire lông lầy, còn bên kia, là một nấm đất, có tấm bia ở phía đầu.

Charlie tập tễnh tiến về phía cái nấm đất kia, đặt bó hoa trên đó...

_Mẹ à...Con đến thăm mẹ này...Mẹ...Mẹ có vui không? Con còn mua cả

loại túi mà mẹ thích, mẹ xem này, nó có nhiều màu lắm, đẹp lắm! Mẹ...Sao mẹ không nói gì? Mẹ...

Charlie đứng trước nấm mộ, cắn chặt răng đến mức bật máu.

_Mẹ có biết...con cô đơn lắm không? Nếu như xưa kia, mẹ không chọn ông ấy...thì mẹ đã không đến nơi này...Con xin lỗi...Vì đã không làm cho mẹ một cái mộ đáng hoàng. Con không có đủ tiền...Con thật là bất hiếu...Bố...Bố đã nhiều lần định sửa lại cái mộ của mẹ...Nhưng con quyết giữ nguyên như vậy...Mẹ muốn cái nấm đất của con hay mẹ muốn cái mộ đẹp của bố? Hả mẹ?

Lần này, không kiềm chế được nữa, cậu bật khóc, khóc thật nhiều...Khóc đến nỗi gần như hết nước mắt, cậu mới đưa tay áo, lau mặt, vòng ra đằng sau nấm đất, dựa lưng vào tấm bia

_Mẹ...Con có nhiều chuyện để kể với mẹ lắm- Charlie nói một mình bằng cái giọng nghèn nghẹt – Có một cô gái...

Cứ như thế, cậu thủ thủ một mình...cho đến khi mệt lả, ngủ thiếp đi

_Đi chơi không?

_Đi đâu?

_Đi thăm mộ mẹ anh. Hôm nay là giỗ bà ấy.

_Ồh...Đi chứ

Minh dắt nó đi vào làng, ghé bà cụ nhỏ người, mua một bó hoa sắc tím, hướng về phía đồi thông mà đi tiếp.

Chương 15

— Gia đình anh đã từng rất hạnh phúc.

— Phải... ”ĐÃ TỪNG” thôi... cho đến khi mẹ con Charlie xuất hiện... đó là 1 ngày xấu trời... khi mà mẹ Charlie đứng trước ngưỡng cửa ngôi nhà của anh, tay bồng Charlie... thì tháng ngày hạnh phúc chấm dứt... Khi biết bố anh đã có vợ và 1 con... Bà ta cảm thấy hụt hẫng, tội lỗi hay thứ gì đó đại loại thế nên thất cổ tự tử... Tội hôm đó, mẹ anh cũng vì quá đau buồn mà lìa bỏ anh mãi mãi... Anh không thể đổ lỗi cho bố, anh quá yêu ông, nên từ ngày hôm đó, anh chất chứa lòng thù hận, anh đổ lỗi cho mẹ con Charlie. Anh đã bắt ông quản gia đưa Charlie vào cô nhi viện, dã man, nhưng anh không có quyền lựa chọn, mẹ con nó đã phá vỡ sự hạnh phúc của gia đình anh, anh không thể tha thứ.

Minh dắt nó lên ngọn đồi kia, vừa đi vừa giải thích về mối quan hệ giữa cậu và Charlie.

— ...Nhưng... Lỗi không hẳn là của mẹ Charlie... Biết đâu chính bố anh đã dụ dỗ bà ấy? Bố anh đã không kể cho bà ta nghe về gia đình mình, như vậy đã đủ để chứng minh rằng ông ấy cũng phần nào có lỗi. — Nó nói bằng giọng run run như sắp khóc, tự nhiên nó thấy thương Charlie quá...

— Em nói gì?—Minh đánh giọng, trừng mắt nhìn nó, nó sợ hãi trước ánh mắt đó... Minh chưa bao giờ nhìn nó như vậy cả... — Lỗi là của mẹ con Charlie, em đừng biện hộ cho nó!

— Nhưng...

— KHÔNG NHƯNG GÌ CẢ!!!

Nó im bật, bầu không khí giữa hai người trở nên căng thẳng lạ lùng... Nó bắt đầu suy nghĩ mông lung về câu chuyện Minh vừa kể...

Đến đỉnh đồi, nó giật phắt tay mình ra khỏi bàn tay của Minh

— Em về!

Minh bước đến bên cái mộ làm bằng đá Shapphire, đặt bó hoa màu tím xuống, thì thào cái gì đó trong miệng rồi quay lưng, bước đi. Không biết động lực nào đã níu chân cậu lại và bắt cậu nhìn về phía nấm đất tồi tàn kia... Cảm giác như có người đang ở đây... Minh quay phắt đầu lại

Không có ai... Cậu vòng ra đằng sau phiến đá có khắc tên người nằm dưới mộ: Madam Feviancé De Lostavoté

Và: Charlie nằm đó, đầu ngoẹo qua một bên, lưng dựa vào phiến đá đầy rêu. Miệng lầm nhảm nói mớ. Charlie lúc này khác hẳn mọi ngày, cậu trông hiền lành hơn, đẹp trai hơn... và... trông khuôn mặt cậu... phảng phất một nỗi cô đơn, buồn bã đến nao nùng... Minh ngồi thụp xuống, vén cọng tóc vàng

hoe của Charlie sang 1 bên để trông rõ khuôn mặt của cậu...

Minh vén tay chiếc áo sơ mi dài tay của Charlie lên, để lộ ra một vết sẹo dài...Nó xuất hiện khi Charlie còn nhỏ, khi Minh cố tìm cách giết cậu bằng con dao ăn. Charlie chưa bao giờ biết lý do mà vết sẹo nằm ở đó.Các cô bảo mẫu trong cô nhi viện nói rằng cậu có nó vì gặp tai nạn giao thông.

Charlie chưa bao giờ biết người gây nên cho mình vết sẹo dài đó...là người anh trai cùng cha khác mẹ của mình. Là người anh mà Charlie đã cố công tìm kiếm kể từ khi được một cụ bà ngoại quốc nhỏ bé,da nhăn nheo và tội nghiệp...Hầu như bệnh nào mà giới khoa học-y được học phát hiện ra bà đều mắc phải.

Bà ta muốn có đứa con để sau này nó còn lo cho bà lúc lâm chung đây mà – Charlie nghe các bạn cùng cô nhi viện nói như thế khi đang sắp xếp đồ đạc.

Sớm biết rằng bà lão tốt bụng kia sẽ sớm vào hòm, trở nên có ích cho thực vật, sẽ sớm...bỏ rơi mình nhưng Charlie vẫn đi theo bà. Suốt những năm tháng ở cùng bà,Charlie đã yêu thương bà hết mực.Yêu bà, không phải vì số gia tài mà sau này Charlie sẽ được hưởng trọn khi bà mất, không phải vì cậu muốn trả ơn bà việc đã đem cậu ra khỏi cái cô nhi viện đó, mà vì cậu thật sự yêu thương bà ta, bởi vì, bà có đôi mắt xanh dịu dàng giống với một người mà cậu từng biết...một người cậu rất đời yêu thương.

Khi bà cụ tốt bụng mất đi, Charlie dùng số tiền được hưởng,mua vật liệu về, tự tay làm cho bà một ngôi mộ tuyệt đẹp.Rồi cậu bỏ đi.Đi mãi, không bao giờ trở về căn nhà nhỏ bé hiu quạnh, cô đơn ấy.Hàng xóm của cụ bà phán một câu xanh dờn khi cậu bỏ đi:

À, bà già lên trời rồi, nên nó ôm tiền biến đây mà.Quân đồn mạt, chỉ được cái giới làm tiền. Biết đâu bà cụ là do nó giết đây!

Charlie rớt nước mắt.Cả đời cậu chưa bao giờ nghĩ đến việc giết ai,huống gì là giết bà cụ tốt bụng mà cậu mang ơn rất nhiều.Nhưng cậu không quay đầu lại để cãi cọ với người hàng xóm độc mồm độc miệng kia.

<trước khi="" hành="" động,="" hãy="" suy="" nghĩ="" thật="" chín.và="" đã="" chín,="" động.và="" dùng="" nhìn="" về="" đằng="" sau...=""> – Charlie nhớ có ai đó đã nói với cậu như vậy.

Charlie thuê nhà trọ,tự mình kiếm tiền...bằng rất nhiều cách.Kể cả ăn xin.Nếu cả ngày mà không có đồng nào thì cậu mới dùng số tiền thừa kế ăn tạm,mai lại dùng tiền kiếm được bù vào chỗ hụt đó.Một mặt kiếm tiền,mặt khác cậu đi dò hỏi khắp nơi về Minh.Các cô bảo mẫu đã nói cậu được một

người mang vào,cậu ấy tên Minh,con của đại gia Hoàng.

Cậu ngốc nghếch,vẫn cứ tìm kiếm trong khu ổ chuột.Được 10 tuổi, cậu chú ý đến từ đại gia mà các cô bảo mẫu nói.Tiếc...Nhưng phải làm, cậu dùng số tiền thừa kế để biến mình thành người giàu có,để dễ dàng tiếp cận các đại gia.Cậu dần dần trở nên quý phái,cậu mở công ty,tự mình điều hành chúng.Cậu trở nên giàu có,trở thành một giám đốc khi mới 11 tuổi.Số tuổi hiện tại khiến cậu phải học cật lực để có thể đuổi kịp các bạn đồng trang lứa.Và bây giờ,IQ của cậu cao ngất ngưỡng.Nếu muốn,cậu có thể xin nhảy lớp.

Đến một ngày,cậu đến nhà đối tác.May mắn làm sao, đó là người mà cậu đang tìm – Giám đốc Hoàng.Cậu biết được khá nhiều sự thật về mình kể từ lần đi thăm đối tác đó.Rằng cậu có cha,có mẹ.Mẹ thì đã mất,còn cha là người đang đứng trước mặt cậu và kể chuyện cho cậu.Có thêm cả anh nữa.Và rồi, cậu dọn về ở cùng ông Hoàng và Minh.Cậu hạnh phúc vô đôi.

Cho đến một ngày,cậu tha thân trong khu vườn thuộc khuôn viên biệt thự thì phát hiện ra có một cái mộ.Cậu đọc cái tên khắc trên đó:Bà Feviancé De Lostavoté.Bao nhiêu hồi ức lúc bé trở về,cậu nhớ ra mọi chuyện...

Mẹ...mẹ đang bị treo trên khoảng không...mẹ cứ xoay qua xoay lại như món đồ chơi...Mẹ xoay mặt lại, mình cứ tưởng mẹ sẽ chơi trò ú òa,mình cứ tưởng sẽ nhìn thấy đôi mắt màu xanh dịu dàng,nhưng không...MẸ!Mắt mẹ trắng dã,trợn ngược.Minh khóc thét...Mọi người...Gia nhân kéo đến...và mẹ bị người ta đưa đi...Mẹ ơi...Mẹ...

Mọi thứ chìm vào màn đêm...Charlie đứng giữa khoảng đen đó...nhìn quanh quất...có một cái bàn ăn đặt ở đằng kia...Có một đứa trẻ ngồi trong cái ghế dành cho trẻ em...Và một chàng trai...Minh...anh Minh...Một anh Minh trẻ hơn,non nót hơn...Anh ấy...đang cảm thấy bức mình...rồi anh ấy bỏ thứ thuốc trắng trắng trên tay vào một cái ly...Đút cho đứa trẻ

_Này ngốc!Đừng uống!! – Charlie hét lên. Nhưng màn đêm chộp lấy tiếng kêu của cậu,vất vào khoảng không gian đen kịt.

Và mọi việc diễn ra...Đứa bé gục xuống...Con dao ăn...Minh đang cầm con dao ăn...cửa lên tay đứa trẻ.Bất giác,Charlie kéo tay áo,nhìn chằm chằm vào vết sẹo...Không thể nào...Việc này không có thật...Nhưng...nhìn đứa bé kia...Tóc vàng,mắt xanh...là Minh chứ còn ai nữa...Không...Anh Minh không bao giờ làm việc này...Anh ấy...Không!

Minh đưa tay nhẹ đặt lên vùng cổ trắng ngần của Charlie,lần tìm cuống họng.

—Hức...hức...Minh...mẹ...Không...làm ơn...

Minh giật mình, rút tay lại.Charlie run lên bần bật,răng cắn chặt,môi bật máu...và...khóe mắt cậu ướt đầm nước mắt...

Đôi mắt giận dữ của Minh sụp xuống,trở lại dịu dàng như lúc trước...Một cơn gió mạnh thổi qua,Minh rùng mình. Cậu liếc sang Charlie vẫn đang run...run vì sợ hay vì lạnh thì cậu không đoán được

—Phiền phức!

Nói rồi Minh xóc Charlie lên vai,nhẹ nhàng,thẳng tiến hướng nhà nghỉ của lớp.Suốt quãng đường dài đó,Charlie cứ nói mớ mãi,đôi lúc còn siết chặt cổ hay bầu mạnh vào vai Minh nữa.

—Thằng khốn...Mày có tin tao quãng mày xuống đất không hả? – Minh nghiêng răng trèo trẹo, nói nhỏ.

—Ừ...Minh...mẹ...

Cơn giận của Minh bị dập tắt bởi cái giọng trẻ con đó.Thật tình,Charlie khi ngủ giống trẻ con thật...À,phải rồi...Cậu ấy chỉ vừa mới trong sinh nhật 13 tuổi thôi.

—Ngoan nào...Anh đưa em về nhé...

Minh dịu giọng,xoa đầu Charlie.

—Ừ... – Không biết trong mơ cậu đã mơ thấy gì,nhưng Charlie đã thôi nói mớ,thôi bầu,cào cào cắn xe điện cuồn cuộn quăn quại,và điều đó làm vết thương ở vai của Minh dịu đi rất nhiều.

—Đúng rồi...Ngoan thế nhé,anh thương...

Minh hát một bài mà lúc nhỏ,mẹ cậu hay ru cho cậu ngủ.Ừm...đã nhiên,Minh hát bài đó bằng tiếng Pháp.

(nhớ sơ sơ bài đó như thế này)

————trở lại với kí ức lúc nhỏ của Charl nhá————

Ngắm thuốc ngủ,Charlie nhỏ(tạm gọi thế) bị Minh đưa vào cô nhi viện. Mọi thứ diễn ra như một thước phim,chiếu trên khoảng không gian đen kịt bao quanh Charl. Cậu chậm rãi nhìn những việc trong quá khứ,những việc mà trước kia cậu không biết. Charl nhỏ lớn lên trong vòng tay của các cô bảo mẫu trong cô nhi viện,bị những đứa trẻ khác xa lánh vì cậu có mắt xanh và tóc màu vàng. Bọn nhóc nghịch ngợm gọi cậu là thằng con của quỷ.Charl nhỏ chỉ biết thui thủi một mình,không bạn bè.

Chợt,như ai cầm remote điều khiển cho “bộ phim” tua nhanh...mọi thứ quay mòng mòng,Charl chóng mặt,khó thở,vết thương trên cánh tay đau nhói...

Mẹ...Sợi dây thừng...Treo mẹ...Lũ nhóc ở cô nhi viện...Charlie lúc bé

chạy vòng quanh các cô bảo mẫu...Minh...

_ Mọi thứ khó hiểu quá...mẹ ơi...

Những hình ảnh của quá khứ...chạy nhanh qua mặt cậu, xâm nhập vào trí não cậu. Dường như nơi trung tâm bộ não của cậu đã quá tải thông tin,nó muốn nổ...Những hình ảnh vẫn cứ thế,chạy mòng mòng,mòng mòng,xoay quanh cậu,cậu không thể nhìn rõ một trong số những hình ảnh đó,chúng chạy nhanh quá...

Có cái gì đó lướt qua mặt cậu,trông quen quen,cậu nhìn kỹ...Hân...Bằng...NÓ!...Người cậu yêu nhất...Mọi thứ trở nên vô nghĩa,không còn quan trọng nữa,trước mắt cậu giờ chỉ còn khuôn mặt của nó,nụ cười của nó mà thôi...

Charl vừa ngủ dậy. Cậu đang ngồi trên giường,tự hỏi ai đã đưa cậu về khách sạn.

Cạch – Cánh cửa bật mở. Minh bước vào

_ Ngủ ở nơi đặt mộ người khác là vô phép lắm đấy. Biết không?

Charl trở mắt nhìn Minh

_ Nhìn gì? Tôi đưa cậu về đây!

_Ồh...

Minh khẽ liếc vết sẹo dài trên tay Charl. Nhẹ nhàng,cậu ngồi xuống cạnh Charl

_Xin lỗi... – Minh đưa tay nắm chặt cánh tay của Charl, nơi có vết sẹo và nhìn Charl bằng ánh mắt...ờm...nói sao nhỉ...tội lỗi? Hối lỗi? Tội nghiệp? Haizzz, tóm lại là ánh mắt của 1 chú cún.

_ Vì vết sẹo này àh?

_...Uhm...

_Hi, ngốc àh.Anh không biết là em đã biết từ lâu rồi àh?Em không giận hay buồn gì anh hết á... – Charl đáp lời, với cái chất giọng Pháp đượm buồn

_Không,anh biết.Nhưng anh cũng biết,sâu thẳm trong tim em,em vẫn ghét anh.Đúng không?Chính vì vậy mà anh xin lỗi. “Hãy xin lỗi và làm lại từ đầu,mọi lỗi lầm sẽ được tha thứ”. Mẹ anh nói vậy đấy.Và giờ thì anh xin lỗi và anh sẽ làm lại từ đầu,làm 1 người anh cùng cha khác mẹ tốt – Minh nói, khẽ ôm đầu Charl vào lòng

_Hức....Đừng nhắc đến “mẹ”...Em nhớ mẹ em lắm.... – Charl khẽ nấc lên,và cái điệu bộ con nít của cậu ta lúc đó thật tình dễ khiến cho người ta mỉm lòng

_Ừm...nín nào...Anh ở đây này. Anh ở ngay đây...Anh sẽ thay mẹ chăm sóc cho em...

_Thật sao? – Charl nói, đã nín khóc
_Ừ, thật
_Em muốn ** sữa...
Minh vội đẩy Charl ra
_Người tao làm gì có sữa!!! – Khiếp,mới anh em đẩy giờ lại mày tao
_Ừ...em muốn.... – Charl rống lên,giọng như sắp khóc đến nơi
_Không! Răng mày bự như răng khủng long zôi,** cho nát hết ngực người ta àh?
Cuộc đấu khẩu giữa hai anh em mới đoàn tụ vẫn cứ diễn ra như vậy đây.

Nó tìm lên 1 ngọn đồi khác để cảm nhận 1 cách rõ rệt những cơn gió núi
_Ưm...
Nó buông thông cơ thể,gió thổi từng cơn,gió luồn qua tóc,qua quần áo.
Cảm giác thật kì lạ...
_Tìm ra em rồi nhá – từ trong bụi cây, một chàng trai nhảy ra
Nó hơi giật mình. Là NAM!!!

Sau cuộc đấu khẩu vui vẻ,Charl đi vòng vòng quanh khách sạn. Với một tinh thần phấn chấn,vui vẻ đến lạ lùng. Phấn chấn đến độ cả dãy khách sạn của những học sinh trường Royal,cậu lần lượt đi từng phòng và gõ cửa chỉ để nói:

_Hello!!!
==”....Cả dãy phòng ai cũng bảo cậu là thằng hâm cho dù trước đó họ đã thần tượng cậu biết bao nhiêu.Charlie thích thú với cái trò khi đó.Đến phòng của Ngân,Charl đột nhiên muốn nán lại tí.Nó hay nhắc đến Ngân với cái giọng khinh bỉ và pha chút ghét bỏ.Charl muốn tìm hiểu cô nàng này tí.
Cộc...cộc...cộc

Ngân mở hé cửa,lộ ra khuôn mặt tiều tụy,,hốc hác. Cô ta vừa hay tin nó còn sống sờ sờ và cái bấy kia của cô chẳng có tác dụng gì ngoài việc hàn gắn mối quan hệ của nó và Minh.Cô tức sôi gan và từ hôm qua đến giờ, việc duy nhất cô ta làm là nghĩ thêm nhiều cách thật độc địa,thật nguy hiểm, cô ta muốn nó phải chết hoàn toàn (Y như Bạch Tuyết 7 chú lùn í nhĩ)

_Gi? – Ngân hỏi Charl với cái giọng cộc lốc khó nghe.

_À,cho vô chơi tí!

Ngân miễn cưỡng mở rộng cánh cửa,cho phép Charl bước vào

Charl tự nhiên, không khách sáo, ngồi phịch xuống giường. Cậu cứ ngồi

đó, lặng lẽ ngắm Ngân pha cacao

<ô ta="" không="" hẳn="" là="" xấu="" mặt="" cũng="" ưa="" nhìn,cũng="" lịch="" sự,hiếu="" khách,="" đôi="" đũa="" tử="" tế="" với="" mình.="" vậy="" có="" sao="" bằng="" lại="" nói="" cô="" người="" xấu?=""> – Charl nghĩ, trong khi đưa tay đón lấy ly cacao nóng hổi của Ngân.

Ngân cũng cầm 1 ly cacao,ngồi xuống cạnh Charl. Đột nhiên, cậu thấy tim mình đập thật nhanh

<Ôi mẹ ời....Con gõ cửa,uống cacao và ngồi cạnh hoa khôi của trường... Mẹ phù hộ cho con đây àh? > – Charl sung sướng nghĩ.

Một lúc lâu sau,lấy lại được nhịp tim,cậu áp úng nói

Ừm...Tôi...Tôi có nghe B...Hân nói về cô...một chút...

Ngân nghiêng đầu, tỏ vẻ muốn nghe tiếp.

Cô là người xấu...Cô bày ra nhiều trò để hại cô ấy...

Ngân không phụ nhận,vẫn nghiêng đầu lắng nghe,đôi môi khẽ cười nham hiểm

Cái hồ tuyết...cũng là do cô đào àh?

Ngân khẽ gật đầu

Những việc cô làm là sai trái,là vô nhân đạo

Những từ đó khiến Ngân hơi khó chịu tí.Người ta có thể thấy đôi môi cô ta đang mím chặt lại

...Là thất nhân,ác đức, vô nhân tính! – Charl không...“nắm rõ tình hình quân địch”, vẫn cứ huyền thuyên một mình

Nếu vì Minh mà hại một người con gái, có đáng không?

Cậu im đi!!! – Cuối cùng là...vượt quá sức chịu đựng của nàng

Ngân dợm bước định đi thì Charl đã nắm lấy tay cô ta,kéo ngược xuống. Nhưng thay vì ngã xuống giường, Ngân lại ngã xuống đúng ngay ngực của Charl.Tới lượt tim ngân loạn nhịp.

Charl không đẩy Ngân ra,thay vào đó cậu ta lại siết mạnh vòng tay,ôm lấy Ngân thật chặt.

Đừng làm những điều đáng sợ đó nữa.....cậu là người tốt.....đúng không? Một cô gái tốt....

Ngân như bị cảm hóa bởi giọng nói dịu dàng đó. Trong phút chốc,cảm giác tội lỗi len lỏi trong cô. Những giọt nước mắt hối hận tuôn trào.

Nhưng...Minh và Hân sẽ không tha thứ cho những gì tôi đã làm...

Hãy xin lỗi và làm lại từ đầu,mọi lỗi lầm sẽ được tha thứ

Tâm hồn tội lỗi của Ngân như được xoa dịu phần nào,cô nhắm mắt, nép

sát vào người Charl hơn, để cảm nhận hơi ấm của cậu, hơi ấm mà cô đã từng cảm nhận được lúc ở cạnh Minh.

_Anh nhớ em lắm đấy...- Nam khẽ nâng tóc nó lên, hít hà hương thơm tỏa ra từ mái tóc của nó

Nó sợ hãi quá độ, cứ đứng trân mình tại chỗ, để mặc Nam làm gì thì làm

_Anh đến...đây làm gì.....? – Nó hỏi bằng cái giọng run run, nó bắt đầu nhớ lại những việc Nam đã từng làm với nó

_Không phải anh nói rồi sao? Anh nhớ em – Nam đáp, vẫn không rời tóc nó – À, thực ra, anh có cái này muốn cho em xem – Nam cười nhẹ

_Em có biết không? Anh không phải là kẻ giết người... – Nam khẽ nói, giọng đượm buồn.

_Nói...Nói dối...Chính mắt tôi thấy...Anh đẩy anh hai xuống mà...

_Không đúng! Anh đã thấy trước vật đất mà chân anh ta đang đạp lên chuân bị sứt, nên anh nhào tới trước để túm lấy áo của anh ta. Anh đã muốn cứu anh ta! Anh không giết anh ấy! – Nam hét lên, giọng nghe uất ức đến phát tội

Nó xoay người, đối mặt với Nam.

_Đừng có biện hộ!!! – Nó nói, giọng nghiêm và đánh lại, nỗi sợ trong nó bay biến đi đâu mất, giờ chỉ còn sự căm giận, hận thù đang trỗi dậy trong lòng ngực

Nam mỉm cười đau khổ

_Khi...Anh đã biết trước em sẽ không tin anh...nên...em cầm lấy này

Nam dúm 1 mảnh giấy nhỏ vào tay nó

_Đành rằng anh không giết anh ta, nhưng ngày hôm đó...anh cũng đã làm chuyện có lỗi với em...anh đã trốn tránh pháp luật cho đến ngày hôm nay, anh sẽ kết thúc chuyện mà anh đã bắt đầu...tha thứ cho anh nhé... – Nam khẽ đưa tay vào túi áo, lôi ra một khẩu súng đã được lên đạn sẵn, nhẹ nhàng dí cây súng vào thái dương mình

_Tạm biệt Zenny, anh mong em hạnh phúc....tạm biệt...anh yêu em...

ĐOÀNG!!!!

Nó không kịp phản ứng...viên đạn đi quá nhanh và...thân thể của Nam ngã xuống cũng thật nhanh...Anh ta ngã ra khỏi rìa đồi...rơi xuống vực thẳm...

Nó thất thủ đi về phòng, vẫn còn sốc vì việc hồi chiều. Mọi việc vẫn như cũ...: mọi người vẫn sinh hoạt, nói chuyện, vui đùa bình thường...riêng Ngân và Charl có vẻ vui và yêu đời hơn trước...haizzz nó không quan tâm nữa...nó

đang nghĩ vẩn vơ về Nam...anh ta ra đi thật nhanh...và cái khoảnh khắc khi anh ta rơi xuống,mất hút dưới vực,sâu trong lòng nó...nó không còn giận hay oán trách gì anh ấy...anh ấy đã biết lỗi...đã thành thật xin lỗi nó...vậy có gì...anh lại ra đi vội vàng đến như vậy?....

Nó moi trong túi ra mảnh giấy nhàu nát Nam đưa nó trước khi anh bóp cò súng....

—Em àh...Anh xin lỗi...Em còn giận anh không đây? Hà...Anh đang đùa với ai thế nhỉ...hả là em giận anh lắm rồi....

Ừm...Đừng giận nữa nha. Anh không giết anh trai của em...Anh thề đấy! Anh đã cố túm áo của cậu ta nhưng không được...Anh rất tiếc...Em đừng hiểu lầm anh như vậy...Đành rằng thời gian qua anh không đối xử với em tốt...Anh đã không là một người bạn trai tốt....Ừh,anh biết....

Nhưng khi thấy em đi cùng Minh...Anh đã ghen đấy Zenny àh...Anh chỉ muốn em là của riêng anh...Anh không muốn chia sẻ...Ừm....anh hơi ích kỉ tí...Nhưng anh nghĩ,khi yêu ai cũng thế,em nhỉ?

Anh biết những việc trước đây anh từng làm nó tồi tệ,đồi bại và hèn hạ như thế nào...Và anh cũng biết...em sẽ không nghe anh giải thích chừng nào em chưa động vào mũi anh 1 đấm thật mạnh.Hi,Zenny anh biết là người mạnh mẽ,hẳn là cú đấm của em cũng phải mạnh ngang ngửa Mike Tyson....

Anh biết em sẽ không tha thứ cho anh...nên anh đã thuê một đội tìm kiếm cứu hộ chuyên nghiệp ở nước ngoài để tìm kiếm anh trai em.Và em biết không,kết quả tuy không mấy khả quan,nhưng rốt cuộc thì cũng đã tìm được anh ấy...Anh ta đang trong tình trạng hôn mê sâu...một gia đình người địa phương chỗ anh và em từng đi du lịch í,họ đã tìm ra anh ấy và đưa anh ấy về nuôi dưỡng.Nếu không thì.....

À,anh đã đưa anh ta về dinh thự nhà anh để tiện việc điều trị...bác sĩ nói anh ta sẽ sớm tỉnh dậy nếu được trị liệu và chăm sóc thường xuyên,đúng cách.Dưới đây là địa chỉ nhà anh: &@&#!#@(&#!@*&#!(@#*&(

Anh không mong gì hơn là được em tha thứ....Anh muốn em được hạnh phúc với Minh – một người tốt hơn anh cả vạn lần. Anh muốn lần tới khi gặp em, trên môi em sẽ hiện hữu 1 nụ cười thật tươi, thật hạnh phúc.

Vĩnh biệt Zenny...

Nó khóc nấc lên,nước mắt rơi ướt đầm tờ giấy

Chương Kết

— Để anh ta đi là giải thoát cho anh ta đây...-Minh nói, trong khi nó đang ngồi bệt dưới sàn, khóc suốt suốt

— Mọi chuyện qua rồi...Kết thúc rồi...Hiểu không?Đừng khóc nữa – Minh vẫn tiếp tục thì thầm vào tai nó

Cứ như thế...nó thiếp đi trong tiếng nấc...Nước mắt vẫn chảy,nhưng nó không cảm thấy đau buồn vì cái chết của Nam nữa. Nó mơ. Một giấc mơ bình yên vô đối.Một căn nhà nhỏ,nó và Minh hạnh phúc bên nhau...

— Anh này! – nó gọi Minh khi chỉ có 2 người với nhau

— Hửm?

— Em chán cuộc sống đẫm máu,máu me này rồi anh ạ

— Ừm...

— Chúng ta không nên tiếp tục duy trì Hắc Bang và Hải Âu bang nữa...

—

— Chào các anh em!!! – Minh và nó cùng đồng thanh nói lớn. Cả hai bang phải đang tụ tập tại một con hẻm,cùng ngược lên 2 vị lãnh tụ giờ đây cứ quần quýt nhau như sam.

— Chúng ta đều là những thiếu niên,thanh niên mới lớn! Hắc không ai muốn cuộc đời mình chỉ tóm gọn trong 2 từ “Du côn”,đúng không nào?

Nhiều tiếng tán đồng vang lên bên dưới.

— Từ nay,tôi tuyên bố: Bang Hải Âu và Hắc Bang Hội chính thức giải tán!!! Sẽ không còn sự thù địch,không còn đâm chém,đánh đấm gì nữa. Từ nay chúng ta lại trở thành những học sinh,những sinh viên học hành đàng hoàng.

Cả con hẻm như bùng nổ bởi hàng ngàn tiếng hét vang của hơn 100 thằng choai choai. Kết quả là cả đám mạnh ai chạy thoát thân,hòng né được...Pô-lích

Sau ngày hôm đó là chuỗi ngày hạnh phúc của mọi người. Nó và Minh hạnh phúc đến nỗi không có gì có thể xen vào giữa hai người.Như và Hoàng cũng vậy.

Tuấn Anh sớm được xuất viện và lại đoàn tụ với gia đình.Nó đã nói dối với gia đình Tuấn Anh về vết thương trên đầu của cậu bé là do cậu trượt té khi đi du lịch với trường,nó không muốn gia đình Tuấn Anh phải lo lắng và buồn phiền nhiều.

Nó và Minh lần ra được nhà của Nam theo địa chỉ anh để lại và đưa anh trai nó về nhà. Anh ta vẫn đang trong tình trạng hôn mê.

Thời học sinh của nó, Minh và những người khác trôi qua thật mau, thật yên bình. À, chắc chắn là Minh sẽ ở bên nó mãi mãi. Bởi vì, chính cậu đã thê thốt như thế trong lễ cưới của mình. Anh trai của nó nhanh chóng tỉnh lại, kịp dự lễ cưới của em gái mình.

THE END